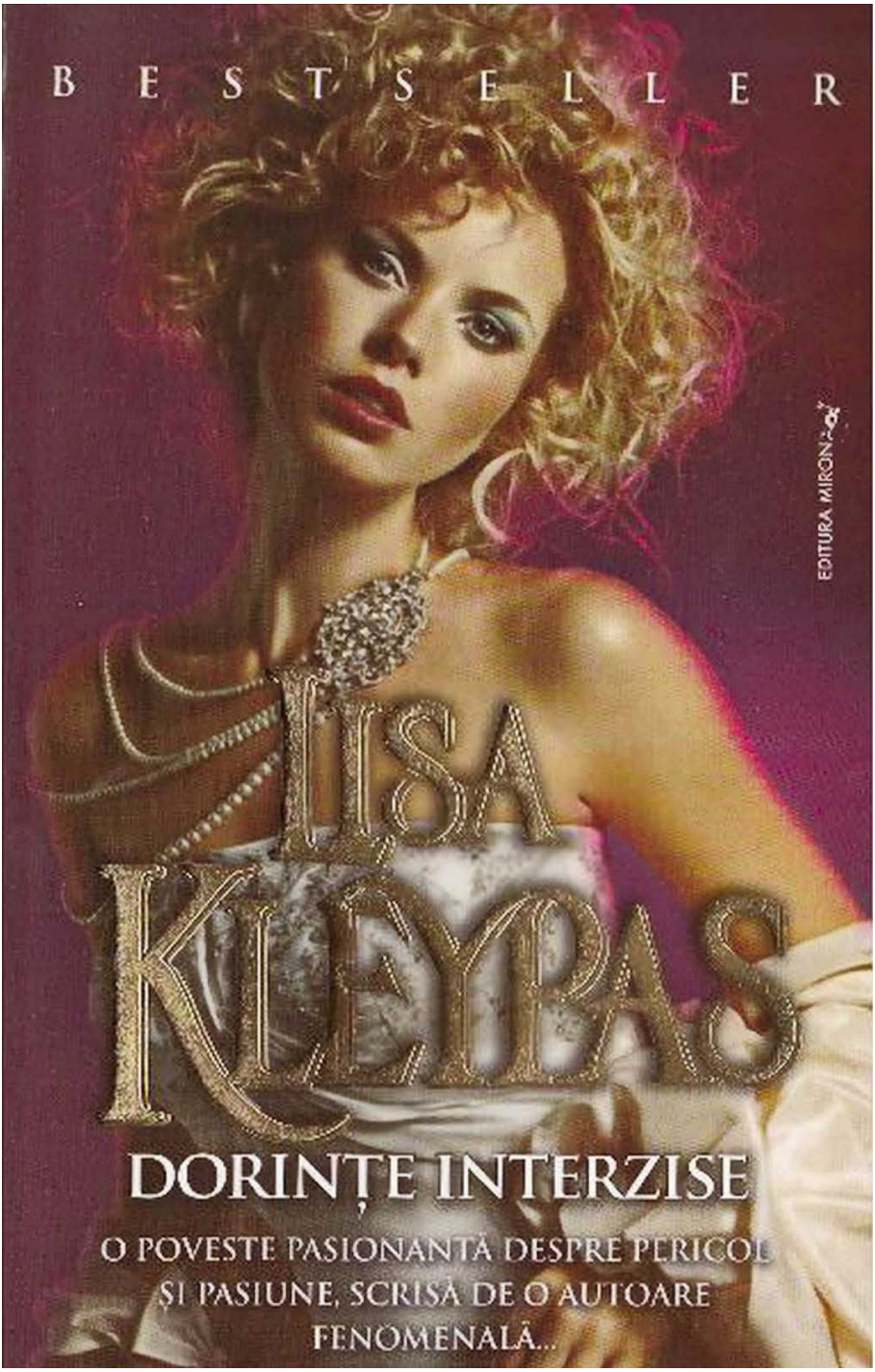
BESTSELLER
EDITURA MIRON
LISA KLEYPAS
DORINȚE INTERZISE
O POVESTE PASIONANTĂ DESPRE PERICOL
ȘI PASIUNE, SCRISĂ DE O AUTOARE
FENOMENALĂ...

LISA KLEYPAS
DORINŢE INTERZISE

Only with your love by Lisa Kleypas

Golful Mexic,
Aprilie, 1817

Stăteau împreună întinşi pe patul răvăşit, ascultând scârţâitul navei. Celia îşi odihnea capul pe pieptul soţului ei, privind melancolică în cabina mobilată elegant. În lungile zile de când plecaseră din Franţa cabina devenise un alcov sigur pentru ea, un loc pe care nu voia să-l părăsească. O lume diferită o aştepta în New Orleans, o lume pentru care credea că nu este pregătită.

— Suntem în Golful Mexic, spuse Philippe, ridicându-se. Călătoria se apropie de sfârşit, Celia. Ar trebui să fim acasă chiar în seara asta.

— Acasă, repetă ea cu un zâmbet forţat.

Deranjat de lipsa ei de entuziasm, Philippe se întoarse şi cuprinse în braţe trupul ei suplu. Ea îşi aranjă decolteul dantelat al cămăşii de noapte şi îşi trase cearşaful peste sâni.

— Celia, spuse el tandru, nu trebuie să-ţi fie teamă. O să-ţi placă New Orleans-ul. O să-ţi placă familia mea.

— Măcar dacă aş fi sigură că şi ei or să mă placă!

Familia lui Philippe era una dintre cele mai cunoscute din New Orleans. Tatăl său, Maximilien Vallerand, era un om puternic, un aristocrat creol cu o mare avere şi influenţă politică. În afară de plantaţia sa, era proprietarul unei mici, dar profitabile afaceri cu nave. De fapt, nava pe care se aflau, *Golden Star,* era o navă comercială a companiei Vallerand.

— Ei deja te plac, spuse Philippe zâmbind. Ştiu totul despre tine. După ce mi-am terminat studiile în Franţa şi m-am întors la New Orleans, nu am putut vorbi despre nimic altceva decât despre tine. Şi ţi-am citit scrisorile cu voce tare.

— Philippe! exclamă ea îngrozită. Nu fusese niciodată în stare să-şi exprime sentimentele. Sentimentele sale intime expuse public în faţa familiei lui Philippe…

— Variante ale scrisorilor tale, editate cu grijă, spuse

Philippe zâmbindu-i cu afecţiune. Am păstrat unele părţi doar pentru mine.

Celia îl privi, fermecată ca întotdeauna de zâmbetul său liniştitor. El era singurul bărbat care reuşise să-i învingă timiditatea. Blând şi răbdător, îi făcuse concesii pe care nimeni altcineva nu i le făcuse. Mai fuseseră bărbaţi atraşi de frumuseţea ei, dar au fost descurajaţi de firea ei retrasă. Aceştia nu ştiau că frica, nu indiferenţa o făcea aşa de stângace şi tăcută. Dar pentru Philippe nu avea importanţă că ea nu era genul de seducătoare.

— Ai spus familiei tale că sunt... fată bătrână? îl întrebă ea.

— Douăzeci şi patru nu este o vârstă înaintată, *chérie.*

— Pentru o femeie este!

— Puteai să fii măritată de mult dacă ai fi vrut. Se aplecă şi o gâdilă uşor pe gât. Eşti o femeie frumoasă, Celia. Nu ai de ce să fii aşa timidă.

— Nu sunt frumoasă, spuse ea îmbufnată.

— Ba eşti. Extraordinar de frumoasă. Îi netezi părul lung, care strălucea argintiu în lumina lunii şi o privi în ochii căprui. O sărută uşor pe buze. Şi chiar dacă n-ai fi, tot te-aş adora.

Celia îl privi extaziată. Uneori îi venea greu să creadă că era cu adevărat al ei. Era atât de chipeş, cu părul negru, des şi ochi albaştri. N-ar fi crezut niciodată că un bărbat poate fi atât de puternic şi afectuos în acelaşi timp.

— *Je t'aime,* spuse ea cu voce blândă şi drăgăstoasă.

— Nu, nu, o mustră el zâmbitor. De acum încolo doar în engleză. În casa Vallerand este folosită la fel de mult ca şi franceza.

— Dar... sună mai bine în franceză, îi răspunse în engleza ei stâlcită, prefăcându-se supărată.

— Da, sună, consimţi Philippe zâmbind. Trase cu grijă cearşaful din mâinile ei, dezgolindu-i şoldurile. Ea se încordă şi zâmbi când mâinile lui se plimbară peste corpul ei gol. Eşti încă timidă cu mine. Nu voi permite asta, chérie. Mă cunoşti destul de bine ca să fii sigură că nu te voi răni niciodată.

— Te cunosc din scrisori şi din vizitele supravegheate, spuse ea pe nerăsuflate, fără a-i opri explorarea caldă şi blândă a mâinii. Dar nu am petrecut prea mult timp împreună, Philippe, şi vorbele i se stinseră în timp ce el îi mângâia sânii prin faldurile cămăşii de noapte.

— Şi? întrebă el şoptit privind-o în ochi.

Tremurând, ea îşi înlănţui braţele pe după gâtul lui, uitând ce voise să spună.

Buzele lui schiţară un zâmbet.

— Am fost răbdător cu tine fiindcă te iubesc atât de mult. Te doresc, Celia. A fost un chin pentru mine să dormim în acelaşi pat, fără să te fac cu adevărat soţia mea. Jurămintele au fost rostite şi eşti a mea până când moartea ne va despărţi. Dar mi-ai cerut să aştept şi eu am consimţit pentru că nu am vrut să te temi de mine, sau de intimităţile pe care le vom împărtăşi. O sărută delicat pe frunte. Am aşteptat îndeajuns, *ma chère.*

— Şi… eu simt la fel, dar…

— Da? murmură el. Nu prea cred. Va trebui să mi-o arăţi. Îi acoperi gura cu a lui şi o sărută.

Ea protestă vag, înţelegând că răbdarea lui Philippe se încheiase.

— Philippe… eşti aşa de bun.

— Nu mai vreau să fiu bun. Îmi vreau soţia. Îi mângâie trupul, cuprinzându-i sânii în palmele sale şi încercă să-i descheie cămaşa de noapte. Dovedeşte-mi, Celia, îi şopti el la ureche. Ea tresări la atingerea bărbiei lui nerase şi îi dărui gura sa.

Deodată se auzi un ciocănit puternic în uşa cabinei.

— Monsieur Vallerand! Monsieur! strigă un marinar tânăr, bubuind cu pumnul în uşa de mahon. Glasul lui trăda fără îndoială îngrijorarea. Celia se încordă, iar Philippe ţâşni din pat. Fără să-şi mai pună pantalonii sau măcar vreo haină, el deschise uşa pe jumătate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el nervos.

— Domnul comandant Tierney m-a trimis să vă anunţ, zise băiatul gâfâind. Goeletă americană în pericol… Am pornit să ajutăm… Au arborat pavilionul cartaginez.

Înainte ca Philippe să poată spune ceva, băiatul dispăru strigând răguşit. Se auzi o explozie de zgomote şi agitaţie.

— Abordaj! strigă cineva. Oameni urcă la prova tribord! Celia auzi împuşcături şi zdrăngănit de săbii pe punte. Corabia era atacată!

Speriată, îşi duse mâna la gât, iar pulsul accelerat bubuia să-i străpungă pielea.

— Piraţi, reuşi ea să spună.

Philippe nu o contrazise.

Un vârtej de gânduri sfredelea mintea Celiei. Auzise despre piraţi care atacă nave spaniole în numele Cartaginei. Pândeau prin Golful Mexic, Canalul Bahamas şi Marea Caraibelor. Auzise poveşti despre jafurile şi cruzimea lor, despre cum îşi torturau victimele şi alte lucruri oribile făcute femeilor. Teama o sugruma şi cu greu şi-o stăpâni. Nu, nu poate să fie adevărat, se gândi ea. Este doar un coşmar… of, măcar de-ar fi coşmar!

Philippe îşi trăgea pantalonii, cizmele şi cămaşa.

— Îmbracă-te, spuse el scurt, căutând nişte pistoale într-un cheson din lemn de trandafir.

Cu dinţii clănţănindu-i, Celia sări din pat, uitându-şi timiditatea. Scotoci în cufărul cu haine şi găsi o rochie albastră din damasc. Era să-şi sfâşie cămaşa de noapte dezbrăcând-o, apoi îşi trase pe ea rochia de damasc, uitând de lenjerie. Părul ei mătăsos flutura în şuviţe sălbatice, acoperindu-i faţa şi gâtul, atârnându-i până la mijloc. Căută o panglică pentru a-l lega şi auzi ţipetele violente de deasupra, apoi începu să tremure necontrolat.

— Cum s-a putut întâmpla asta? se trezi ea întrebând. E posibil ca Tierney să nu ştie că sunt piraţi? De ce nu tragem cu tunul? De ce…

— Prea târziu pentru tras cu tunul. Se pare că deja sunt la bordul navei.

Philippe se duse la ea şi-i luă mâna, iar când Celia îşi coborî privirea, simţi în palmă răceala metalului. Îi dăduse un pistol de duel. Ea îşi ridică încet ochii.

Privirea lui era ciudată… alertă şi temătoare. Cum era

foarte uimită, el o strânse încet de umeri, ca şi când ar fi vrut să-i atragă atenţia.

— Celia, ascultă-mă. Poţi trage o singură dată cu pistolul. Dacă piraţii intră aici… înţelegi ce trebuie să faci cu el?

Ea încuviinţă scurt, cu răsuflarea întretăiată.

— Bravo, fetiţo, şopti Philippe luându-i mâna într-a sa. O sărută şi ea acceptă supusă apăsarea buzelor lui, uimită de ce se întâmpla. Nu avea timp de gândire.

— S-spune-mi că totul va fi bine, se bâlbâi ea agăţându-se de cămaşa lui. Philippe…

El o strânse în braţe.

— Bineînţeles că va fi, zise el. Nu te teme, Celia. Eu… Se opri brusc îmbrăţişând-o cu putere, apoi îi dădu drumul. Ieşi din cabină.

Celia îi rosti numele. Philippe nu privi înapoi. O presimţire oribilă puse stăpânire pe ea.

— Mon Dieu, nu te voi mai vedea niciodată, şopti ea simţind cum îi tremură genunchii. Zăvorî uşa cu mâini tremurânde, apoi se întoarse în colţul cabinei, cu pistolul strâns la piept.

Capitolul 1

În mai puţin de zece minute zgomotul luptei se estompase şi tropăituri repetate păreau că vor sparge puntea. Celia rămase în cabină, dar era nerăbdătoare să deschidă uşa şi să vadă ce se întâmplase. Nu putea decât să aştepte, anticipând ce putea fi mai rău.

Înţepeni speriată când paşi grei se auziră pe culoar şi cineva zgâlţâi uşa.

— Încuiată, mormăi o voce. Celia se feri când un obiect greu se izbi în cealaltă parte a uşii. Îşi pregăti pistolul pentru tragere. O altă lovitură violentă şi balamalele făcură cu greu faţă.

Celia îşi şterse transpiraţia de pe faţă. Ridică pistolul

şi îl apropie de tâmplă. Atingerea metalului pe piele îi aduse în minte o mulţime de gânduri. Dacă Philippe murise, ea nu voia să mai trăiască. Apoi dacă nu folosea arma asupra ei acum, ar avea o soartă oribilă în mâinile bandiţilor mării. Ceva din interior respingea gândul de a apăsa pe trăgaci. Inspiră profund şi încercă să-şi controleze braţele.

Uşa căzu la pământ, zdrobită. Îi privi îngheţată pe cei doi bărbaţi negricioşi, nebărbieriţi, arşi de soare, cu părul zbârlit legat la spate. Cel mai scund ţinea în mână o macetă, iar celălalt un cârlig de abordaj mânjit de sânge.

Cel scund aruncă maceta şi trecu pragul. Îşi linse buzele şi o privi lacom.

— Lasă-l jos, mormăi el cu un accent american, făcând semn spre pistol.

Celia amuţise; mintea insista, să termine acum… Dar mâna i se înmuie neputincioasă. Într-o răbufnire de ură realiză că era prea laşă pentru a-şi lua viaţa.

— O să-mi iau partea de pradă acum, îi zise unul dintre piraţi celuilalt. Gura plină cu dinţi galbeni i se căscă într-un rânjet în timp ce se îndrepta spre ea.

În mod automat Celia ridică arma şi apăsă pe trăgaci, condusă parcă de o forţă exterioară. Glonţul care ar fi trebuit să-i curme viaţa pătrunse în pieptul bărbatului. Un şuvoi purpuriu îi ţâşni pe cămaşa murdară. Peste tot era sânge, iar Celia ţipă când corpul lui i se prăbuşi la picioare.

— Căţea! Mânios, celălalt pirat o înhăţă şi o izbi de perete. Pistolul îi căzu din mână şi zdrăngăni pe podea. Se lovi cu capul de suprafaţa dură şi aproape leşină, învăluită într-o ceaţă cenuşie. Gemu când se simţi târâtă pe culoar spre puntea principală, iar aici se prăbuşi.

Clipi greu şi încercă să se ridice. Privi în jur şi îşi duse mâna la gură de teamă că va vomita.

Peste tot erau cadavre cu răni deschise, membre parţial tăiate şi priviri sticloase. Puntea era plină de sânge. Recunoscu câteva dintre feţele lipsite de viaţă… câţiva dintre ofiţerii cu care ea şi Philippe luaseră masa. Philippe… Disperată se târî spre cadavre, căutându-şi soţul.

Un picior încălţat o împinse înapoi spre punte. Ţipă de

durere când o mână înfiptă în părul ei îi trase capul pe spate. Nemişcată, privi în cei mai cruzi ochi văzuţi vreodată. Bărbatul era proaspăt bărbierit şi bronzat, avea bărbia îngustă şi nasul ascuţit. Părul lui roşu închis era prins la spate într-o coadă atent împletită. Spre deosebire de ceilalţi piraţi, purta haine bine cusute, croite pe măsura corpului său vânjos.

— Mi-ai omorât un om, spuse el cu voce aspră. Pentru asta o să plăteşti. Cu o privire asexuată îi inspectă trupul cu şolduri înguste şi sâni mici. Ea încercă să-şi acopere picioarele dezgolite, trăgându-şi peste ele rochia ridicată. Omul zâmbi arătându-şi gura ştirbă. Da. Vei fi distracţia fratelui meu, André. Strânse pumnul înfipt în părul ei, făcând-o să plângă de durere. André are nevoie de o rezervă constantă de femei. Din păcate niciodată ele nu sunt suficiente.

Unul dintre piraţi se apropie de ei. Era un bărbat tânăr şi îndesat cu pieptul şi braţele puternice.

— Căpitane Legare, marfa va fi descărcată într-o oră şi ceva. Nu prea mult aur, domnule, dar ceva mărfuri uscate de calitate, scorţişoară, rachiu, ulei în butoaie…

— Bun. Câţi au rămas din echipajul lor să fie încuiaţi în magazia de marfă. O să dăm foc navei când pornim spre insulă. Legare o împinse pe Celia către tânăr. Leagă muierea şi pune-o lângă pradă. O luăm cu noi. Şi spune-le oamenilor să nu se atingă de ea. Este pentru André.

Auzind de echipajul lor, Celia începu să se frământe.

— Mai sunt câţiva în viaţă? se interesă ea.

Tânărul care o trăgea după el părea că nu o aude.

— *S'il vous plait, aidez-moi,* imploră ea din strânsoarea lui. Văzând că nu o înţelege, încercă în engleză.

— Ajută-mă, te rog. Soţul meu poate mai este în viaţă… Te va face bogat dacă ne ajuţi. Este un Vallerand, Philippe Vallerand…

— Dacă este în viaţă, nu va mai trăi mult, răspunse piratul detaşat. Legare nu lasă pe nimeni în urmă. Este foarte conştiincios. Nu ai auzit de fraţii Legare? Ei sunt

stăpâni în Golf. Doar un nebun ar încerca să traverseze...

Strigătul ei de groază îl întrerupse.

— Philippe! Celia se zbătu cu atâta disperare, muşcând şi zgâriind, încât el îi dădu drumul înjurând-o. Celia se apropie de un cadavru prăvălit peste o balustradă. Doamne, Philippe! Cămaşa soţului ei era îmbibată cu sângele care curgea dintr-o rană de lance. Avea ochii închişi, gura îngheţată într-un rigor mortis. Plângând, căută să-i simtă pulsul la gât. Niciun semn de viaţă. În timp ce încerca să-i coboare trupul pe punte, piratul o prinse din nou.

— Ăsta e soţul tău? întrebă el dispreţuitor. Bună recompensă aş primi pentru un mort. Cu o lovitură eficientă împinse cadavrul lui Philippe în ocean, unde începu să plutească printre celelalte cadavre.

Celia se sufoca. O negură îi apăru în faţă. Fără vlagă se prăbuşi în braţele piratului, iar întunericul învălui totul împrejurul ei.

Închisă în burta goeletei, alături de prada luată de pe *Golden Star,* Celia se trezi încet. Mâinile şi picioarele îi erau legate. Gemu slab, se ridică şi încercă să distingă ceva prin întuneric. Nu vedea nimic. Explorând atentă cu piciorul, pricepu că fusese aruncată printre lăzi şi butoaie. Goeleta piraţilor înainta constant. Căpitanul Legare spusese ceva despre o insulă. Se întrebă cât va dura până când nava va ancora acolo.

Auzi un scârţâit uşor. I se tăie respiraţia. Îşi strânse genunchii la piept, şi aşteptă încordată, gândindu-se că i s-a părut. Ceva o gâdilă la degetele picioarelor. Ţipă şi scutură picioarele. Şoareci? Şobolani? Oh, Doamne, cât timp o vor ţine captivă cu ei aici? În întuneric se auzeau şi alte zgomote, paşi de animale, o tăvăleală scurtă, un rozător chiţăind.

Celia izbucni în lacrimi când înţelese că în magazie mai era şi altceva în afară de rozătoare. Să strige după ajutor? Nimeni nu s-ar deranja pentru ea. Auzi un tors liniştit, foarte aproape, care îi întrerupse gândurile. Tresări surprinsă când un corp cald, îmblănit se frecă de braţul ei.

O pisică. Mustăţile ei lungi o gâdilară când îşi frecă obrazul de mâna ei. Se mişcă încet şi piciorul ei atinse şoarecele mort; dezgustată, îl împinse cu piciorul.

Timid, pisica i se furişă în poală. Celia nu o deranjă. Urâse dintotdeauna pisicile, considerându-le nişte creaturi şirete, curioase, dar cu aceasta era gata să se împrietenească.

— *Mon ami,* astăzi m-ai apărat mai mult decât oricine altcineva, spuse ea pe un ton mieros şi foarte aproape de fiinţa mulţumită, care-i frământa rochia cu lăbuţele. Curând pisica plecă să cerceteze un zgomot, dar reveni mai târziu în poala ei.

Cu capul sprijinit de un butoi, Celia se rugă îndelung. Imagini îi treceau prin faţă, amintiri din copilărie şi cu familia, dar mai ales cele cu Philippe. Îşi aminti prima lor întâlnire. Tatăl ei, doctorul Robert Vérité îl invitase la cină.

— Philippe Vallerand, îl prezentase tatăl ei când tânărul intrase în casa lor modestă, dar drăguţă. Este american şi unul dintre studenţii mei… dar absolut manierat. Foarte amabili din fire, ei îi făcură loc la masa lor lungă. Philippe se uită uimit la familia numeroasă. Opt copii, spuse Vérité râzând binevoitor. Cloşcă mare, sănătoasă. Un bărbat nu-şi poate dori mai mult. Claudette, schimbă locul cu sora ta, ca să stea lângă oaspetele nostru. Tu eşti deja logodită. Dă-i şi Celiei şansa să pună mâna pe unul.

Celia de-abia se stăpâni să nu fugă din cameră. Stânjenită şi timidă, se aşeză pe scaunul liber de lângă străinul arătos.

Familia îşi începu masa în felul ei zgomotos. Toţi membrii neamului Vérité aveau personalităţi dominante. Celiei, copilul cel mai mare, îi fusese întotdeauna mai uşor să se piardă în peisaj şi să-i lase pe ceilalţi să atragă atenţia. De când mama lor murise cu zece ani înainte, ea avusese grijă de toţi, luându-şi în tăcere rolul domestic. Bărbaţii găseau compania ei plăcută, dar deloc tentantă. Se resemnase de mult timp cu rolul de fată bătrână, devotată slujirii familiei sale.

Celia privea cum Philippe Vallerand face faţă cu abilitate potopului de întrebări, deloc intimidat de gălăgia din jurul lui. Zâmbetul lui era natural şi relaxat, trăsăturile clare şi bine conturate, iar părul lui era des şi tuns scurt, castaniu-închis spre negru.

Din fericire nu vorbi nimic cu ea. Ar fi îngrozit-o ideea să răspundă chiar şi celei mai banale întrebări. Dar din când în când o privea cu ochii aceia mari şi albaştri, iar ea avea impresia că îi citeşte gândurile. În timp ce familia râdea zgomotos ascultând povestea hazlie a tatălui lor despre un pacient cusurgiu, Celia simţi cum din buzunarul şorţului îi alunecă, apoi cade ceva. Era o carte pe care o citea în momentele ei libere. Aplecându-se să o recupereze, aproape se lovi cap în cap cu Philippe.

Îşi întinse degetele către carte şi numai se opri când mâna lui Philippe îi cuprinse încheietura fină.

— A-am luat-o, şopti ea. Sporovăială familiei continuă fără ei, însă el îi păstră mâna într-a sa, în timp ce trăgea cartea cu mâna cealaltă.

— Rousseau, remarcă el încet. Vă place să citiţi filosofie, *mademoiselle?*

— U-uneori.

— Şi mie. Puteţi să mi-o împrumutaţi pe aceasta? Cartea arăta absurd de mică în mâna lui.

Pe moment se gândi să-l refuze, deoarece, împrumutându-i cartea, ar fi trecut prin chinul ca el să i-o înapoieze. Dar teama ei de a părea nepoliticoasă învinse reţinerea faţă de frumosul străin.

— Da, *monsieur,* spuse ea timid. Mâna ei era încă prizoniera lui.

— Da, Philippe, o corectă el privind-o şăgalnic.

Ea îl privi uimită. Cu siguranţă ştia cât de nepotrivit era pentru ea să-i spună pe nume. Vocea tatălui său răsună peste masă.

— Tinere Vallerand, pot să întreb ce te face să te ascunzi sub masă cu fiica mea?

Îmbujorată şi copleşită, Celia încercă să-şi retragă mâna, dar el nu-i dădea drumul.

— Te rog, Philippe, zise ea cu o şoaptă disperată şi el o recompensă cu un zâmbet, eliberându-i mâna.

Îi returnă cartea peste câteva zile şi în felul lui tăcut insistă ca ea să-i arate grădina lor. În timp ce vorbeau, realiză cu oarecare surprindere că timiditatea ei obişnuită părea să fi dispărut. Avea mai multă încredere în el decât în propriii ei fraţi şi surori. Nu îi era teamă de el… nu până când Vallerand o trase în spatele unui perete de trandafiri căţărători şi încercă să o sărute.

— Nu, spuse ea, îndepărtându-se de el cu inima bătând puternic.

— De neatins, îi murmură el lângă obraz, cuprinzând-o strâns în braţe. Aşa crede toată lumea despre tine, nu? Că tu nu ai nevoie de nimeni. Tu ai nevoie doar de cărţile şi de singurătatea ta. Buzele lui fierbinţi îi ardeau pielea.

— Da, se trezi ea şoptind. Aşa cred toţi.

— Ştiu că nu este adevărat. Buzele lui se jucau ademenitor cu colţurile gurii ei. Te înţeleg, Celia. Tu ai nevoie să fii iubită. Şi o să fii a mea…

În magazia întunecoasă şi urât mirositoare a goeletei Celia îşi şterse lacrimile cu mâneca. Îi luase atât de mult să înţeleagă că dragostea lui Philippe pentru ea era adevărată şi de durată. Se întorsese la New Orleans şi a rămas acolo trei ani până s-a terminat războiul americanilor cu britanicii, iar apele internaţionale au fost declarate sigure din nou. Trei ani de aşteptare şi scris scrisori, trei ani de speranţă, frustrare şi îndoială.

Dar Philippe se întorsese în Franţa ca să o ia de soţie şi să o ia cu el la New Orleans. În cele din urmă ea şi-a permis să creadă că vor avea o viaţă împreună, şi deodată totul i-a fost furat în câteva minute. Acum Philippe era mort. Îi era ruşine pentru sine, nu doar pentru că era copleşită de durere, ci şi fiindcă era furioasă pe el. Nu avea rost să-l învinovăţească pe Philippe – nu fusese deloc vina lui dar era totuşi furioasă, fiindcă el nu a putut să prevadă pericolul.

Acum, că Philippe era mort, nu mai dorea să trăiască. Putea doar să spere că moartea va veni la ea repede şi că

va avea curajul să-i facă faţă cu demnitate.

*

Avea câteva pseudonime, dar echipajul său îl ştia drept căpitanul Griffin. Asemeni monstrului mitologic cu aripi de vultur şi corp de leu, era rapid, şiret şi mortal. Sub comanda sa o goeletă putea să întreacă orice altă navă pe apă. Naviga exact cum făcea totul, din instinct. Datorită lui oamenii lui munceau fără obişnuita lene a echipajelor de piraţi, fiindcă îi făcuse să înţeleagă că disciplina şi eficienţa erau cele mai rapide mijloace către scopul dorit de toţi.

Întinzându-şi picioarele lungi pe plajă, Griffin îşi rezemă spatele lat de o pirogă trasă pe uscat şi îşi aprinse un trabuc negru şi subţire. Cu trabucul între buze, îşi frecă bărbia şi îşi aranjă o buclă rebelă. Ochii lui albaştri ca marea la miezul nopţii căutară şi se opriră pe nava sa, *Vagabond,* legată în port.

În ultimele zile goeleta fusese adăpostită în siguranţa portului din Isle au Corneille, Crow’s Island. Peste zece alte nave erau ancorate acolo – brigantine, nave militare şi goelete de diferite dimensiuni, toate înarmate. Aproape treizeci de depozite şi un sat de colibe acoperite cu frunze de palmier, un bordel şi câteva tabere de sclavi fuseseră construite printre tufele de arbuşti şi stejari răsuciţi de pe insulă.

În timp ce *Vagabond* era la ancoră, echipajul său se bucura de prostituate şi băutură, ambele ieftine şi din abundenţă aici. Între timp, la ordinele lui Griffin, marfa fusese evaluată şi descărcată în depozitele provizorii. Ca de obicei, prada ultimelor jafuri fusese împărţită în mod egal între cei o sută de membri ai echipajului său.

Griffin trase iar din trabuc. Era relaxat dar totuşi atent. După ce fusese declarat proscris de către guvernul american, nu-şi putea permite să lase garda jos. În urmă cu un an aventurile sale erau mai mult sau mai puţin legale. Blindat cu scrisori de autorizare din partea Cartaginei, un port maritim de pe coasta caraibeană a Americii de Sud,

jefuise navele comerciale spaniole şi adunase o avere considerabilă. Dar, între timp, îi fusese imposibil să nu captureze câteva nave comerciale dolofane ale altor naţiuni pe care nu fusese autorizat să le atace… de unde şi ridicarea sa în grad de la cea de mercenar la cea de pirat deplin. Singura regulă a lui Griffin era să lase neatinse toate navele americane. Orice altceva era pradă cinstită.

Voia să bea ceva, aşa că stinse trabucul şi se ridică. Merse la singura aşa-zisa cârciumă de pe insulă. Era o navă-bric dezmembrată, pusă pe uscat şi transformată în tavernă şi han.

Luminată de torţe, taverna *Cat Head* părea atrăgătoare. Era plină de marinari destrăbălaţi. Mulţi dintre ei erau oamenii lui Legare. Chiar şi în beţia lor veselă oamenii au avut grijă să-l evite pe Griffin când îl văzură intrând.

— Dom’ căpitan, se auzi o voce de la o masă din colţ. Griffin aruncă o privire peste umăr. Era John Risk, un irlandez brunet, bun spadasin şi cu un permanent zâmbet ştrengăresc. Risk era secundul său şi cel mai bun conducător de canoe de pe nava lui Griffin. Purta un petec negru pe locul unde avusese cândva un ochi. Îl pierduse cu un an în urmă, când îi salvase viaţa lui Griffin într-o luptă corp la corp pe puntea corăbiei pe care o abordaseră. O prostituată i se aşeză lui Griffin în poală, ţinând în mână o sticlă de rom pe jumătate goală.

— Dom’ căpitan, o să ridicăm ancora curând? întrebă Risk şovăielnic.

Griffin luă sticla, trase o înghiţitură sănătoasă şi îşi şterse gura cu dosul palmei.

— Arzi de nerăbdare să pleci, Jack?

— Cam. M-am săturat de lăudăroşeniile oamenilor lui Legare. Au prins şase jafuri voiajul ăsta… acum, n-am făcut şi noi la fel cu trei luni în urmă? Data viitoare o să le arătăm noi cum se strânge o velă! Ne vom întoarce cu zece nave la remorcă. O să…

— O să stăm liniştiţi deocamdată, îl întrerupse Griffin sec. După ultimele evenimente tot golful este plin de nave

militare proaspăt venite de la New Orleans.

Risk păru dezamăgit.

— Am înţeles, dom' căpitan, dacă aşa credeţi…

— Da, aşa cred.

— Aveţi nava plină de provizii, spuse Risk gânditor. Poate om pleca şi noi spre strâmtoare?

Ochii albaştri ai lui Griffin străluceau ameninţător.

— Eu nu car sclavi, Jack.

— Da, dar ce bani se fac…

— Facem destui aşa cum vreau eu.

— Nu te contrazic, zise Risk bine dispus. Dar Dominic Legare nu dă doi bani. Duse la gură sticla de rom, trase o duşcă zdravănă şi dădu din cap. Şase jafuri, mormăi el. Uită-te la André Legare, al naibii ticălos, cu rânjetul lui blestemat, ştie că fratele lui o să-i dea şi lui o porţie din prăzi. Şi de pomană, când el îşi ţine fundul lipit într-o tavernă în timp ce noi ceilalţi…

— Destul, Jack, spuse Griffin cu răceală şi Risk tăcu.

Griffin privi în direcţia indicată de Risk. André Legare rânjea. Ca de obicei, îl înconjurau platouri cu mâncare şi sticle cu vin, iar burta imensă i se revărsa în poală. Faţa transpirată îi era acoperită pe jumătate de o barbă roşcată, plină cu resturi de carne şi grăsime.

Diferenţele între fraţii Legare erau izbitoare. Dominic era un rechin rece, eficient, care nu avea decât plăcerea vânătorii şi grija purtată fratelui său mai mic. Un bărbat deosebit de calculat, care nu fusese niciodată văzut cu femei sau cu băieţi, nu bea niciodată, nu simţea niciodată durerea şi nu cerea nimic pentru propriul confort. Era enervant de meticulos în privinţa hainelor şi a felului în care arăta. André, pe de altă parte, era un bufon, un gogonat neglijent, cu o poftă nestăvilită pentru mâncare, băutură şi femei, exact în această ordine.

— Dominic a adus o femeie nouă pentru André, comentă Risk. Am auzit zarvă când au debarcat-o de pe *Vulture* – ţipa de îţi spărgea timpanele. Biata fătucă. Ştii ce s-a întâmplat cu ultima pe care i-a dat-o Dominic? Era toată…

— Da, spuse Griffin scurt, nemulţumit de subiect. Din nefericire văzuse întâmplător una dintre victimele lui André Legare, când cadavrul îi era aruncat pe ţărm. Fata fusese torturată şi mutilată de jocurile sexuale perverse ale lui André. Cei care ştiau cum le tratează pe femei Legare cel tânăr erau dezgustaţi, dar nimeni nu se amesteca. Pe Isle au Corneille nimeni nu se amesteca în treaba celuilalt, decât dacă se întâmpla să se amestece cu a lui.

Risk o înghionti în glumă pe prostituata din poala sa.

— Ia spune, iubito, cum de nu l-am văzut niciodată pe André Legare cu labele pe tine sau pe surorile tale păcătoase?

— Nu-l lasă Dominic, răspunse ea strâmbându-se cu înţeles. Noi facem bani buni pentru fraţii Legare.

Risk se prefăcu a fi uimit.

— Înseamnă că indirect eu le-am băgat bani în buzunare? Şi ei deja plesnesc de bani? O împinse de pe genunchii săi, făcând-o aproape să cadă pe podea. Cară-te, iubito… Mi-a pierit cheful de dragoste în seara asta. Îi aruncă o monedă de aur prostituatei, iar ea se strâmbă la el. Şi să vorbeşti frumos de mine cu celelalte fete. O să mă întorc.

Fata prinse moneda din zbor, îi aruncă un zâmbet pieziş, apoi plecă legănându-şi şoldurile.

Griffin se retrăsese într-un colţ mai întunecos, ignorându-l pe Risk. Atenţia lui era concentrată pe Dominic Legare şi pe tovarăşii cu care intrase în tavernă şi care se adunaseră în celălalt colţ al încăperii.

Sticlele erau trecute din mână în mână, romul şi rachiul curgeau pe mese şi pe podea. Distrându-se şi cântând cântece de beţie, se adunară în jurul lui André, în timp ce Dominic privea. Urma să aibă loc un spectacol. Când ultimele sunete ale lălăitului se stinseră, Dominic pocni din degete şi făcu un semn către cineva din spatele lui.

Răcnete aprobatoare cutremurară pereţii când o femeie fu târâtă şi împinsă în faţa lui André. Era îmbrăcată într-o rochie zdrenţuită şi pătată de sânge, era desculţă şi

avea mâinile legate la spate. În loc să fie speriată, ea era tăcută şi nefiresc de calmă. Privi de jur-împrejurul încăperii. Griffin pricepu cu admiraţie că încerca să-şi evalueze şansele de evadare.

— Frumoasă, mormăi Risk. Bună bucăţică, nu-i aşa?

Griffin dădu din cap aprobator. Era în mod evident o femeie superioară, cu piele albă şi trăsături delicate. Părul ei blond-argintiu, încâlcit, strălucea în lumina torţelor. Nu-şi putea dezlipi ochii de ea; o privea în timp ce o dorinţă iraţională puse stăpânire pe el. Era prea suplă şi extrem de fragilă. Gustul lui era pentru femeile robuste, care nu puteau fi intimidate de un bărbat de mărimea lui. Dar nu se putu abţine să nu-şi închipuie cum s-ar simţi înfipt între picioarele ei suple, zdrobindu-i gura cu a sa. Imaginea îi trimise un fulger fierbinte între coapse.

Griffin îşi încrucişa braţele la piept şi se sprijini de perete, gândindu-se că aceasta era prima dată când îl vedea pe Dominic Legare făcând o prostie. O asemenea femeie nu putea fi irosită pe André.

— De ce dracu’ noi nu găsim niciodată femei ca astea pe navele pe care le jefuim? se miră Risk în gura mare.

După ce scoase un chiot de bucurie şi-şi şterse cu mâneca faţa unsuroasă, André prinse coapsele suple ale femeii şi o trase în poala lui.

— Pe Dumnezeu, Dominic, asta e cea mai bună de până acum! Mâinile lui dolofane o pipăiau peste tot. Aşa dulce, aşa moale…O s-o fac să ţipe pentru mine la noapte!

— Da, mon frère, fă ce vrei cu ea, zise Dominic. Tonul lui era sec, dar buzele lui schiţau un zâmbet binevoitor.

André îşi trecu palmele peste părul şi faţa ei delicată.

— N-am avut niciodată o femeie cu păr de culoarea asta. Pe asta va trebui să o păstrez.

Celia închise ochii. Respiraţia lui duhnea atât de rău, încât îi provoca greaţă. Senzaţia lăsată de gura lui pe faţa ei era mai mult decât putea îndura. Când el încercă să o sărute, ea îşi trase capul într-o parte şi îl muşcă de ureche până când simţi gustul sângelui. Ţipând surprins şi înfuriat, André îi dădu drumul. Imediat ea se eliberă şi ţâşni prin

tavernă.

Fără să simtă înţepăturile din tălpile goale, Celia se îndreptă spre uşa deschisă, iar pulsul i-o luase razna. Strigăte şi râsete răsunau în urma ei. Se lovi cu şoldul de un scaun. Degeaba fugea, dar nu-i păsa. Dorinţa de a trăi o o îndemna să scape.

Chiar înainte să ajungă la uşă, un picior îi blocă ieşirea şi fuga ei nebună se termină. Se împiedică şi căzu. Nu putea să se salveze cu braţele legate la spate. Deodată un braţ zdravăn o trase în sus. Salvatorul ei nevăzut o prinse de umeri, şi o ţinea cu spatele.

Apăru şi posesorul piciorului care îi pusese piedică.

— John Risk, se prezentă piratul cu un ochi zâmbind malefic. Unde alergi drăguţo? Doamnele nu au ce să caute afară. Piraţii de pe plajă te-ar prinde şi te-ar viola într-o clipă.

— Ajută-mă, zise ea, în timp ce oamenii lui Legare forfoteau în jurul lor. Engleza ei era fără cusur. Sunt o Vallerand. Du-mă la New Orleans. Maximilien Vallerand te va răsplăti dacă mă duci în siguranţă.

Expresia de bună dispoziţie obraznică a lui Risk dispăru brusc, fiindcă se uită încruntat la omul din spatele ei.

Celia tresări când omul care o ţinea prizonieră îi şopti în ureche.

— Ce fel de rudă eşti cu Vallerand? Tonul lui scăzut şi măsurat îi trimise fiori pe şira spinării. Încercă să se întoarcă pentru a-l vedea, dar el nu-i dădea voie.

— Sunt s-soţia doctorului Philippe Vallerand, se bâlbâi ea. Corabia noastră*… Golden Star…* L-au omorât pe soţul meu. Ieri, cred… poate alaltăieri.

Degetele de pe umerii ei strângeau atât de mult, încât la un moment dat ea ţipă. Mâinile nemiloase mai slăbiră strânsoarea.

— Dumnezeule, îl auzi Celia spunând cu voce scăzută.

— Ai… auzit de familia Vallerand? îl întrebă ea.

Imediat Dominic Legare apăru în faţa ei împingându-l pe Risk într-o parte. Îl privi peste capul ei pe omul din

spate, care era foarte înalt.

— Mii de mulţumiri, căpitane Griffin, spuse Legare. Acum dă-mi voie să-i duc cadoul lui André.

Celia fu şocată când simţi braţele bărbatului cuprinzând-o chiar pe sub sâni. Era un semn de proprietate. Căldura braţului său o arse prin rochie. Privi în jos şi văzu un antebraţ musculos, acoperit cu păr negru, ieşit de sub mâneca suflecată a cămăşii. Vocea blândă se auzi din nou.

— Căpitane Legare, avem ceva de discutat mai întâi.

Dominic ridică din sprâncenele subţiri.

Liniştea se aşternu în încăpere, toţi ochii întorcându-se spre ei. Se ştia că Griffin era singurul om de pe Isle au Corneille care nu se temea de Dominic Legare. Până în acest moment cei doi evitaseră orice formă de confruntare. Vorbiseră înainte o singură dată, în legătură cu o dispută minoră între doi oameni din echipajele lor. Deşi organizaţia lui Legare era mai mare şi mai puternică, duşmănia cu Griffin nu era ceva care să fie tratat cu superficialitate.

— Am un interes legat de fata asta, continuă Griffin nonşalant, primeşti o ofertă?

Legare dădu din cap negativ.

— Acum, că André a văzut-o, mi-e teamă că este imposibil. Nu-mi dezamăgesc niciodată fratele.

— Cincizeci de mii în argint.

Lui Risk îi căzu faţa uitându-se la Griffin. Se aşeză încet, ca şi cum nu-l mai ţineau picioarele.

— Nu mă interesează o sumă aşa meschină, mârâi Legare. Presupun că nu ai auzit de ultimul voiaj de succes al lui *Vulture.*

— O sută de mii, spuse Griffin calm.

Valuri de uimire se propagară prin tavernă, punctate de fluierături şi exclamaţii.

Celia tremura de spaimă. De ce o voia acest căpitan Griffin aşa de mult, încât ar fi plătit o avere? Şi dacă Legare accepta, ce intenţiona Griffin să-i facă ei? Se îngrozi la gândul că îi va fi mai rău cu acest om decât cu André.

Legare rămase mut de uimire. Aruncă o privire scrutătoare.

— Ce te interesează aşa de mult la fata asta?

— O sută cincizeci de mii.

Legare inspiră apoi expiră încet. Ochii lui scânteiau de mulţumire la gândul de a-i refuza lui Griffin ceva ce-şi dorea în mod evident. Zâmbi.

— Nu.

André îşi făcu loc cu coatele prin mulţime, iar burta îi tremura. Faţa lui rotundă se înroşise de surescitare.

— Da, da! Să lupte pentru ea, Dominic! De ani de zile tot auzim prostiile pe care le înşiră oamenii lui despre marele lor căpitan... să-l vedem luptând acum! Să lupte cu cel mai bun om al nostru.

— Iisuse Cristoase, mormăi Risk apucând sticla de rom şi trase o înghiţitură straşnică.

Dominic îl privi pe Griffin gânditor. Îl întrebă pe André, uitându-se încă la faţa inexpresivă a lui Griffin.

— Chiar ţi-ar face plăcere, mon frère? Destul cât să rişti să pierzi femeia pe care ţi-am adus-o?

— Da, veni răspunsul imediat. O să-l facem să ne arate ce-i poate pielea, Dom!

— Foarte bine. Asta este propunerea, Griffin. Lupţi cu omul pe care îl aleg eu. Până la capăt, bineînţeles. Dacă învingi, poţi avea femeia pentru o sută cinci zeci de mii. Dacă omul meu câştigă, nava ta şi toate averile tale din depozitele de provizorii îmi aparţin.

— Ce dracu'...! izbucni Risk supărat.

— Da, spuse Griffin scurt, ca un afacerist.

Taverna începu să răsune de ovaţii. Banii începură să treacă dintr-o mâna în alta, în timp ce pariurile se făceau în gura mare. Pe măsură ce ştirea era anunţată trecătorilor, oamenii începeau să se înghesuie înăuntru nerăbdători. Griffin se supără văzându-i pe unii dintre oamenii lui îmbrâncindu-se cu oamenii lui Legare.

— Jack, îi spuse el lui Risk, răspândeşte vorba printre ai noştri să rămână calmi. Nu avem nevoie...

— Ce naiba, doar nu crezi că vor ţine cont? zise Risk neîncrezător. Căpitane, ştii ce o să înceapă! Lucrurile nu or să mai fie la fel pe insulă. Ne-ai spus mereu să ne ferim de

rivalităţi cu oamenii lui Legare…

— Da, ştiu, îl întrerupse Griffin cu o expresie încruntată.

— E doar o femeie! Nu poate valora atât! În plus, prăzile din depozite nu sunt toate ale dumitale ca să pariezi pe ele. Parte din ele sunt ale mele!

— Din nefericire, spuse Griffin. Nu am de ales în privinţa asta.

— Ai face bine să câştigi, mormăi Risk.

Celia aştepta uimită şi neajutorată, cu capul plecat. O parte din ea înţelegea ceea ce se întâmplă, dar gândurile îi erau dezorientate.

Deodată André Legare se apropie de ea prinzând-o de păr. Îl privi în ochii aceia negri, acoperiţi aproape complet de pleoapele grele şi obrajii buhăiţi. Gura cu buze groase era pătată la colţuri.

— O iau până când se termină lupta, zise André către Griffin, trăgând nerăbdător de şuviţele de păr blond strălucitor.

Celia se îndepărtă de el şi se lipi pe pieptul tare al lui Griffin. Era deja o senzaţie familiară felul în care braţul lui o înconjura, precum şi căldura pielii lui emanând prin cămaşă.

— Deşi era o femeie destul de înaltă, de-abia dacă îi ajungea până la umăr.

— Nu, auzi ea vocea lui Griffin peste capul ei. Nu vreau să primesc marfă degradată după cazna de a mă fi luptat pentru ea.

Ezitant, André se uită după fratele mai mare, dar Dominic era ocupat cu alegerea unui om care să lupte cu Griffin.

— Nu o să-i fac niciun rău, miorlăi el dându-i drumul părului.

— De unde ştiu eu că nu o să-i faci?

John Risk păşi în faţă.

— Mi se pare că felul de a trata femeile al căpitanului Griffin diferă mult de al tău, Legare. Dar dacă asta te satisface, o să am eu grijă de bucăţică. Dumnezeu ştie că

nu sunt nebun să încerc ceva cu ea.

André se îndepărtă scuipând văicăreli.

Ridicându-şi piciorul pe un scaun, Griffin scoase un cuţit din cizmă, ca să taie sforile cu care era legată Celia. Stând între coapsele lui, ea avu în sfârşit ocazia să-l privească în faţă. Nu putu să-şi ascundă un tremurat interior.

Capitolul 2

Înfăţişarea lui Griffin o ameninţa pe Celia într-un mod care ar fi înspăimântat orice femeie. Era ca o fiară sălbatică, iar părul îi trecea de umeri. O barbă deasă ascundea un maxilar puternic. Cămaşa neagră, descheiată, dezvăluia o piele bronzată pe un piept păros, musculos. Avea nasul lung şi drept, pometii proeminenţi şi o privire îndrăzneaţă. Ochii lui erau de un albastru atât de glacial şi de pătrunzător încât Celia se cutremură. Nu întâlnise în viaţa ei pe nimeni cu ochi de o asemenea culoare, cu excepţia…

Griffin tăie frânghia care îi lega mâinile şi orice gând zbură, când durerea pătrunzătoare încetă, iar sângele începu să-i curgă iar prin braţe. Muşchii încordaţi ai umerilor îi accentuau agonia. Celia se clătina ameţită şi urechile îi vâjâiau.

— A naibii femeie slăbănoagă, mormăi Griffin prinzând-o de mijlocul subţire şi băgând cuţitul la loc în cizmă. Păstrează-ţi ameţelile pentru un moment mai potrivit.

— O-o să încerc să mă controlez, căpitane, spuse ea. Deşi tonul era scăzut, avea în el şi sarcasm.

Griffin o împinse încruntat către Risk.

— Ia-o Jack. Şi ai grijă ce faci cu mâinile, că te jupoi.

— Da, domnule, spuse Risk supus, trăgând-o pe Celia către scaunul de lângă el. Îşi încrucişă mâinile şi le ţinu pe masă în timp ce zâmbea angelic.

Griffin se descotorosi de vesta neagră şi o aruncă pe masă. Îşi legă părul la spate cu o panglică din piele. Celia îl privea uluită. Nu mai văzuse pe nimeni ca el. Corpul lui părea antrenat pentru luptă, înalt şi suplu, dar solid şi musculos. Avea mâinile enorme şi bătătorite. Tatăl ei ar fi numit un asemenea bărbat „plin de vene”.

— Ce ai de gând cu mine? întrebă ea încet. Deşi abia dacă şoptise, el o auzi cu claritate.

— Numeşte-o o datorie pe care trebuie să o onorez. O privi de sus, cu braţele sprijinite pe spătarul scaunului. Eu îmi plătesc întotdeauna datoriile. Celia se retrase înspăimântată.

— Dacă mă duci la New Orleans, spuse ea, familia Vallerand te va recompensa, dacă ajung neagresată.

Ochii lui sclipiră amuzaţi.

— Dacă te duc acolo, vei fi primită oricum, agresată sau nu.

— Dar familia Vallerand n-ar vrea să…

— Şi tu crezi că mie îmi pasă de ce vrea familia Vallerand, o întrerupse el măsurând-o cu privirea. Celia îngheţă când simţi degetul lui mângâindu-i lobul urechii. N-ai de ce să te temi de mine, slăbănoagă mică. Când mă culc cu o femeie, îmi place să fie moale.

Risk rânji, iar Celia îşi retrase capul, pentru a scăpa de degetul acela enervant. Deşi îi era teamă de Griffin la fel de mult ca de ceilalţi, el avea ceva care care o revolta enorm. Nici măcar Dominic Legare nu părea aşa de nonşalant în cruzime cum era el.

Griffin o privi pe femeie cu un nou interes. Cu înfăţişarea ei de copil, această femeie, cu pielea mătăsoasă şi nasul cârn, avea o frumuseţe neconvenţională şi un amestec de inteligenţă şi demnitate, care îi dădeau distincţie. Griffin privi către secundul său.

— Şi-a ales Legare omul sau nu, Jack?

Risk se holbă către celălalt capăt al încăperii cu singurul său ochi.

— E greu de spus, cu gloata aia adunată acolo, dar, stai, se pare că e Pounce, ursul. Măcar ăsta ajunge până la

tine.

Griffin mormăi indiferent scoţându-şi cuţitul din cizmă. Lama bine ascuţită străluci. Îl aruncă în aer, apoi îl prinse cu îndemânare de mâner.

— Păcat că nu e loc de macetă, zise el. S-ar fi terminat mai repede.

— Arată-le nişte şmecherii, îl îndemnă Risk înfierbântat. Să vadă oamenii lui Legare de ce v-am urmat până în iad şi înapoi, căpitane.

— Nu, nu o să fac spectacol.

Fără alte vorbe, Griffin se întoarse şi păşi către mijlocul încăperii, unde gloata formase un cerc restrâns. Cel pe care Risk îl numise Pounce, un bărbat înalt şi bine făcut, cu o cicatrice hidoasă pe obraz, păşi în faţă.

Urlete de încurajare, ameninţări şi ovaţii entuziaste explodară frenetic. Speriată de zgomot, Celia ţâşni în picioare răsturnând scaunul. Condusă de instinct, se îndepărtă de gloata feroce şi simţi un obstacol în spate. Fără prea multă ceremonie căzu în poala lui Risk. O prinsese iarăşi.

— Am picioare mari, spuse el răspunzându-i privirii sale cu un zâmbet inocent. Stau întotdeauna în drumul cuiva.

Încercă să se ridice de pe genunchii lui, dar el o ţinea strâns de talie. Deşi era slab, avea o încăpăţânare de fier.

— E de datoria mea să te ţin aici, remarcă el amuzat. Nu te speria că te zgârii cu labele astea, păpuşă. Eşti o bucăţică dulce, bineînţeles… dar ştiu bine că Griffin ar sări la mine după ce o să-l termine pe Pounce. Într-adevăr, o ţinea la fel de impersonal ca şi oricare alt bărbat de până atunci. Încercă să se relaxeze. De când nu ai mai băut apă? o întrebă Risk observându-i buzele crăpate.

— N-nu îmi aduc aminte, spuse ea într-o engleză stâlcită.

— O să aranjăm noi după ce se termină lupta. Avem un bucătar de primă clasă pe *Vagabond.* Mâncarea lui nu te strică la burtă.

Ea nici nu încercă să desluşească spusele lui.

— Căpitanul tău… ar putea să piardă?

— Oh, Griffin nu pierde niciodată. E dracu’ gol şi în luptă nu-l întrece nimeni.

Îl privi pe Risk cu interes. Înfăţişarea lui era aproape cizelată în comparaţie cu ceilalţi din tavernă.

Era tuns scurt, spre deosebire de pletele lui Griffin. În ciuda ochiului lipsă şi a peticului negru, trăsăturile feţei lui erau departe de a fi urâte. Era un bărbat tânăr, poate chiar de vârsta ei.

— De ce face asta? întrebă ea. Ce are de gând cu mine?

— Asta o să spună el. Dar să ştii, o să-ţi fie mai bine cu Griffin decât cu Legare.

Ea îl privi cu amărăciune. Pe moment nu-şi găsi cuvintele potrivite în engleză, apoi formulă un răspuns.

— Nu poţi şti sigur.

— Ba eu ştiu, spuse Risk şi râse. O ridică de pe genunchi, apoi se ridică şi el. Vino, dragă, hai să vedem lupta.

Celia nu înţelegea cum ar vedea el ceva în nebunia care cuprinsese încăperea. Toţi erau ca nişte animale care răgeau, ameninţau cu pumnii şi aveau poftă de sânge. Când Risk scoase câteva chiote, ea se îndepărtă de el, dar braţul lui se încleştase pe talia ei.

Pounce era un gigant masiv, cu o coamă lăţoasă şi murdară. Griffin se feri de o lovitură de cuţit şi îl lovi cu piciorul în burtă pe adversar. Când acesta se prăbuşi la pământ, Griffin atacă. Îl lovi în piept şi îl privi cum se sufocă. Apoi ajunseră din nou faţă în faţă, răsuflând din greu, cu hainele îmbibate de transpiraţie.

— Marele căpitan Griffin, mormăi Pounce. Când o să termin cu tine, nu o să fii nimic altceva decât o dâră pe podea. Griffin nu-i răspunse, cu ochii aţintiţi la faţa dispreţuitoare şi plină de cicatrici a omului. Schimbându-şi poziţiile cu viteza fulgerului, oponenţii avansau şi se retrăgeau într-o luptă care era un joc de echilibru. Griffin blocă o lovitură joasă cu braţul stâng răsucit într-o mişcare neaşteptată şi îşi înfipse cuţitul în spatele lui Pounce.

Celălalt muri pe loc, trupul lui uriaş prăbuşindu-se la pământ.

Urmă un moment de tăcere. Apoi privitorii începură să ovaţioneze. Râzând fericit, Risk îi dădu Celiei un ghiont prietenesc.

— Acum, păpuşă, ştii cu siguranţă că nu o să fii călărită de André Legare la noapte!

Celia se cutremură şi privi în altă direcţie. Din punctul ei de vedere victoria lui Griffin nu prea era motiv de bucurie. Nu era nicio diferenţă între el şi cei care îl omorâseră pe Philippe. Era un ucigaş cu sânge rece, care va distruge pe oricine şi orice îi va sta în calea dorinţelor. Probabil torturile lui vor fi mult mai rafinate decât ale lui André Legare, dar nu era mai puţin un monstru.

În cealaltă parte a încăperii André Legare făcu o criză de furie.

— Vreau să fie a mea, Dominic, vreau… vreau!

Încet Dominic îşi potoli fratele.

— Bineînţeles, mon frère. Ştii că nu o să-i las să-ţi ia cadoul. André se linişti. Dominic păşi peste cadavrul însângerat al lui Ponce către Griffin care îşi recupera cuţitul şi îi ştergea lama.

— Ai dovedit că eşti priceput cu lama, remarcă Dominic în timp ce urletele în tavernă continuau.

— Eu nu am vrut să dovedesc nimic, îi răspunse Griffin privindu-l sarcastic.

— Oricum ai făcut-o. Şi aşa cum ne-am înţeles, femeia va fi a ta. Dar mâine dimineaţă, nu la noapte.

— Femeia este a mea acum, răspunse Griffin foarte calm.

— Din nefericire, André va fi de neconsolat dacă nu petrece o noapte cu ea.

— Ea nu va supravieţui după o noapte cu el, răspunse Griffin rânjind. Practicile fratelui tău cu femeile sunt cunoscute, Legare. Şi ea este moale ca o cârpă.

— O să am grijă ca să nu fie prea dur cu ea.

— Înţelegi greşit, spuse Griffin încet. Nu sunt dispus să negociez.

Brusc John Risk îi întrerupse. O luase în braţe pe Celia şi o căra prin mulţime.

— Uite, căpitane – un premiu câştigat cinstit. Lăsă trupul firav în braţele lui Griffin.

Griffin privi femeia extenuată. Părul ei fin se împrăştiase pe umerii şi pieptul lui. Încordarea îi dăduse o paloare nefirească. Ochii priveau în gol, ca şi cum se retrăsese într-o lume interioară, unde nu ajungea nimeni. Încercă să evalueze cât avea să mai dureze până ce tortura aceasta o va răpune.

Dominic Legare îi zâmbi cu o maliţiozitate amuzată.

— O s-o ai în zori, Griffin. Dar în noaptea asta va fi a lui André. Şi dacă ai chef să începi o ceartă… aşa să fie.

Griffin înjură încet. Echipajele din cele două tabere îşi căutau deja o scuză pentru a se încăiera – micile lor gelozii şi rivalităţi fierbeau mocnit de multă vreme. O dispută între conducătorii lor era tot ce-şi doreau pentru a începe un război.

— Adu-ţi aminte că oamenii mei sunt superiori numeric, zise Legare. Şi nu ai risca să-ţi moară o bună parte din echipaj doar pentru a-ţi satisface dorinţa pentru o biată femeie, nu-i aşa? Oamenii tăi nu ţi-ar ierta asta. Pe scurt, căpitane Griffin, ştii la fel de bine ca mine că nu-ţi poţi permite premiul pe care l-ai câştigat.

Exuberanţa lui Risk se topea pe măsură ce asculta scurtul discurs.

— Ce dracu’ e asta? întrebă el.

— Acum, despre bani, continuă Legare.

— Niciun cent până când ea nu este în mâna mea pentru totdeauna, spuse Griffin calm.

— *Bien sûr,* o să aranjăm totul dimineaţă.

— Căpitane, doar nu ai de gând să-l laşi pe porcul ăla de André s-o aibă în seara asta! Ştii ce o să-i… zise Risk neîncrezător.

— Linişte, spuse Griffin încordat.

— Dar… Risk văzu privirea ameninţătoare şi tăcu.

Griffin o lăsă jos pe Celia şi o împinse nepăsător spre Legare. Dominic o prinse de umeri.

— Spune-i fratelui tău să fie potolit cu ea, spuse Griffin, sau o să-i iau capul.

— Nimeni nu-l ameninţă pe André, răspunse Dominic nervos.

— Tocmai i-am făcut lui André o favoare a dracului de mare, răspunse Griffin impasibil.

Celia se întoarse către Griffin şi îl privi cu o dezamăgire dispreţuitoare. Oare cum se simţea trădată de el? Nu crezuse că o va duce la New Orleans, dar o parte din ea încercase să spere că avea o şansă. Ochii lui albaştri îşi pierduseră intensitatea, devenind reci şi inexpresivi.

— *A demain,* zise el cu un perfect accent francez.

Până mâine. Ea nu păru că l-a auzit. Până mâine, se gândi ea cu amărăciune, când el ştia că pentru ea nu va exista un mâine.

— Jack, spuse el făcând un gest către Risk, şi cei doi plecară.

— Căţea blestemată, îl auzi pe Legare şoptindu-i în ureche în timp ce o împingea către André. Sper ca fratele meu să te dezmembreze.

*

Celia fu împinsă în cameră de André cu o lovitură violentă de picior. Se prăbuşi pe podea, se sprijini pe braţe şi privi uimită la covorul de Aubusson zdrenţuit de sub ea. Nu era un obiect pe care se aştepta să-l găsească în ruinele unui vechi fort. Camera era plină cu aur şi obiecte de preţ, piese disparate de mobilier, lămpi baroce şi bunuri de lux. Praf, mâncare stricată şi pete de băutură se vedeau peste tot. Un miros dulce stricat îi invada nările şi aproape o înecă. André se aplecă asupra ei cu o privire libidinoasă.

— Îţi place ce vezi? Toate sunt cadouri de la Dominic. Aşa cum eşti şi tu.

— Are… grijă de tine, se bâlbâi Celia ridicându-se în picioare.

— Dominic? Întotdeauna. De pe vremea când eram băieţi în Guadeloupe. Băieţi orfani.

Căută cu privirea ceva ce putea fi folosit ca armă împotriva lui.

— Şi îţi dă ţie toate femeile? întrebă ea încercând să se îndepărteze de el. Nu-şi opreşte niciuna pentru el?

André îi urmărea toate mişcările.

— Mi le dă pe toate mie şi nu-şi opreşte niciuna, spuse el apăsat şi se repezi către ea. Celia se trase înapoi şi evită mâna lui grea.

Râzând amuzat, o prinse de părul dezordonat şi o trase către patul de mahon. Celia ţipă când fu aruncată de-a curmezişul saltelei. În ciuda obezităţii sale, André avea suficientă putere să o supună voinţei lui. Cearşafurile erau nespălate şi urât mirositoare. Înainte ca ea să facă o altă mişcare, el îi şi trăsese încheietura către stâlpul patului şi i-o legase cu o curea de piele care atârna deja acolo. Gâfâind de efort şi excitare, îi prinse şi celălalt braţ. Celia începu să ţipe în timp ce el se întindea către cureaua din cealaltă parte a patului.

Se luptă cu el degeaba; era prea slăbită. Reuşind să o imobilizeze, André îi prinse partea de sus a rochiei şi o sfâşie, dezvelindu-i frumuseţea palidă a corpului. Burta lui imensă o strivi când se aplecă peste ea. Rânjind, îşi coborî gura către sânii ei. Celia se simţea înecată în abisuri de orori şi mintea începu să i se răsucească în vârtejuri ameţitoare, refuzând să accepte ce i se întâmpla.

Deodată nu mai simţi greutatea zdrobitoare a corpului lui. Ţipetele încetară şi o cuprinse tăcerea, văzând cum lama unui cuţit trece brusc peste gâtul lui şi un şuvoi de sânge ţâşneşte abundent. André se prăbuşi pe covorul Aubusson, cu mâinile la gât, apoi scoase un horcăit. Se zvârcoli câteva minute.

Griffin stătea deasupra lui ştergându-şi nepăsător cuţitul pe cămaşa omului rănit.

— M-am răzgândit, zise el zâmbind cu răceală. N-am putut să o aştept până mâine.

André se zbătu de câteva ori, apoi închise ochii aceia holbaţi. Curând mâinile buhăite se relaxară.

Griffin îşi băgă cuţitul la loc în cizmă şi se întoarse

lângă pat, ignorând cadavrul lui André Legare. Îşi dădu jos vesta neagră şi începu să-şi descheie cămaşa neagră, în timp ce ochii albaştri arzători tânjeau după corpul inert al femeii. Pielea ei era brăzdată de vânătăi întunecate. Era prea slabă atât cât să i se vadă oasele şoldurilor.

Ceva la ea îi stârnise o dorinţă primară, care aproape îl învinsese. Griffin era destul de stresat de lipsa de autocontrol ca să mai irosească secunde preţioase privind-o. Avea sânii mici, perfect rotunzi, completaţi cu sfârcuri roz, micuţe. Vru să-i sărute. Încet privirea lui coborî spre abdomenul plat, apoi spre triunghiul de cârlionţi aurii şi delicaţi. Era aşa de uşor să se aplece peste ea, să se elibereze de tensiunea dureroasă care i se acumula rapid între picioare. Îşi azvârli cămaşa pe pat şi-şi puse vesta. Ea privea absentă cum el îi dezleagă curelele din jurul încheieturilor. Îşi simţea pielea rece sub degetele lui grăbite.

— Cum te cheamă? întrebă el în franceză, ridicând-o în şezut. Era supusă şi imobilă. Repetă întrebarea puţin mai tare, întrebându-se dacă a priceput.

— Celia, şopti ea.

Era bucuros că îi răspunsese.

— Nu avem prea mult timp, Celia. Cu îndemânare el o dezbrăcă de resturile rochiei şi îi trase braţele prin mânecile cămăşii lui negre. Nu se mişcase când el îi încheie nasturii, acoperindu-i trupul gol. Să faci tot ce-ţi spun eu. Ai înţeles?

Ea îl privea pierdută. El înjură şi scotoci prin cameră, găsi o sticlă cu rom pe jumătate plină şi când i-o duse la gură, ea îşi revenise suficient pentru a protesta şi a o împinge. Griffin îi sprijini capul şi apropie iarăşi sticla.

— Bea, la naiba, sau te ţin de nas şi ţi-o torn pe gât cu forţa.

Tremurând, ea mai luă o gură din băutura tare şi se înecă, simţind că-i ia foc gâtul.

— Mai bea.

Supunându-se vocii poruncitoare şi braţelor nemiloase, mai luă o înghiţitură. Încă două înghiţituri şi se simţi ca şi cum ar fi luat foc pe dinafară şi pe dinăuntru.

Culoarea din obraji îi reveni. Îl privi pe Griffin, apoi se uită şi la ea, realizând abia acum ce i se întâmplase.

— Mai bine, zise el şoptit, văzând că nu mai privea absentă. Puse sticla alături şi o ridică din pat. Îndată ce picioarele îi atinseră podeaua, ea încercă să se îndepărteze. El o trase spre el şi-i dădu capul pe spate privind-o în ochii speriaţi.

— Ascultă-mă, nebună mică. Eu sunt singura ta şansă să scapi de pe insula asta. După ceea ce tocmai am făcut pentru tine, o să fie pusă pe capul meu o recompensă pe care până şi oamenii mei o vor găsi tentantă. O să mergi unde îţi spun eu şi o să faci exact cum spun eu, ori îţi sucesc gâtul.

Nu era nicio urmă de blândeţe în corpul vânjos lipit de al ei. O putea omorî doar cu o simplă răsucire a mâinii. Ea tremura necontrolat şi privi în jos la masa diformă şi însângerată, care fusese cândva André Legare.

— Da, şopti Griffin. Înţelegi de ce sunt în stare, adăugă el.

— Să nu-mi faci niciun rău, se înecă ea, o să fac tot ce spui.

— Bun. Îi dădu drumul şi scoase cureaua care îi prindea părul. Celia nu se mişcă. Strânse cămaşa şi îi legă cureaua în jurul taliei. Cămaşa largă îi ajungea până la genunchi.

— De ce ai venit după mine? întrebă ea.

— Pentru că am luptat pentru tine şi am câştigat.

— Ce ai de gând cu mine?

— Vino, ignoră el întrebarea. O luă de mână şi se opri văzând-o că şchiopătează. La dracu', ce ai păţit?

— Nimic… e doar… Tăcu, iar el îngenunche şi-i scoase un ghimpe din picior. Tălpile ei sensibile erau de obicei protejate de pantofi. Mersul desculţ pe suprafeţe aspre îi provocase zgârieturi şi băşici. La fiecare pas simţea că merge pe sticlă spartă.

— Asta o să ne cam încetinească.

— N-a fost vina mea, spuse ea revoltată.

Griffin îşi scoase rapid cuţitul, iar ea îşi acoperi capul

cu braţele. Mormăind ceva despre femeile proaste, o ridică şi o puse pe umărul său. Cu o mână o ţinea pe umăr, iar în cealaltă ţinea cuţitul. Ieşind pe uşă evită cadavrul prăbuşit al unuia dintre oamenii lui André Legare.

O duse prin culoarele întunecate ale vechii fortăreţe, mişcându-se cu agilitatea unui leu, sigur şi nevăzut. Celia atârna neajutorată pe umărul lui, confuză şi pe jumătate beată. Descurajată, ea se întreba ce o aşteaptă la capătul acestei călătorii. Griffin părea să cunoască hăţişul de coridoare, ignorând intrările false şi culoarele blocate, scurtând drumul prin camere goale spre ieşire.

Sunetul de voci îl alertă, iar el se ascunse într-o trecere neluminată. O lăsă jos pe Celia, iar ea recunoscu două voci de bărbaţi şi una de femeie. În mod evident ea îi ducea într-un loc unde avea de gând să-i satisfacă pe amândoi. Conversaţia era vulgară şi explicită. În ciuda pericolului de a fi descoperiţi, Griffin zâmbi cu înţeles la expresia uimită a Celiei. Îşi ascunse cuţitul la centură.

— Pe aici dragilor, zise prostituata pe un ton senzual şi marinarii se abandonară urmând-o veseli.

— Faceţi loc, faceţi loc, nu staţi în drum, strigă unul dintre bărbaţi, iar celălalt izbucni în râs. Speriată, Celia se lipi mai strâns de Griffin când cele trei siluete trecură prin dreptul lor. Trupul lui era tare şi vânjos. Deşi el nu făcuse nicio mişcare ca să o liniştească, ea simţi cum teama îi scade.

— Aşteaptă, aşteaptă, văd… ceva aici, exclamă unul dintre piraţi, oprindu-se şi privind în coridorul întunecat. Griffin se încordă pipăindu-şi mânerul cuţitului.

— Ce vezi, scumpule? întrebă prostituata. Celia înţelese că marinarul îi văzuse şi îi va trăda. Panicată, se întrebă ce va face Griffin, dacă îi va ucide pe cei trei chiar în faţa ei.

Griffin se întoarse cu o mişcare neaşteptată lipind-o cu spatele de perete. Luată prin surprindere, ea privi cum degetele lui lungi i se înfig în păr şi îi cuprind capul. Se aplecă spre ea. Urmă şocul gurii lui peste a ei, devastând-o pătimaş. Scoase un scâncet slab de spaimă şi-l prinse de

mâini. Cum încerca să respire, mirosul lui îi umplu nările, un miros sărat, masculin. La început sărutul lui a fost doar dominare brutală, dar după ce îi gustă buzele, el slăbi presiunea zdrobitoare. Limba lui îi depărtă buzele, explorându-i gura cu o foame sălbatică.

Ea îl trase încet de mâini, dar el îi ridică mâinile deasupra capului ţintuindu-i-le de perete. Vibrând, ea inspiră adânc şi uită unde erau. Totul se estompase, cu excepţia asaltului asupra simţurilor sale. I se părea că plămânii i se umplu cu foc şi se chinuia zadarnic să scape de căldura arzătoare.

Genunchii lui îi depărtară pe ai ei. O trase spre el până când ea îi încălecă practic coapsa vânjoasă. În agonia aceea Celia gemu simţind o plăcerea teribilă care îi invada trupul. Trăda tot ce era ea, tot ce iubea şi totuşi nu se putea abţine. Palma lui îi acoperi complet sânul, degetul mare îi mângâie uşor sfârcul până când acesta se întări. Tremurând, ea îşi arcui spatele, iar întregul trup răspundea complet mângâierilor lui. În cele din urmă mâinile ei ajunseră în jurul gâtului lui, iar degetele i se încurcară în părul lui des... Mâinile lui îi mângâiau sânii dureroşi, degetele îi atingeau vârfurile întărite, iar şoldurile ei apăsau tot mai tare în coapsa lui, ca răspuns la ritmul blând pe care el îl începuse.

Prostituata privi la contururile celor două siluete care se zvârcoleau în întuneric şi zâmbi expertă.

— Nu-i nimic, doar una dintre fete cu un flăcău la una mică. Îşi continuă drumul pe culoar, cu mâna în şoldul ei dolofan. Hei, nu veniţi şi voi la o mică petrecere?

Ridicând încet capul, Griffin avu grijă să şi-l menţină în întuneric.

— Căraţi-vă, spuse el aspru. Era un avertisment clar.

Înţeleaptă, femeia se retrase, pentru a evita orice neplăcere. Le făcu semn celor doi să o urmeze.

— Lăsaţi-i să se împerecheze, zise ea. Noi avem treaba noastră. Voi, flăcăi, aţi avut o femeie în acelaşi timp? Nerăbdători marinarii o urmară pe coridor.

Celia privi să-i vadă dispărând. Respiraţia i se

accelerase într-o izbucnire inegală, prin cârlionţii negri de pe pieptul lui Griffin. Nu îl putea privi în faţă, nu când era topită de ruşine. Nu era mai bună decât prostituata care trecuse pe lângă ei. Cum se putuse comporta astfel? Simţămintele aprinse în interiorul ei erau necunoscute şi extrem de tulburătoare.

Ştia că există lucruri precum pofta, o dorinţă care nu are nimic cu dragostea, dar până acum se crezuse incapabilă de aşa ceva. Îl iubea pe Philippe aşa de mult, încât nu suporta ideea unei vieţi fără el, şi totuşi, adineauri trădase idealurile şi dragostea pe care o împărtăşiseră. Ochii o usturau. Avu nevoie de multă tărie ca să-şi reţină lacrimile.

Încet genunchiul lui Griffin se retrase dintre ai ei, dar încă o ţinea de mâini. Niciunul dintre ei nu se mişcă, până când Celia nu îşi ridică cu greu privirea.

— Dă-mi drumul, şopti ea, cu o ură uşor de citit.

Faţa lui era ascunsă în întuneric. Ea nu-i vedea decât sclipirea ochilor. Tăcerea se adâncea. El se aplecă iar.

— Nu, scânci ea, chiar înainte ca gura lui să se închidă peste a ei. Braţele lui musculoase îi înconjurară trupul care se zbătea, împingându-i coapsele suple către umflătura care i se profila din pantaloni. Buzele ei se depărtară forţate de un sărut devastator, limba lui pătrunzând-o adânc. Simţi cum o cuprinde furia. Se luptă cu el din toate puterile, folosindu-şi unghiile, coatele, genunchii. El îi acoperi ţipetele cu buzele şi îşi trecu palmele peste fundul ei într-o mângâiere obraznică. Apoi când Celia gemu şi se cutremură, rezistenţa fiindu-i zdrobită de forţa lui, simţurile îi erau complet devastate.

El o sărutase aşa cum Philippe nu o făcuse niciodată, cu gura sălbatică, voluptuoasă şi barbară. Vârful limbii lui se strecurase sub buza ei de sus, găsind un nerv dureros de sensibil, pe care-l tachină lent, până ce ea scoase un geamăt de protest. Îi aspirase răsuflarea tremurândă în gura lui, îi umezise interiorul obrajilor cu limba, îi urmărise linia dinţilor.

Când întrerupse sărutul şi o eliberă din strânsoarea

trupului excitat, ea era prea zăpăcită pentru a se putea mişca. Gâfâind, îşi sprijini capul de perete şi închise ochii. Vocea lui era batjocoritoare.

— Sunt intrigat, Madame Vallerand. Arăţi şi vorbeşti ca o doamnă, dar nu săruţi ca una.

Ea tremura de furie, lovindu-l orbeşte cu pumnii în piept. Griffin râse şi o ridică iar pe umăr.

— Linişte, altfel te dau cu capul de perete.

Pe când ieşeau pe o poartă mai rar folosită a fortului, Griffin o lăsă jos pe Celia. O trase cu grijă către colţul clădirii. Aerul vibra de amestecul de distracţie, lupte cu pumnii, certuri de beţivi şi chicotelile prostituatelor care îşi distrau clienţii pe plajă. Dându-i la o parte o şuviţă de păr, Griffin îi şopti în ureche.

— Vezi şirul de trei depozite de acolo? O pirogă te aşteaptă pe partea cealaltă. Dacă îţi spun să alergi, fă-o repede şi nu te uita înapoi. În regulă?

— În regulă, răspunse ea cu privirea aţintită spre conturul întunecat al clădirilor. El o prinse de cot cu fermitate.

— Vino.

Celia nu mai simţea durerea din picioare. Griffin o trăgea pe lângă peretele acoperit de muşchi al fortului şi de-a lungul unei fâşii de nisip către o grămadă de bolovani. Celia se opri cu o exclamaţie la vederea unei siluete sprijinită de unul dintre bolovani. Omul se mişca şi sforăia mulţumit, cu un ulcior de whisky în poală. Griffin se lăsă pe vine în faţa siluetei adormite. Celia îşi ţinu răsuflarea privindu-l cum ia ulciorul din mâna adormitului.

Griffin cercetă terenul. Văzând că zona era liberă, o luă de mână şi o trase către depozite. Curajoasă, ea încercă să ţină pasul cu el. Când ajunseră la colţul clădirii, o voce se auzi din întuneric.

— *Qui est-ce?* Un bărbat îi întâmpină – era unul dintre oamenii lui Legare, pus să păzească depozitele. După ce le aruncă o privire, urlă după ajutor şi se repezi asupra lor cu sabia ridicată.

Celia îngheţă ca un iepure speriat.

— Du-te! Nici măcar tonul poruncitor al vocii lui Griffin nu o trezi din paralizie. Porni însă când simţi palma lui usturătoare peste fese. Fără a se gândi, începu să alerge spre apă.

Bărbatul se trânti la pământ şi se rostogoli, iar sabia se înfipse în pământ. Înainte ca atacatorul să-şi scoată arma din nisip, Griffin îl lovi şi scăpă iute de el cu o lovitură de sabie. Chiar când omul de sub el îşi dădea ultima suflare, Griffin auzi paşi înfundaţi pe nisip. Răsucindu-se, văzu alt om al lui Legare venind în fugă.

De data aceasta Griffin nu reuşi să se ferească de sabie. Lama sabiei îi atinse umărul. Ignorând durerea pătrunzătoare, reuşi să prindă mâna piratului şi să-l tragă pe nisip. Rostogolindu-se de câteva ori, se luptară ca doi câini, mârâind şi gemând, până când Griffin, cu o lovitură bruscă, frânse gâtul omului.

Răsuflând cu greutate, se ridică în picioare.

Celia alergă împleticit peste plajă; gâfâia îngrozitor. O mică ambarcaţiune se vedea departe, pe apă. Se opri, văzând grupul de oameni din jurul pirogii. Să se apropie de ei? Era asta piroga la care voia Griffin să ajungă? Şi dacă era aşa, o vor ajuta oamenii, sau se vor dovedi la fel de cruzi ca şi ceilalţi?

Un bărbat înalt cu piele neagră se apropia de ea. Avea trăsături de vultur şi faţa inexpresivă. Celia holbă ochii văzând perechea de pistoale de la cingătoarea lui. Începu să alerge speriată. Singurul ei gând era să găsească un loc unde să se ascundă. Întunericul şi primejdia se învârteau în jurul ei şi nu se mai simţea om, ci un animal speriat, vânat de o haită de lupi.

Capitolul 3

Celia auzi paşi grăbiţi în spatele ei. Se trezi brusc luată în braţe. Ţipă şi încercă să-l muşte de faţă pe cel care o ridicase.

— Taci, idioată mică, mormăi o voce cunoscută.

Ea se agăţă de gâtul lui şi recunoscu şuviţele de păr negru şi des. Era Griffin. Fără o vorbă îşi îngropă faţa în căuşul format de gâtul şi pieptul lui. Nu-i mai trecea prin cap să fugă de el. Era singura ei şansă de scăpare.

Griffin o duse către marginea apei şi recuperă ulciorul pierdut pe drum. Bărbatul negru, pe care Celia îl văzuse înainte, li se alătură.

— A început vremea rea, Aug, mormăi Griffin.

— Ca de obicei căpitane, e puţin spus, completă Aug. Eşti rănit.

— Nu-i mare lucru. O să avem grijă de asta mai târziu. Ce fac Risk şi restul echipajului?

— Ei şi *Vagabond* sunt pe drum.

— Bun, niciunul dintre noi nu va fi în siguranţă până când nu vom fi departe de insula asta blestemată.

Faţa neagră a lui Aug se lumină de un zâmbet chinuit.

— Cred că l-ai omorât pe un Legare care nu trebuia, căpitane.

— Da, spuse Griffin dezamăgit. Am ceva mărfuri de contrabandă pentru New Orleans. Călătoria va dura cel puţin douăzeci şi patru de ore. Hai să ne cărăm. Înaintă prin apa mică de la mal şi o aşează pe Celia în pirogă, unde şase dintre cei mai buni oameni ai săi erau pregătiţi cu vâsle.

Când încercă să o aşeze pe Celia, Griffin nu putu să-i desfacă braţele din jurul gâtului lui.

— Dă-mi drumul, spuse el, dar ea nu-l ascultă. Am zis dă-mi drumul, repetă el ameninţător. Doar când ea refuză să se mişte, el înţelese cât de frică îi era. Alese un ton mai blând: eşti în siguranţă, *ma pauvre petite,* îi şopti el la ureche. Nimeni nu o să-ţi facă rău. Acum fii fată bună şi fă cum îţi spun.

Strânsoarea ei slăbi. Nehotărâtă, îşi desfăcu braţele din jurul gâtului lui fierbinte şi se ghemui în capătul pirogii.

Griffin şi Aug împinseră piroga către apa mai adâncă şi apoi urcară. În ciuda protestelor lui Aug, Griffin luă o ramă şi vâsli înverşunat, pentru a se depărta mai repede de ţărm. În cele din urmă insula rămase în urma lor şi

pătrunseră în mlaştină; o câmpie imensă de apă şi ierburi marine, numită şi preeria mişcătoare. Era o rută de contrabandă pe care o foloseau regulat şi îţi trebuia îndemânare ca să nu te pierzi în ea fără speranţă. Cum începu să-l doară umărul rănit, Griffin se opri din vâslit şi veni lângă Celia. Marinarii stabiliră un ritm lent de vâslit, care să poată fi menţinut câteva ore. Munceau în tăcere, ritmic, ca şi cum ar fi fost cu toţii parte a unei maşinării uriaşe.

— Uite, bea, spuse Griffin lăsând în poala Celiei o ploscă plină cu apă.

Ea privi absentă obiectul, apoi înţelese că era apă şi fărâma de energie rămasă o ajută să-l deschidă. Scăpă dopul pe fundul pirogii şi începu să bea apa cu nesaţ, reînviind pe măsură ce lichidul îi răcorea gâtul uscat. Cineva îi luă plosca de la gură. Ea se luptă să o recapete, hrănită de dorinţa de a mai câştiga energie din lichidul preţios.

Griffin ţinea plosca în mâna întinsă deasupra capului, iar pe Celia o ţintui în poala lui.

— Încet, zise el, pe jumătate enervat, pe jumătate amuzat. *Lentement*. Înţelegi?

— Te rog, îl imploră Celia, e aşa de mult de când, încă puţin…

— Într-o clipă.

— Dar am nevoie…

— Şşt. Nu vrei să te doară burta, nu-i aşa?

Celia nu se mai luptă pentru ploscă şi îl privi cu suspiciune, crezând că intenţionat se poartă crud cu ea. Puţina apă pe care o înghiţise o înviorase. Simţi că o nouă forţă îi învigorează trupul.

— Căpitane Griffin, de ce mă duci la New Orleans?

— Poate fiindcă vreau să intru în graţiile familiei tale. Nu se întâmplă des să fii în postura de a primi o favoare de la Maximilien Vallerand.

Celia privi ochii aceia albaştri.

— Te rog, şopti ea, te rog. Am pierdut tot. Nu mai am nimic… speranţă, soţ, sau viitor. Ai putea măcar să-mi spui

adevărul. Cât a contat pentru tine să mă scoţi de acolo? De ce te pui în pericol pe tine şi pe oamenii tăi? De ce m-ai vrut atât de mult încât... să ucizi. Celia ar fi continuat, dar ochii aceia albaştri o fixau, dându-i senzaţia că se îneacă. A trebuit să privească în altă parte, ca să poată respira din nou.

— Probabil am hotărât că meriţi, spuse el încet, ca să nu fie auzit de ceilalţi. Meriţi zeci de vieţi. Meriţi orice risc. Sunt ani buni de când nu am mai atins o femeie ca tine... o femeie cu mâini fine şi albe şi ochi de copil. Da, motivul ăsta e de ajuns!

Deodată ea realiză că stă cu pieptul lipit de al lui. Nu purta nimic pe sub cămaşă şi prin ţesătura moale, cu siguranţă el îi simţea forma trupului, căldura pielii. Neliniştită, Celia încercă să se mişte. El nu-i dădu voie.

— Trebuie... trebuie să fie şi un alt motiv, bâigui ea.

— Chiar dacă nu ar fi, tot te-aş fi luat de la Legare.

Mon Dieu, îşi zise ea, iar inima îi bătea sălbatic când înţelese că nu îi va da drumul, fără să-i ceară să plătească cu propriul trup. Începu să tremure, amintindu-şi gura lui insistentă, corpul lui puternic, strâns lipit de al ei, coapsa musculoasă care le depărtase pe ale ei cu atâta uşurinţă. Chiar dacă ar încerca să fie blând cu ea – şi se îndoia că o va face - cum se va abţine să nu o omoare?

— Tremuri, observă el. Pentru că ştii că te doresc. Dar când o să te am, *ma petite,* o să mă vrei şi tu la fel de mult.

Celia îngheţă de spaimă. Voia să scape de şoaptele care îi trimiseseră fiori pe şira spinării. Voia să scape din braţele lui şi să fugă de privirea aceea care hipnotiza, de atingerea acelor braţe care puteau fi atât de blânde şi letale. Dar era captivă cu el pe pirogă. Fără el nu ar avea nicio şansă să ajungă la New Orleans.

— Porc egoist, rosti ea necontrolat. Eu nu te vreau, dar tu îţi spui că te vreau. Pentru tine nu contează. Nu contează că tocmai mi-am pierdut soţul.

— Asta contează mai mult decât ai bănui. Dar, de vreme ce el e mort, doamnă Vallerand, virtutea ta de soţie nu mai contează pentru nimeni.

Îi dădu din nou să bea apă. Ea bău cu o sete care alunga orice argumente. Din nou el o opri, luându-i bidonaşul din mână.

— Nu ai simţul prevederii, îi spuse zâmbitor. Pentru moment ajunge. Ultimele cuvinte fuseseră spuse în limba engleză şi Celia îi răspunse la fel.

— Nu cred că ajunge, zise ea cu ochii pe bidonaş.

El nu răspunse, iar ea se cufundă în tăcere. Treptat, sunetul vâslelor o adormi. Din nou se lovi cu capul de umărul lui sănătos, iar a treia oară, Griffin nu mai protestă şi nici ea nu şi-l mai retrase ostentativ.

— Celălalt umăr, spuse ea adormită. Te doare, nu?

— Nu, nu mă doare.

Murmurând ceva, ea se instală, comod lipită de el, prea obosită să rămână trează.

*

Lumina dimineţii o trezi pe Celia dintr-un somn fără vise. Piroga aluneca printr-o mlaştină luxuriantă învelită în fâşii lungi de muşchi. Ferigi înflorite şi smocuri de trestii bordau malurile mâloase. Un miros proaspăt şi primitiv spărgea aerul umed.

Erau chiparoşi cu trunchiuri uimitor de groase. Peşti de mâl înotau printre rădăcinile pe jumătate îngropate. În acest amestec de lemn şi apă era greu de crezut că undeva există străzi pavate şi case văruite, saloane, biblioteci şi scaune impunătoare. Civilizaţia era într-o altă lume.

Pe măsură ce se trezea, constată că era aşezată confortabil între coapsele lui Griffin, auzind bătăile inimii lui şi atunci Celia încercă să se ridice. O dureau spatele, gâtul, umerii, picioarele: de fapt o durea tot corpul. Nu-şi putu stăpâni un geamăt. Griffin îşi fixă una dintre mâini la ceafa ei, începând să o maseze…

— Nu, zise ea ameţită şi refuzând din educaţie să fie pipăită aşa în faţa altora. Patru vâslaşi erau cu spatele la ea, dar Aug şi alţi doi oameni erau în partea din spate a ambarcaţiunii şi nu le scăpa niciun amănunt.

Ignorându-i protestul, Griffin coborî spre umeri, masându-i muşchii încordaţi. Celia închise ochii resemnată. Degeaba se opunea. Mâinile lui îi aduceau o binecuvântată liniştire, alungind durerea şi relaxându-i muşchii. Manevrele lui se concentrau pe coloana vertebrală, spre gât, peste umeri şi braţe. Fără să vrea, ea se lăsă pe mâinile lui, care păreau să ştie exact cum şi unde să o atingă.

Griffin privi faţa liniştită a lui Aug.

— Ce ştii de următorul schimb? întrebă el masând spatele Celiei.

Aug răspunse într-un dialect pe care Celia nu-l ştia. Era derivat din franceză, dar amestecat cu cuvinte pe care nu le înţelegea.

— Asta e bine, zise Griffin mutând-o pe Celia din poala lui. Azi va trebui să parcurgem cât de mult se poate din drum. Altfel Legare ne poate prinde din urmă până la căderea nopţii.

Dezamăgită că masajul se încheiase, Celia se uită atentă la bărbatul de lângă ea.

— Cât mai durează până ajungem la New Orleans?

— Sperăm că până mâine înainte de răsăritul soarelui.

— De unde ştii că Legare… începu ea să întrebe. Se opri văzându-i faţa în lumina soarelui pentru prima oară. Ochii aceia intenşi, de nuanţa safirului, aveau nuanţe violet şi erau tiviţi de gene negre. Simţi cum păleşte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Griffin brusc.

— Ochii tăi sunt la fel ca… ai soţului meu, şi…

Chipul lui deveni ameninţător. Ea înţelese că îl deranjase mult.

— Mulţi oameni au ochii albaştri, zise el.

— Dar nu că ai…

— Nu am răbdare să stau la taclale cu femeile, o întrerupse el şi se întinse către una dintre vâslele libere. Cum durerea din umărul rănit era sâcâitoare, se strâmbă şi începu să vâslească. Pectoralii şi muşchii braţelor se încordau în ritmul vâslitului. Celia continuă să-l privească, întrebându-se cum ar arăta fără părul lung şi barba aspră.

— *Monsieur,* zise ea timid, repetând înainte ca el să-i

dea atenţie. *Monsieur,* mi-e foarte foame.

O urmă de amuzament îi lumină faţa lui Griffin din cauza englezei ei stricate. Făcu semn către o traistă ponosită de lângă ea.

— Caută acolo.

Văzând bidonaşul lângă traistă, Celia întinse mâna spre el. Îl privi precaut pe Griffin, cu degetele încleştate pe bidonaş.

— Şi foarte sete, spuse ea.

— Atunci serveşte-te, spuse el absent.

Celia scotoci nerăbdătoare prin traistă şi o găsi plină cu biscuiţi crocanţi şi fâşii de carne uscată. După ce panica dispăru şi stomacul se umplu, Celia puse la locul lor bidonaşul şi traista. Acum că nevoile ei cele mai presante fuseseră satisfăcute, se răsuci să-şi examineze tălpile picioarelor. Vocea tăioasă a lui Griffin o întrerupse.

— O să am eu grijă de ele curând. Între timp încearcă să rămâi acoperită.

Celia roşi, trăgându-şi inutil cămaşa neagră în jos. Privindu-l pe Griffin se întreba cine era el şi de unde venea. Nu arăta mai bine decât un tăietor de lemne murdar, dar franceza lui avea un accent perfect şi era vorbită cu o intonaţie aristocrată. Avea spatele musculos al unui muncitor sau marinar, dar ochii trădau inteligenţă, iar ea simţi că bărbatul trăise cândva vremuri mai bune decât acestea.

Era puternic – un echipaj de piraţi nu l-ar fi urmat dacă nu ar fi fost temut şi respectat – şi totuşi, îşi riscase viaţa pentru o femeie neajutorată. De ce?

Soarele se ridică şi piroga înainta prin golful liniştit către o insulă micuţă cu câteva cursuri de apă. O punte veche din trunchiuri de copaci traversa unul dintre râuleţe. Celia îi privi atentă pe oamenii din pirogă, simţind tensiunea.

Fluieratul ascuţit al unei păsări străpunse tăcerea. Celia tresări când Griffin fluieră într-un anumit fel. Văzu mişcare în pădure. Tresări când feţe negricioase apărură din tufişuri şi le văzu mâinile murdare încleştate pe

muschete şi topoare. Oamenii din pirogă păreau să-i cunoască.

— Următorul nostru echipaj, îi explică Griffin Celiei.

— Sunt prietenii noştri? întrebă ea neîncrezătoare, privind grupul ciudat.

— Nu chiar, zise el scurt. Oamenii râului nu se aliază cu nimeni, dar eu îi plătesc să care obiecte de lux şi marfa de contrabandă până la râu.

— De ce nu ne duce tot echipajul ăsta?

— Probabil sunt obosiţi, copilă.

Unul dintre vâslaşi o privi şi zâmbi.

— Obosit, poate, dar aş vâsli pentru tine până în China, dacă aţi vrea, madame!

Neînţelegând, dar considerând remarca prietenoasă, Celia zâmbi.

Aug sări din pirogă şi o legă de un trunchi pe jumătate îngropat pe mal. Oamenii lăsară vâslele şi coborâră din barcă. Celia rămase nemişcată şi îl privi pe Griffin nerăbdătoare.

— Ţine ulciorul de whisky, spuse el. Ea făcu întocmai iar el o luă în braţe cu uşurinţă.

De cum îi văzură părul lung şi blond, oamenii râului începură să strige apreciativ. Celia se agăţă de gâtul lui Griffin speriată, iar el o ducea spre puntea de buşteni. Oamenii făcură cerc împrejurul ei. Tresări când simţi mâini aspre atingându-i picioarele goale.

— Asta-i toată marfa pe care ai adus-o, căpitane? întrebă unul dintre oameni.

— Cea mai bună bucăţică de marfă pe care am văzut-o! exclamă vesel altul.

Unul o trase uşor de o şuviţă, iar ea ţipă speriată. Griffin se opri brusc străpungându-l cu privirea pe îndrăzneţ. Un zâmbet subţire apăru de sub barba lui sârmoasă.

— Femeia este proprietatea mea. Îi tai ouăle celui care mai îndrăzneşte să o atingă.

Toţi chicotiră veseli, nepărând ofensaţi de remarcă. Mâinile curioase se retraseră şi Celia îşi ascunse faţa la

pieptul lui Griffin.

— Cred că fără tine, spuse ea cu o voce joasă, toţi ar fi…

— Da, spuse Griffin păşind pe puntea veche. Acum, încântătoarea mea momeală pentru aligatori, nu privi în jos. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă dezechilibra, sau intrăm amândoi în noroi până la gât.

Aligatori? Philippe o distrase cu poveşti oribile despre aceste creaturi, spunând că erau o parte dragoni, o parte şopârle. Aveau cozi lungi, fălci mari şi dinţi ascuţiţi. Închise ochii îngrozită.

— Să nu-mi dai drumul, şopti ea.

— După tot deranjul prin care am trecut, ca să te aduc până aici, zâmbi Griffin, cum să fac aşa ceva? Numai să nu scapi ulciorul cu whisky.

Celia nu îndrăzni să răsufle în timp ce el păşea atent pe puntea de buşteni. Localnicii îi urmară cu pricepere. Griffin se apropie de un grup de colibe sărăcăcioase dintr-o poiană.

— Un sat vechi de indieni, spuse el când Celia privi în jur curioasă.

— Ce s-a întâmplat cu ei? întrebă ea.

— Au fost izgoniţi mai demult. Sunt prea mulţi negustori şi contrabandişti care vin de pe râu. O lăsă pe pământ lângă intrarea într-o colibă.

— Aug, strigă el. Mai cu viaţă. Avem doar câteva minute.

— Câteva minute? repetă Celia. Ce ai de gând să faci?

— Intră acolo, indică el uşa. Şi bea nişte whisky.

— De ce, de ce îl strigi pe Aug? Inima începu să-i bată neplăcut de repede.

— Trebuie să repet? întrebă el uşor ameninţător.

Intră în colibă şi se albi la faţă. Într-un colţ era un pat vechi. Găuri mari în tavan şi un perete prăbuşit permiteau aerului şi luminii să pătrundă. Cu mâini tremurânde, Celia scoase dopul ulciorului şi bău. Lichidul avea gust puternic, aspru, iar când se scurse pe gât, simţi arsura până în stomac. Se aşeză pe un colţ al patului şi aşteptă. Un

păianjen mare, cu picioare păroase trecu pe lângă ea.

— Văd că ai un vizitator, spuse Griffin din pragul uşii joase. După contactul cu cizma lui, insecta se rostogoli cât colo. M-aş fi aşteptat să te aud ţipând.

Celia i-ar fi mărturisit că pentru moment o speriau mai mult fiinţele cu două picioare.

— Erau şoareci în magazia navei lui Legare, îi spuse ea.

— Da? Îngenunche în faţa ei şi rupse în două o cârpă zdrenţuită. Mai bine compania şoarecilor decât la cheremul echipajului lui Legare.

— Da, e adevărat, consimţi ea, apoi se feri de el când îi atinse glezna.

— Stai liniştită. Griffin examină talpa umflată, realizând cât de dureroasă trebuia să fi fost. Nu se văitase nici măcar o dată. O privi admirativ; recunoscu că se purta bine după teroarea, durerea şi abuzurile pe care le suferise în ultimele două zile, mai ales că şi soţul îi fusese ucis de curând. Multe femei ar fi cedat unei asemenea tensiuni, dar se pare că sub aparenta vulnerabilitate exterioară se găsea oţel.

Celia îşi muşcă buza când degetul lui îi atinse călcâiul plin de băşici.

— Sărmana copilă, spuse el umezind pânza cu puţin whisky. Vocea lui era blândă şi liniştitoare. Celia păru tulburată, fiindcă el vorbise exact ca Philippe.

— Ce ai de gând să… ţipă ea de durere când el pipăi o tăietură îmbibată cu nisip. Ah, mon Dieu, tresări ea, apoi îşi duse mâna la gură ca să-şi înăbuşe alt strigăt.

— Ţipă dacă vrei, zise el, nu deranjezi pe nimeni. Simţi cum durerea i se propagă prin corp, ajungându-i până la dinţi.

— Te rog, nu cred că e nevoie…

— O să fii o pacoste şi mai mare, dacă ţi se infectează picioarele. Stai liniştită.

— Nu pot! Încercă să se opună, dar el îi prinse iarăşi glezna. În loc să tamponeze cu pânza, el îi pipăia călcâiul, căutând parcă un loc anume.

— Ce faci? întrebă ea uimită. El aplică presiune pe un nod nervos, până când piciorul amorţi uşor. Celia se relaxă.

— Mai bine? întrebă el.

— Da, mai bine, zise ea oftând. Deşi o durea încă, nu era nici pe departe la fel de rău ca înainte. Cu îndemânare, Griffin continuă să-i cureţe nisipul şi pietricelele închistate în pielea fină a călcâiului.

— De unde ştii să faci asta? întrebă ea şi-i întinse celălalt picior.

— În lungile mele călătorii am mai învăţat câte o şmecherie pe ici pe colo, spuse Griffin zâmbind. O să-ţi arăt şi altele mai târziu.

— *Non, merçi,* aş prefera să nu... Tăcu văzându-l pe Aug intrând cu o pânză de sac împăturită.

Impasibil, Aug îngenunche lângă ei. Începu să scoată un amalgam de pene, pietricele, bulgări de lut uscat şi săculeţe cu pulberi. Griffin ridică mâna ca să-l oprească.

— Nu avem timp de farmece şi fetişuri, Aug. Treci peste spectacolul voodoo. Nu vreau decât puţină pulbere verde.

— Ce e acest voodoo? întrebă Celia nedumerită.

— Voodoo? E magie, medicină, superstiţie. Se practică în Haiti de unde se trage Aug.

— Ce este pulberea verde?

— Ceva ce îţi vom pune pe picioare. Bineînţeles, dacă Aug nu mai insistă cu arderea ritualică a prafului, penelor şi tăiatul unghiilor. Sau cu măcelăritul vreunei păsări amărâte.

Celia se uită la Aug, care se încruntase, revoltat de ironia lui Griffin.

— Monsieur Aug îl venerează pe diavol? întrebă ea suspicioasă. Dacă era aşa, va refuza ca orice fir de praf verde să-i atingă picioarele!

— Nu chiar, spuse Griffin. Dar crede că spiritele morţilor se întorc uneori să-i chinuiască pe cei vii.

— Şi tu crezi asta? întrebă Celia.

— Se pare că am avut mai multe probleme cu oamenii vii decât cu cei morţi, zâmbi Griffin.

Aug întinse mâna spre piciorul ei, iar Celia îl trase

înapoi alarmată. Pentru prima dată un zâmbet sclipi în ochii lui negri. Îi şopti ceva lui Griffin. Acesta râse.

— Aug vrea să ştii că lui nu-i plac femeile slabe. Şi acum lasă-l să-ţi îngrijească picioarele.

Celia rămase calmă în timp ce Aug îi luă glezna în palma lui latră şi-i întinse pe talpă o substanţă verde-măsliniu. Fredonă în surdină un cântec în timp ce-i bandaja laba piciorului. Între timp Griffin îşi tampona rana cu whisky, înjurând când tăria alcoolului îi pătrundea în tăietură.

— Mulţumesc, murmură Celia către Aug când acesta termină de bandajat ambele picioare. Aş – vrea să te răsplătesc cumva.

Aug arătă spre părul ei şi îi răspunse. Celia se uită la Griffin întrebătoare.

— Spune că ar putea face nişte vrăji foarte puternice dacă ar avea o şuviţă din părul tău, spuse Griffin, apoi clătină din cap. Nu, Aug. Ezitant Celia întinse mâna spre piciorul lui Griffin şi-i atinse cizma, unde îşi amintea ea că-şi ţinea cuţitul. El o privi mirat, dar nu o opri. Scoase cuţitul cu delicateţe. Ea îşi trecu degetele prin părul încâlcit, apoi găsi o şuviţă şi o tăie repede.

— Iată, spuse ea întinzându-i firele strălucitoare lui Aug, care îi mulţumi dând din cap. Degetele lui butucănoase împachetară delicat şuviţa într-o bucată de pânză.

— Nu era necesar, spuse Griffin.

— Era, spuse Celia privindu-l pe Aug. Atinse unul dintre picioarele bine bandajate. Îi eram datoare pentru ajutorul dat.

— Şi te simţi obligată să-ţi plăteşti datoriile?

— Da.

— Îmi datorezi viaţa.

— Da, îl privi ea fără să clipească.

— De-abia aştept să fiu răsplătit, glumi el.

Ceva se încordă înăuntrul ei, un amestec de repulsie şi revoltă. Soţul ei iubitor era mort şi ea era prizoniera acestui străin murdar şi cu faţa păroasă. Nu era decât un

vagabond, un şacal care supravieţuia furând de la alţii. Pentru o clipă ura resimţită faţă de el îi depăşi teama. Îi ura barba aspră, gura dispreţuitoare şi insolenţa.

— Bănuiesc, spuse ea cu toată demnitatea de care era în stare, că mândria nu ţi-ar permite să profiţi de o femeie care nu te doreşte.

— Sunt multe alte lucruri pe care le preţuiesc mai mult decât mândria mea, micuţo. Corpul tău se întâmplă să fie unul dintre ele, spuse Griffin sesizând dispreţul din remarca ei.

Ca şi cum o furtună ar fi apărut din senin asupra unei mări deja agitate, dispoziţia lui trecu de la neplăcută la crudă. Când ea îl întrebă cu timiditate unde poate să-şi rezolve necesităţile fiziologice, el o duse în pădure, acolo unde nu o vedea nimeni şi îi ironiză stânjeneala. Deşi îşi ţinea capul întors, Celia se simţea umilită până la lacrimi. Când o auzi că plânge înfundat, el se enervă peste măsură.

— Nu te mai smiorcăi, proastă mica, spuse el exasperat. Numai Dumnezeu poate şti de ce uşuratul ar fi o problemă atât de delicată.

O certă şi când nu se mişca atât de repede cât voia el. Când cămaşa neagră şi mototolită i se ridică mai sus de coapse, el o întrebă sarcastic dacă nu cumva vrea să fie siluită de toţii membrii echipajului, începând cu el. Se aşeză în pirogă cât mai departe de el posibil, chiar la indicaţiile lui. După ce schimbă câteva cuvinte de despărţire cu Aug, Griffin îl bătu pe spate şi urcă în barcă.

Folosindu-se de vâsle şi prăjini lungi, noul echipaj manevra piroga prin golful mlăştinos. Deşi mai devreme păruseră obraznici, oamenii se obişnuiră repede cu Celia şi nu mai făcură remarci la adresa ei. Ea se trezi atrasă de peisajul exotic. Frunze dese şi buchete de irişi, apa miloasă prin care mişunau ţestoasele, rozătoare de apă care se hrăneau cu rădăcini. Parcă insectele o deranjau mai mult decât pe ceilalţi. La sfârşitul zilei realiză că nu se simţise niciodată aşa de tristă şi stânjenită.

Noaptea aduse cu ea răcoarea şi Celiei i se făcu somn, întrebându-se când se va sfârşi călătoria. Piroga

trecu prin ultima parte a golfului mlăştinos şi intră într-un lac mare. Luna strălucea peste apa întunecată.

Griffin luă o hotărâre în timp ce barca luneca peste suprafaţa vălurită a lacului. Dacă s-ar deplasa în acelaşi ritm toată noaptea, ar fi ajuns cu Celia la plantaţia Vallerand în câteva ore. Puteau traversa lacul, continuau călare până la fluviul Mississippi unde ar fi găsit pe cineva să-i traverseze. Urma apoi o scurtă călătorie prin mlaştina Bayou St. John. Probabil Legare era deja pe urmele lor. Era cel mai bine să o predea pe Celia mai repede familiei Vallerand şi apoi să dispară în noapte.

Se uită la ea. Stătea la mică distanţă de el, ghemuită şi întristată, sprijinindu-şi capul şi braţele în poală. Părul răvăşit îi ascundea faţa. Cămaşa neagră se mula pe trupul ei, dar ştia că dedesubt erau genunchii osoşi şi şoldurile ca ale unui băiat. Iritat, se întrebă cum de i-a inspirat pasiune puţin mai devreme.

Ea se ridicase şi privea înainte, cu mâinile strânse în poală, ca o fetiţă cuminte. Griffin era uimit de înfăţişarea ei. Nu putea fi aceeaşi fiinţă care se încolăcise în jurul lui ca o a doua piele când o sărutase. Oare îşi imaginase gura ei mătăsoasă, ondularea seducătoare a trupului ei lângă al lui? Oare îl înşelase amestecul de excitare şi de pericol, încât să fi simţit un răspuns pe care ea nu i-l dăduse?

Celia îşi sprijini bărbia pe mâini şi închise ochii. Mai avea puţin şi se prăbuşea de oboseală. Griffin bombăni, apoi hotărî să se odihnească peste noapte. Somnul le va prinde bine, iar câteva ore în plus nu îi vor schimba mult planurile. Cât despre datoria pe care ameninţase să i-o ceară Celiei, fusese o simplă tachinare. Mai devreme ea avusese dreptate, nu era genul de bărbat care să forţeze o femeie, mai ales una care s-ar fi risipit la prima atingere. Nu era în pericol cu el.

La ordinul lui Griffin echipajul se îndreptă către uscat pe calea bine cunoscută. Contrabanda era ocupaţia lor şi nimeni nu cunoştea mai bine ca ei lacurile şi mlaştinile de lângă New Orleans. Piroga atinse uscatul. Doi dintre oameni coborâră repede din barcă, să o ţină cât pasagerii

debarcau. Celia îl privea pe Griffin ca printr-o ceaţă. Părea că nu înţelesese ordinul lui să coboare. Îi vorbi scurt şi-o ajută să păşească pe malul mlăştinos. Porniră spre pădure.

— Unde mergem? îl întrebă ea, împleticindu-se.

— Ţine-te după mine, zise el scurt.

Celia încercă să se abţină, dar, după câteva minute de mers, nemulţumirea răbufni.

— Cât trebuie să mai mergem? Cinci mile, zece mile? Nu port pantofi! Tu ai cizme şi picioare lungi şi pe mine picioarele mă dor... Amuţi când el o trase într-o poieniţă cu o casă înclinată, un padoc şi un grajd, Griffin ciocăni la uşa dărăpănată.

— Nettle, spuse el răstit. Nettle, ieşi şi pune şaua pe un cal.

— Căpitane? Căpitane Griffin? se auzi o voce din interior.

— Da, o să-l iau pe Lebrun în seara asta. Pune şaua pe el, dar repede.

Un bărbat subţirel, chel şi cu figură de şoarece apăru imediat. Se uită întâi la Griffin, apoi la Celia. Era în mod sigur şocat să vadă o femeie îmbrăcată doar într-o cămaşă.

— Nettle, spuse Griffin abrupt, mai ai o pereche de pantaloni?

— Da, sigur că am, căpitane.

— Tovarăşa mea are nevoie de nişte haine în plus. Adu şi mâncare dacă ai ceva.

— Da, domnule.

Nettle intră grăbit în casă, ieşi cu un sac mic pe care i-l dădu lui Griffin, ferindu-şi privirea de Celia. Fără o vorbă se îndreptă către grajd. Griffin îi dădu Celiei o pereche de pantaloni uzaţi, dar curaţi.

— E omul tău? întrebă Celia îmbrăcând bucuroasă pantalonii.

— Într-un fel.

— Îi iei calul?

— Este calul meu, zise el pe un ton care nu mai lăsa loc altor întrebări.

Într-un timp uimitor de scurt Nettle le aduse un

minunat cal murg ţintat. Calul înalt şi zdravăn părea un munte de energie şi nerv.

— O să-l aduc mâine, îi spuse Griffin lui Nettle.

— Da, domnule.

Griffin luă frâul, puse un picior în scară şi urcă în şa cu uşurinţă. Îi întinse o mână Celiei.

— Apucă mâna. Ea se agată cu ambele mâini de braţul lui, apoi el o apucă de talia firavă, aşezând-o dea curmezişul în faţa lui. Murgul tropăi neliniştit sub greutatea suplimentară. Celia încercă să se ţină de ceva, aşa că îl apucă disperată de pulpe, de şold sau de braţe.

Griffin şuieră printre dinţi şi îşi fixă strâns braţul de mijlocul ei, aproape frângând-o în două.

— Nu te mişca, zise el încordat. Nu mai atinge nimic.

— S-a întâmplat ceva?

Griffin ar fi putut răspunde că da, se întâmplase ceva foarte rău. Era pe punctul de a o pune la pământ într-o explozie de dorinţă. Apăsarea trupului ei era agonie. Simţea o nevoie dureroasă între coapse. Mâinile lui erau nerăbdătoare să-i devasteze sânii, talia şi să coboare între pulpe. Pe când mintea căuta un subiect care să-i distragă atenţia de la situaţia actuală, privirea îi căzu întâmplător pe Nettle, care îi privea amuzat.

— La revedere, Nettle, zise Griffin cu înţeles. Simţindu-se oarecum ameninţat de privirea lui, Nettle intră în casă.

Celia simţi un şoc cald-rece, când mâna lui Griffin o apucă de un genunchi. Se îmbujoră brusc, dar îi dădu voie să-i treacă piciorul peste şa, aşezând-o călare bărbăteşte. Conştient de tremurul ei, Griffin o întrebă dacă se teme de cai.

— Da, puţin, minţi ea. Nu-i putea spune că fiorii care-i făcuseră corpul să tremure nu erau legaţi de cal, ci de atingerea mâinii lui. Nu înţelegea de ce o afecta aşa.

Avântul de plecare al calului o făcu să cadă pe spate, lipind-o de pieptul lui Griffin şi rămase acolo, susţinută de braţul lui. Calul parcă zbura. Celiei i se păru că Griffin era familiarizat cu pădurea, fiindcă deşi era întuneric, nu avea

probleme să-şi găsească drumul. Păsări de noapte zburau de pe crengile lor, alarmate de trecerea calului.

— O să călătorim toată noaptea? întrebă Celia în şoaptă.

— O să ne odihnim undeva câteva ore.

— Iarăşi colibe indiene?

— O colibă de tăietor de lemne părăsită, zâmbi Griffin. O folosesc uneori, când merg la New Orleans pe drumul ăsta.

— Ce s-a întâmplat cu tăietorul de lemne?

— S-a mutat în alt loc după ce i-am plătit proprietatea, râse el încet. Presupun că îţi închipui că l-am lichidat.

— De ce nu mi-aş închipui asta?

— Chiar aşa, de ce nu? răspunse el sec.

— Căpitane Griffin, poţi să-mi spui de ce mă duci la familia Vallerand?

— Nu acum.

— Dar de ce?

— În momentul ăsta nu am chef de explicaţii.

Pentru a mia oară Celia se întreba cine era el cu adevărat.

— Toată lumea îţi spune căpitane Griffin?

— Folosesc şi alte nume, în funcţie de situaţie.

— Numele tău adevărat este franţuzesc, *oui?*

— De ce spui asta?

— După felul cum vorbeşti. Părinţii tăi trebuie să fi fost francezi.

— Creoli, spuse el cu voce joasă. Vrei să-mi ştii numele mic?

— Ea încuviinţă cu capul încă pe umărul lui.

— Justin.

— Justin, repetă ea şoptit.

— Îţi spune ceva?

— Nu.

— Nici nu mă aşteptam, spuse el cu o notă de ironie în glas.

Pădurea se deschise în faţa lor dezvăluind imaginea

unui lac sclipitor. O colibă micuţă era ascunsă după nişte pini. Griffin opri calul, descălecă şi o ajută pe Celia. Ea se sprijini de umerii lui largi, simţindu-i încordaţi în timp ce o ridică din şa lăsând-o pe pământ. Îi dădu drumul imediat şi se îndreptă spre colibă. Uşa din lemn era umflată din cauza umidităţii şi fu nevoie de un ghiont zdravăn pentru a o deschide.

— Uite. Îi dădu sacul. Intră şi încearcă să găseşti nişte lumânări. Eu o să am grijă de cal.

Cu greu văzând ceva prin întuneric, Celia intră în colibă. Podeaua scârţâi sub paşii ei. Văzu conturul unei ferestre acoperită cu obloane, şi merse către ea. Obloanele se deschiseră scârţâind şi lăsară lumina lunii să inunde încăperea. Celia trase perdeaua de plasă şi privi împrejur. Era puţină mobilă, doar un cufăr pricăjit, un hamac într-un colţ, o sobă, o masă şi două scaune.

Se îndreptă încet spre cufăr, îi ridică precaută capacul şi scotoci prin el. Găsi o pătură uzată, un topor, un ciocan, căni de cositor şi alte obiecte. O briză dinspre fereastră i se jucă prin păr, iar ea îşi ridică faţa mulţumită, bucurându-se de aerul rece. Era linişte… atât de multă linişte.

Brusc o cuprinse o răceală stranie, senzaţie care nu slăbea în intensitate. Îşi cuprinse trupul cu braţele. Nu avea rost să-i fie teamă, îşi spuse ea. Doar copiii se tem de întuneric. În cameră plutea o ameninţare iminentă. Era prima oară când rămânea singură, de când fusese încuiată în magazia navei. Faptul că era singură pe întuneric devenise subit cea mai mare teamă a ei. Era prea speriată ca să se mai mişte. Scăpă sacul din mâinile amorţite.

Gâfâia şi se chinui să facă un pas spre uşă. Parcă umbrele o bântuiau. Încercă să-l strige pe Griffin, dar vocea ei nu mai era decât şoaptă.

Dinspre uşă se auzi mişcare. Deodată ţâşni afară din colibă, îngrozită, iar o mână o prinse de cot.

— Celia…

Îşi smuci braţul şi se retrase împiedicat câţiva paşi, cu ochii mari de spaimă. Griffin stătea în faţa ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Eşti rănită? Ai văzut

ceva?

Nu, nimic din cele obişnuite. Doar o teamă copilărească, pe care nu o putea controla.

— S-sunt bine, spuse ea cu dificultate, întrebându-se dacă nu cumva îşi pierduse judecata. Griffin păşi spre ea, dar o văzu că se retrage. Dacă ar fi atins-o, gândi ea isteric, s-ar fi prăbuşit. Nu mai suporta. Voia ca totul să se termine acum. Teama o obosise într-atât de mult, încât se simţea pierdută. Voia să fie acasă la Paris, în patul ei moale, cu cearşafuri proaspăt călcate, să audă vocile din familia ei. Voia să adoarmă şi să nu se mai trezească niciodată.

— Celia, spuse el blând, privindu-i faţa trasă. Celia, vino aici.

— Nu.

— Mergem spre apă.

— Nu…

— Atunci fă ce naiba vrei. Se întoarse şi se îndepărtă cu paşi relaxaţi. După câteva clipe de ezitare, îl urmă şi ea.

El îi auzi paşii în urmă şi se mai linişti. Aşa cum se aşteptase, era prea obosită ca să mai ia hotărâri pentru ea însăşi. Îl tulburau propriile lui reacţii faţă de ea, de aceea era bucuros că a doua zi de dimineaţă va scăpa de ea. Femeile erau pentru el doar nişte complezenţe de moment, ceva de care se debarasa imediat ce dorinţele îi erau satisfăcute. Aceasta era singura care depinsese de el cu ceva şi asta nu-i plăcea. Nu-i plăcea cum se simţise când îi văzuse acea privire rănită. Nu-i plăcea mai ales acea nevoie blestemată de a o linişti, lucru care i se întâmpla din ce în ce mai des. Sentimentalismul era ceva ce nu-şi putea permite vreodată.

Ajunse la marginea apei şi inspectă zona cu ochi de expert.

— Scoate-ţi bandajele de la picioare, spuse el scurt. Poţi să speli şi praful acela. Şi-a făcut deja efectul.

Celia se aşeză pe malul cu pietricele. Ar fi o eliberare să-şi spele picioarele, deoarece toată ziua le simţise fierbinţi şi iritate. Slăbi bandajul la piciorul drept. Simţi mirosul amar de ierburi. Încercă să desfacă o fâşie de

pânză, dar degetele nu se pricepeau deloc.

Înjurând scurt, Griffin se lăsă pe vine lângă ea. Desfăcu bandajul cu pricepere şi îi lăsă piciorul în apă. Celia închise ochii la atingerea apei reci şi a mâinilor lui puternice, care îi îndepărtau pulberea închegată. Blând, degetele lui îi masau intens talpa. Ea răspunse cu un geamăt involuntar. Îi flexă piciorul din gleznă, îl aşeză jos, apoi făcu la fel şi pentru celălalt. Celia se simţi ruşinată pentru plăcerea provocată de mâinile lui, dar asta nu o opri să se relaxeze şi să se bucure de ea.

Prea curând momentul se termină şi ea deschise ochii, în timp ce Griffin îşi scotea cizmele.

— Ai de gând să-ţi speli şi tu picioarele? întrebă ea.

— Am de gând să înot, spuse el aruncându-şi vesta la pământ.

— Dar… s-ar putea să fie aligatori…

— Nu în partea asta a lacului. Zâmbi. Nu de obicei.

— Dar ce o să faci dacă vine vreunul?

— O să-i spun că am adus o Vallerand cu mine. Asta l-ar îngrozi.

Când îl văzu complet dezbrăcat, Celia îşi acoperi faţa cu palmele.

— Foarte ruşinoasă pentru o femeie măritată, îl auzi ea. Sau te-ai culcat cu soţul tău doar pe întuneric. Nu, nu te deranja să răspunzi. E uşor de ghicit.

Îl privi printre degetele răsfirate. Griffin sări în apă râzând. Îl văzu scufundându-se, apoi reapărând. În timp ce el înota, Celia îşi examină tălpile la lumina lunii, surprinsă să vadă ce repede se vindecaseră. Se formaseră cruste acolo unde fuseseră băşici adânci şi umflătura dispăruse complet. Era o linie unde albul curat al tălpii se întâlnea cu pielea murdară a piciorului. Celia aruncă o privire către apă şi se gândi ce minunat ar fi fost să se spele.

Griffin călca apa şi o privea, părând să-i citească gândurile.

— Te-aş fi putut viola de multe ori până acum, spuse el brusc. Nu ai de loc încredere în mine?

Celia pipăi indecisă nasturele de sus al blestematei

cămăşi negre, apoi îl desfăcu.

— Pe de altă parte, pluti vocea lui spre ea, nu am promis să nu mă uit. Imediat ea îşi cuprinse genunchii cu braţele renunţând la ideea de a înota.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse el dezgustat. Nu o să mă uit. Acestea fiind spuse, se întoarse şi se scufundă iarăşi.

Celia se hotărî să o facă repede. Îşi descheie repede cămaşa şi trase pantalonii. Înaintă până la şolduri, jucându-se cu apa. Îşi cufundă şi capul, frecându-şi foarte bine pielea capului, apoi îşi dădu părul ud pe spate. Nu observă dacă Griffin o privea şi nici nu-i mai păsa. Lacul era dumnezeiesc, iar ea se simţea curată şi întremată.

Ieşind pe mal, îşi puse cămaşa pe corpul ud. Folosi o manşetă ca să se şteargă pe faţă şi îşi trecu degetele prin păr. Când Griffin ieşi din apă Celia nu se întoarse. Era foarte conştientă de corpul lui gol în spatele ei, de foşnetul hainelor lui în timp ce se îmbrăca. Apoi nu se mai auzi nimic.

— Sunt obosită, şopti ea, simţind nevoia să taie liniştea.

— *Allons,* răspunse Griffin, îndemnând-o spre colibă. Să mergem, o să fie o noapte scurtă.

Capitolul 4

Celia se aşeză pe marginea patului, ciugulind dintr-o bucată de brânză tare şi o coajă de pâine. Cearşafurile din bumbac aspre şi pătura erau jilave, dar după ultimele zile patul părea un lux. Îl privi pe Griffin a cărui formă întunecată se profila pe umbrele din cealaltă parte a camerei. Şedea pe podea, sprijinit cu spatele de cufăr. Vârful trabucului lui scânteia, iar el fuma tacticos. Aroma tutunului era ciudat de relaxantă pentru Celia, amintindu-i de trabucurile de după cină, de care se bucura tatăl ei.

— Mai vin şi alţii aici? întrebă ea.

— Unii din echipajul meu, din când în când.

Celia simţi imboldul de a pune şi alte întrebări, deşi simţi că lui nu-i făcea plăcere.

— Ai un cămin undeva?

— Am nava mea, răspunse el cu întârziere, potrivindu-şi trabucul şi scoţând un nor de fum.

— Ai pe cineva care te aşteaptă, soţie, familie?

— Familia este un lucru pe care nu l-am vrut niciodată şi pe care nu o să-l am.

Celia îl crezu. Nu şi-l putea imagina cu copii şi soţie. Îl privi de câteva ori în timp ce mânca. Nu vedea nimic, în afară de vârful trabucului. Apoi acesta se stinse. Griffin era enervant de tăcut.

Ea îşi dorea să se întindă pe pat şi să închidă ochii, dar se temea. Ar fi putut să adoarmă, doar ca să fie trezită de mâinile şi corpul lui violând-o. Dacă voia să o aibă, ar fi făcut-o acum, când nu se putea apăra de el. Aşteptă încordată şi tresări când îi auzi vocea.

— Dacă te aştepţi să te violez, vei fi dezamăgită. Culcă-te.

Celia se mai relaxă, se întinse pe salteaua subţire şi îşi trase genunchii la piept. Era obosită şi în doar câteva clipe se cufundă într-un somn profund.

Când în sfârşit somnul veni, acesta nu îi oferi pacea aşteptată. Se simţea intrând, apoi ieşind din vise, conversând fără înţeles. O forţă invizibilă o trăgea în toate direcţiile, împiedicând-o când voia să alerge, dezechilibrând-o. Înspăimântată, îşi acoperi capul cu mâinile şi îl strigă pe Philippe... îl dorea aşa de mult... Ardea de dorinţa ca el să o strângă în braţe, să o protejeze şi să o iubească. Dintr-odată el apăru acolo, cu ochii aceia albaştri, zâmbitori.

— Oh, Philippe, nu! Întinse braţele către el şi, de parcă ar fi auzit-o, el începu să bată apa, scufundându-se. Philippe se îneca sub ochii ei. Ţipă iarăşi şi iarăşi după ajutor, dar Dominic Legare era în spatele ei, înăbuşindu-i ţipetele cu palmele lui...

Celia se trezi luptând cu nişte braţe care o ţintuiau.

— Nu, nu!

— Taci, auzi o voce blândă. S-a terminat.

Ea se cutremura convulsiv, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Philippe? Philippe…

— Nu. Ştii cine sunt eu. Palmele mari îi netezeau părul, iar ea se ghemui oftând la pieptul lui tare.

— Justin, spuse ea şoptit, neştiind de ce numele lui real îi ţâşnise de pe buze, când Griffin era mult mai familiar.

— Ai avut un coşmar, *petite.* Doar un vis.

— L-am văzut pe Philippe… Era în viaţă.

Griffin continuă să o mângâie pe spate.

— Dacă ar fi, m-aş duce să îl găsesc. Dar Legare nu lasă supravieţuitori.

— De ce? înghiţi ea în sec, încercând să se trezească.

— E un obicei pe care l-a început cu ani în urmă, când…

— Nu, îl întrerupse ea. De ce ţi-ar păsa ţie că Phillipe ar fi în viaţă?

— O să-ţi spun când o să ajungem la New Orleans, zise el după o tăcere lungă, apăsătoare.

— De ce nu acum? De ce trebuie să fie secret? Contează dacă ajung în siguranţă sau nu? Începu să plângă cu sughiţuri. Nu eşti mai puţin vinovat decât cei care l-au omorât, spuse ea printre hohote de plâns. Nu eşti mai bun ca ei! Ai omorât de multe ori. Sângele lui este pe mâinile tale la fel de mult ca pe ale lor!

Chiar şi în agonia ei, înţelese că îl jignise pe Griffin. El îşi retrase braţele din jurul ei şi se ridică de pe pat, depărtându-se. Şocul singurătăţii şi al întunericului apăsător o zguduise. Trebuia să scape de demonii care urlau în jurul lor, să fugă, să găsească o ascunzătoare. Ţâşni din pat şi alergă spre uşă, trăgând de ea să o deschidă. Însă braţul lui Griffin o prinse de mijloc înainte să poată ieşi. Scoase un ţipăt şi încercă să îl zgârie cu ferocitate.

— Opreşte-te, la naiba! Îi scutură trupul firav. Opreşte-te!

— Nu… dă-mi drumul… Philippe!

Griffin ridică palma să o plesnească, incapabil să găsească o altă modalitate de a o scoate din isterie.

— Nu, suspină ea, şi se prăbuşi în braţele lui.

Griffin îşi coborî braţul. Stătea acolo gâfâind, privindu-i faţa mică, înspăimântată. O simţea fierbinte la pieptul lui şi pumnii strânşi îl apăsau pe umeri. Realiză posomorât că prefera o bătălie pe mare, decât să înfrunte femeia asta plăpândă – putea face faţă pericolului şi morţii mult mai uşor decât putea face faţă lacrimilor ei. Ea avea nevoie de alinare, de bunătate, lucruri pe care el nu le putea dărui nimănui.

O strângea la pieptul lui cald, cântărind-o parcă. Parcă ar ţine în braţe un copil, atât de mică şi firavă era. Ea nu era nicidecum un copil şi se simţea stânjenit de mirosul şi prezenţa ei. Imaginea ei goală pe patul lui André Legare îi era încă proaspătă în minte. Pulsul i se acceleră când îşi aminti. Luptase pentru Celia Vallerand, o câştigase. Era dreptul lui să o aibă. Ceva fărâme de educaţie îl răscoleau, aducându-i aminte că era o femeie fără apărare.

Celia îşi şterse nasul cu mâneca.

— Am avut o armă când nava a fost capturată. Aveam de gând să mă omor înainte ca… dar nu am făcut-o. Am fost lasă. Dacă aş avea o altă şansă, ar fi diferit. Aş vrea să fi murit cu Philippe.

— Nu, spuse Griffin ştergându-i lacrimile de pe obraji.

— Ar fi trebuit să mor, spuse ea cu o intensitate arzătoare.

El se aplecă, o luă în braţe şi o duse către pat. Ea se agăţă de el plângând neajutorată, eliberându-se de durerea şi teama care se adunaseră în interiorul ei de la moartea lui Philippe. Griffin o aşeză în tăcere şi se aplecă deasupra ei, mângâindu-i părul, umerii şi ceafa, îi simţea trupul uşor şi delicat sub palma lui. Plânsul Celiei se dizolvă curând în sughiţuri, iar ea îşi şterse faţa cu cămaşa, simţindu-se istovită.

— Mă doare capul, spuse ea cu voce stinsă.

— Nu vorbi.

Surprinsă de unda de bunătate din tonul lui, Celia îl privi. Era aşa de tăcut, aşa de sigur pe el, încât părea imposibil să fie acelaşi om care îl omorâse cu sălbăticie pe André Legare chiar în faţa ochilor ei.

— Nu am vorbit serios, şopti ea. Despre sângele lui pe mâinile tale.

— Ba da. Nu fi laşă.

Celia ezită şi încuviinţă încet. Avea dreptate; mai bine că era sinceră. Nu putea nega faptul că o revolta ceea ce era el – un hoţ, un proscris, un ucigaş.

— Dar m-ai ajutat, spuse ea încurcată. Nu înţeleg de ce. Presupun că vrei ceva de la familia Vallerand, sau poate le datorezi ceva. Ce este?

Mâna parcă o ardea. Involuntar, o aşezase pe pieptul lui. Simţea bătăile puternice ale inimii lui, căldura ce radia de sub pielea lui. Retrăgându-şi mâna, îşi strânse palma care încă resimţea pulsaţia.

Griffin tresări, ca şi când ar fi fost atins cu un fier încins. Senzaţia prezenţei ei în braţele lui era prea mult. Încercă să-şi adune ultimele urme de onoare şi compasiune, dar nu putu să-i dea drumul. Nu dorise niciodată ceva în viaţa lui aşa de mult cum o dorea pe ea.

— Nu datorez nimic nimănui, zise el, dar tu îmi datorezi mie ceva.

Înţelesul vorbelor lui era clar. Inima Celiei tresări.

— Când o să ajungem la New Orleans, se bâlbâi ea, Monsieur Vallerand îţi va da o recompensă pentru că mi-ai salvat viaţa.

— O vreau acum. Vocea lui era aspră şi încordată.

— Nu am bani…

— Eu nu vreau bani.

Ţâşni din poala lui, încercând să se târască din pat. Braţele lui se întăriră precum oţelul pe coapsele ei.

— Nu, gâfâi ea.

Barba lui aspră îi zgâria ceafa şi căldura catifelată a gurii lui îi cobora pe şira spinării. Celia scânci. Respiraţia lui fierbinte îi scălda gâtul şi părul cufundându-i-se în cămaşă.

— Te rog, spuse ea cu sălbăticie, nu face asta.

El îi întoarse faţa către el şi îi şterse gura cu un sărut surprinzător de delicat. Ea îşi retrase capul zbătându-se cu înverşunare, un ţipăt scurt scăpându-i printre buze. O coapsă puternică îi traversă trupul şi apoi el o încălecă hotărât, capturându-i coapsele. Ea se zvârcoli, zgâriindu-l pe faţă şi pe piept, dar nimic nu oprea gura sălbatică să-i cutreiere peste gât, obraji, bărbie şi pleoapele ude. Ţipetele ei se domoliră când buzele lui se insinuară încet, pătrunzându-i adânc gura cu limba.

La început Griffin avusese intenţia să o ia neîntârziat. Nu conta dacă dorinţa lui era împărtăşită sau nu – trebuia să se îngroape în ea şi să-şi potolească foamea. Îi smulse cu brutalitate hainele de pe ea.

Deodată Celia rămase nemişcată. Îşi întoarse faţa de la el închizând ochii, hotărâtă să îndure ce va urma. Griffin îi privi trupul gol. Era suplă şi fragilă, moale ca mătasea, cu pielea translucidă în lumina lunii, îi vedea reţeaua delicată de vene de deasupra sânilor, punctele de satin pal ale sfârcurilor ei.

Buzele ei erau umede de la sărutările lui. Încet, el se aplecă deasupra ei, îi gustă buzele moi cu o delicateţe nebănuită. Ea îşi încleştă dinţii şi rămase nemişcată când gura lui trecu peste a ei. Îi atinse sânii urmărind sinuozitatea lor. Trupul ei emana un miros dulce, mireasma naturală care era doar a ei. Îşi apăsă gura pe un sfârc moale şi roz până când îl transformă într-un boboc tare, îşi trecu barba peste vârful excitat, apoi îl linişti cu limba.

Celia se cutremură indignată. Felul cum o atingea el părea o batjocorire pentru ceea ce ea şi Philippe împărtăşiseră.

— Nu, spuse ea aspru. Termină şi gata! Nu te purta de parcă aş vrea şi eu… nu te purta…

El parcă nici nu o auzea. Gura lui lăsă o urmă de foc când trecu la celălalt sân. Sugrumându-şi un geamăt, ea se întoarse pe burtă, încercând să potolească arsura din abdomen şi dintre coapse. Imediat el îi găsi ceafa şi chinui punctul vulnerabil cu sorbituri uşoare. Degetele lui fierbinţi coborâră pe şanţul şirei spinării, masând-o în jos, spre locul

moale unde începeau fesele. Celia îşi încleştă pumnii şi îşi îngropă faţa transpirată în cearşaful de bumbac.

— Te urăsc, gemu ea înfundat. Nimic nu schimbă asta. Dă-mi drumul!

— Nu pot.

— Nu contează ce ai făcut pentru mine, nu sunt a ta şi nu ai dreptul…

— Eşti a mea. Până când te voi da familiei Vallerand. Îi căută iarăşi gura care-l refuza, gândindu-se că până atunci nu fusese niciodată nevoit să seducă o femeie, când fiecare colţ de lume era plin cu femei dornice. Pentru el actul împreunării fusese întotdeauna rapid şi intens. Dar acum voia ceva diferit şi era dispus să aştepte cu răbdare nefirească.

Îi acoperi în întregime sânul cu palma lui mare. Inima ei bătea sălbatic în palma lui.

— Nu-ţi fie teamă, spuse el mângâindu-i blând sânul. Nu o să-ţi fac rău.

Râse zgomotos la auzul acestor vorbe, când corpul lui musculos era asupra ei atât de ameninţător. Simţi violenţa pasiunii acumulată în el, se aştepta ca în orice clipă să-şi desfacă pantalonii şi să se arunce asupra ei ca un animal. Gura lui o atinse pe a ei şi râsul ei dispăru, topit sub căldura arzătoare a buzelor lui. Ritmul puternic al inimii ei părea că o lasă fără aer. Încet el se obişnui cu interiorul obrajilor ei, cu locurile sensibile de sub limba ei.

Celia se simţea ca într-o transă de vis. Nu-i păsa cine este sau ce face. Nu conta decât că acea senzaţie nu se oprea. Sânii o dureau şi gemu atunci când el trasă în joacă nişte cercuri delicate cu vârful degetelor. Muşchii braţelor lui se încordară şi o ridică până când sfârcurile
0 se îngropară în părul de pe pieptul lui. Palma lui se mişcă în sus pe spatele ei şi o prinse de părul de la ceafă.

— Rosteşte-mi numele, îl auzi ea şoptindu-i la ureche. Senzaţia bărbii lui aspre pe pielea sa îi trimise un val de excitaţie prin tot corpul.

— Nu…

— Spune-l.

Celia oftă de durere încercând să-şi aducă în minte chipul lui Philippe, ca să-şi revină în fine. Imaginea lui Philippe dispăru şi nu mai rămase nimic decât beznă şi mângâierile chinuitoare ale unui străin. Lacrimi i se scurgeau pe faţă.

— Justin, spuse ea cu greu.

— Da, şopti el ţinându-i capul mic între palmele sale.

— Justin... se cutremură ea când sărutările lui îi acoperiră faţa, culegându-i lacrimile de pe obraji şi bărbie. Vârful limbii lui se aventură în colţurile gurii ei, pătrunzând printre buzele ei catifelate şi umede. Nu mai fusese sărutată aşa până atunci, într-un mod care să-i tulbure iremediabil gândirea.

Vag percepu vina teribilă ce o aştepta dacă i-ar fi permis să o posede. Dacă ar fi opus destulă rezistenţă, era o şansă minimă ca el să-i dea drumul. Dar spre veşnica ei ruşine, descoperi că nu mai avea voinţa de a lupta... trupul ei primea cu plăcere mângâierile care îi uşurau durerea şi o rupeau de realitate.

Fără grabă, Griffin se ridică şi îşi scoase ultimele haine, fără să o scape din privire. Patul îngust protestă printr-un scârţâit sub greutatea lui. Celia vibră cu un geamăt când piciorul lui păros îşi făcu loc printre ale ei. Buzele lui se delectară cu ale ei, în timp ce degetele lui căutau fervent prin triunghiul auriu dintre coapse. Găsi linia gingaşă a buzelor interioare lipite şi le depărtă cu mişcări delicate. Slăbită, încercă să i se opună, dar el îi ţinu picioarele depărtate cu genunchii lui şi o supuse cu un murmur şoptit.

Palmele lui dezmierdară interiorul înfierbântat al coapselor şi dădură de umezeala de la mijloc. Stânjenită şi speriată, se întoarse pe o parte. El o trase înapoi, mâna alunecându-i din nou între picioare. Muşchii ei interiori se contractară când simţi degetele lui invadând intrarea intimă în corpul ei.

Celia încercă să-şi controleze respiraţia sacadată, ignorând dorinţa de a-şi împinge şoldurile în mâna caldă şi expertă. Unul din degetele lui se strecură prin trecerea

secretă excitată, masând uşor pereţii alunecoşi.

— Eşti aşa de strâmtă, şopti el, găsind în interior un loc sensibil pe care-l probă cu degetul, făcând-o să se arcuiască brusc spre el. Încet, *ma petite…* relaxează-te. Nu-ţi fac niciun rău.

În timp ce Griffin îi şoptea cuvinte liniştitoare, el pierdu complet legătura cu lumea exterioară şi starea de alertă care nu-l părăsise niciodată. Îşi trăgea plăcerea din ea cu o concentraţie unică, de parcă însetat fiind, bea apă dintr-un izvor. Palmele mici ale Cehei îi mângâiau faţa acoperită de barbă, părul, spatele flexat. Picioarele ei se lipiseră de ale lui, precum şi de tăria neobişnuită şi aspră a trupului lui de bărbat. Îi prinse şoldurile suple între coapsele sale, în timp ce lungimea uriaşului său membru excitat îi ardea abdomenul.

Griffin începu să o penetreze şi se opri, descoperind că era incredibil de strâmtă. Celia se zbătea sub dezmierdările gurii şi mâinilor lui exploratoare, implorând să fie eliberată. Cu degetele încleştate în ceafa lui îşi îngropă faţa în umărul lui, gâfâind de teamă şi dorinţă. Gestul ei de abandonare îl invită şi mai mult să se cufunde în moliciunea ei împingând o singură dată. Abia atunci mintea lui Griffin îşi reveni din şoc, auzindu-i ţipătul de durere şi simţindu-i încercările stângace de a-l primi. Carnea aceea pulsând împrejurul bărbăţiei lui nu mai fusese pătrunsă niciodată.

De când devenise bărbat, Griffin avusese grijă să evite virginele. Nu aduceau decât necaz şi nu-l atrăgeau deloc. Şocul întâlnirii primei virgine din viaţa lui nu era unul plăcut. Ar fi trebuit să recunoască semnele, dar fusese prea nerăbdător. Şi ea fusese, la urma urmelor, o femeie măritată, nu-i aşa? Îi prinse faţa în palmele sale, privind-o cu mânie.

— Cine dracu’ eşti? o întrebă el furios. Nu eşti soţia lui Philippe, nici a altuia. Spune-mi de ce, la naiba!

Ea se crispă, incapabilă să vorbească. Trupul îi era torturat… era prea mare, o rănea… furia lui o înspăimânta. Când el se mişcă puţin, ea ţipă de durere, apoi începu să

plângă.

Răsuflând sacadat, Griffin o slăbi o clipă.

— La naiba, răspunde-mi!

Ea gemu, îşi întoarse capul într-o parte, încercând să-i evite furia.

Griffin se întreba ce naiba să facă. Cu toată experienţa lui, deflorarea virginelor era ceva la care nu se pricepea. Şi nici nu voia să o mai rănească. Ea îl împinse cu ambele mâini şi se suci sub el.

— Nu, zise el ţinând-o nemişcată. Nu te mişca. Îşi coborî gura către locul dintre sprâncenele ei şi îşi ţinu buzele apăsate în acel punct. Căldura gurii lui acolo fu ciudat de hipnotică şi ea începu să se relaxeze.

— Ar fi trebuit să-mi spui, făcu el. Aş fi putut face totul mai uşor pentru tine. Îi ridică braţele deasupra capului. Lasă-le acolo, petite. Şi rămâi nemişcată.

Dezlipindu-şi gura de pielea ei, îşi lăsă răsuflarea să alunece pe fruntea ei umezită. Celia inspiră scurt şi-l simţi cum alunecă mai adânc în trupul ei. Vârful aspru al degetului lui îi urmă conturul buzelor, apoi gura îi luă locul. Fără grabă el îi gustă şi muşcă buzele, uneori uşor, alteori tare şi intens, până când gura ei deveni fierbinte şi întregul ei corp începu să vibreze.

Palmele lui o mângâiau cu mişcări ample, pregătind calea pentru gura lui delicată. Centimetru cu centimetru ieşea din ea, însă Celia protestă gemând. Se simţea goală, neliniştită, iar corpul ei căuta presiunea puternică, masculină. Buzele lui alunecară peste pieptul ei, în jos către mijlocul încordat, căutând ombilicul. Limba lui încercui blând marginea delicată înainte de a intra acolo. Incapabilă să suporte umezeala intimă a gurii lui, ea gemu implorând.

Griffin îşi mută corpul înapoi peste al ei tatonându-i punctul sensibil al pubisului cu mişcări ale membrului său excitat. Ea simţi mâna lui lunecându-i sub spate şi se arcui dornică, permiţând degetelor sale să-i găsească baza coloanei vertebrale. Respiraţia i se opri când simţi plăcerea răspândindu-se dinspre umeri către genunchi. El mai înaintă câţiva centimetri prin strâmtoarea vibrândă, până

când ea se prinse de umerii lui într-un reflex de durere.

— Uită-te la mine, Celia, spuse el răguşit.

Ea îl privi în ochi, fermecată de adâncimile albastre. Durerea dintre picioare scăzu şi nu mai protestă când el împinse iarăşi înainte, până la capăt. Era o nebunie că-l dorea. Expirară împreună, conştienţi că timpul se oprise în loc, lăsându-i pe amândoi singuri într-o lume fără frontiere. Griffin înaintă şi se retrase încet, delectându-se cu corpul ei moale.

Celia se agăţă de el cu disperare, ştiind că ar fi trebuit să lupte cu el până la capăt. Era o nebunie să-l dorească. Dar el îi ceruse plăcere, o luase de la ea cu buze şi mâini neiertător de delicate. Săruturile lui o devastau necruţător. Şoldurile ei se arcuiau odată cu ale lui, apoi el îi cuprinse fesele cu o mişcare care intensifică focul dintre ei.

Extazul jumătate dulce, jumătate dureros explodă în interiorul ei cu o forţă izbitoare. Neajutorată, ea se arcui către şoldurile lui şi oftă, cu mintea goală, bântuită doar de gândul că avea să moară. Griffin pătrunse în ea încă o dată, cu fiecare muşchi din corpul lui lung încordat ca oţelul. Barba sa îi zgârie pielea delicată a gâtului, în timp ce respiraţia lui fierbinte îi pârjolea simţurile.

Tăciunii plăcerii străluciră mult timp după aceea, pe când îi strângea trupul tremurând lângă al lui. Celia era prea slăbită ca să se mişte. Un somn odihnitor o cuprinse. Apoi, pentru câteva momente simţi cea mai adâncă pace pe care o simţise vreodată, dar care fu curând eclipsată de ruşine. Totuşi, nu putea să se descurce cu asemenea sentimente acum; era prea obosită. Nu se mişcă din cercul cald al braţelor lui, se sprijini chiar mai mult pe el şi se lăsă cuprinsă de somn.

Mult mai târziu fu conştientă de un râu de întuneric care o transporta şi o legăna încet. Fără să-şi dea seama dacă e trează sau visează, se abandonă senzaţiei. Mâini discrete o mângâiară cu blândeţe copleşitoare. O gură tare, expertă, alunecă peste a ei. Îi depărtă genunchii cu uşurinţă, iar ea se întinse relaxată şi ameţită, în timp ce forţa lui se mişca iarăşi şi iarăşi înăuntrul ei.

Îi rosti numele încet, incapabilă să-i reziste când îi ridică picioarele la mijlocul lui. Înţelegându-i nevoile cu o exactitate terifiantă, el îşi potrivi ritmul cu al corpului ei, construind şi alimentând focul până când dorinţa ei o egală pe a lui. Mai târziu ea se dispreţui pentru această a doua oară, dar acum era numai o uitare dulce… şi ea nu tânjea după nimic altceva pe lume.

*

Era dimineaţa devreme şi ziua era deja călduroasă. Celia se strecură afară precaută, strângându-şi pe lângă corp detestabila cămaşă neagră. Păstră liniştea de teamă să nu-l trezească pe Griffin care încă dormea în colibă. Nu avea încă tăria şi curajul să dea ochii cu el. În timp ce se îndrepta către marginea lacului, simţi o durere neobişnuită între picioare. Amintirea a ceea ce se întâmplase în timpul nopţii o făcu să-i ia foc faţa.

Nimic din ceea ce citise, nicio bârfă pe care o auzise, nicio doctrină religioasă sau cunoştinţe medicale pe care i le împărtăşise tatăl ei, nimic nu o pregătise pentru experienţa de noaptea trecută. Erau mulţi care credeau că o femeie decentă nu trebuia să simtă plăcere, nici măcar în unirea cu soţul ei. Bineînţeles, nimic nu o scuza pentru felul cum îi răspunsese unui străin aşa cum o făcuse ea. Şi nu numai că Griffin era un străin, era şi un pirat, care ucidea şi fura averea altora. Se simţea rău din cauza vinovăţiei. Era absolut incredibil cât de mult coborâse la un mai mult de trei zile după moartea lui Philippe. Nu-şi imaginase vreodată că exista o parte aşa de animalică a firii ei, şi se ura pentru asta – chiar mai mult decât îl ura pe Griffin.

Celiei îi venea greu să nu plângă în clipa când îşi scoase cămaşa neagră şi dădu cu puţină apă pe coapsele pătate de sânge. Dar nu mai avea dreptul la lacrimi – nu-şi va mai permite luxul de a plânge. Era responsabilă pentru ceea ce făcuse noaptea trecută, şi se îndoia că până şi o viaţă întreagă de rugăciuni i-ar putea diminua păcatul şi ruşinea.

Philippe, se gândi ea agonizând. Sunt bucuroasă că n-ai descoperit niciodată ce fel de femeie sunt cu adevărat.

Se spălă absentă, regretele dublându-se cu fiecare zgârietură şi vânătaie descoperită pe pielea ei palidă. Griffin îi lăsase semnele astea. Îşi muşcă buza de jos amintindu-şi cum se lipise de el şi cum se zvârcolise sub mâinile lui.

Auzi un foşnet în spatele ei. Se întoarse şi-l văzu. Avea doar pantalonii pe el; avea pieptul păros dezgolit şi părul lung legat la ceafă. Părea relaxat în această sălbăticie – mult mai relaxat decât ar fi fost în împrejurări mai civilizate, se gândi ea.

Privirea lui parcurse trupul ei gol, strălucitor, cu un interes nediminuat chiar şi după ce ea luă cămaşa aruncată şi se acoperi cu ea.

— Să nu te mai duci nicăieri fără mine, spuse el.

Ea îl privi cu reproş.

— O să fac ce o să vreau, cuteză ea.

— O să faci cum spun eu dacă ţi-e dragă viaţa. Nu suntem încă la New Orleans.

Ameninţarea dulce din tonul lui îi produse un frison de teamă.

— De acord, spuse ea, cuvintele abia ieşindu-i din gură. Se îndepărtă de marginea apei ţinându-şi cămaşa strânsă pe corp.

Griffin se lăsă pe vine şi se spălă pe faţă şi pe piept. Picăturile străluceau ca diamantele pe pielea lui bronzată. Îi aruncă o privire curioasă şi zise:

— De ce mai erai virgină? Tactul era o calitate la care renunţase de mult.

Celia se îmbujoră puternic. Deşi fusese mai intimă cu el decât cu oricare alt bărbat din viaţa ei, nu ştia nimic despre el. Era aproape imposibil să discute asemenea lucruri personale cu el. Totuşi, dacă nu răspundea de bunăvoie, ştia că el o va forţa să o facă.

— Philippe a fost un gentleman. El… a spus că va aştepta ca eu să mă obişnuiesc cu el înainte de a-mi cere să… să-mi fac datoria de soţie.

— Să-ţi faci datoria de soţie, repetă el zeflemitor. Nu-i de mirare că n-a insistat, dacă aşa priveşti tu chestiunea. Şi la vârsta ta, care este, douăzeci şi trei, douăzeci şi patru?

— Douăzeci şi patru, şopti ea.

— În New Orleans ai fi fost considerată chiar fată bătrână. La vârsta ta ar fi trebuit să-l primeşti pe Philippe în patul tău cu ţipete de mulţumire. Dar tu i-ai cerut să aştepte.

— Mai bine nu o făceam, spuse ea încet, dar el o auzi cu claritate.

— Şi eu, Dumnezeu mi-e martor. Nu m-am aşteptat să fii virgină.

— Dacă ai fi ştiut, mi-ai fi dat pace? întrebă ea cu amărăciune.

El o privi câteva secunde.

— Nu.

Nicio scuză, sau simulacru de îngrijorare pentru felul cum s-ar putea simţi în dimineaţa asta. Celia era sfâşiată între autocompătimire şi furie. Nu era nimic altceva decât o brută nesimţitoare!

— Nu ai pierdut nimic, zise el citindu-i furia în ochi. Nimeni nu va bănui că nu Philippe s-a culcat cu tine.

— Nu mă îngrijorează ce am pierdut, zise ea sec.

Griffin o privi întrebător. Celia se încruntă.

— Vorbesc de consecinţe, monsieur, ceva la care sunt sigură că nu te-ai gândit. Ce se va întâmpla dacă aş concepe un copil, după ceea ce s-a întâmplat între noi?

Deşi faţa lui Griffin rămase imobilă, ceva îl tulbură pe dinăuntru. Avea dreptate – nici măcar nu se gândise la această alternativă. Până la urmă, toate femeile cu care avusese el de-a face. cunoşteau leacuri sau mijloace de prevenire a sarcinilor nedorite. Dar o fată educată şi catolică din Franţa nu avea cum să fie versată în asemenea chestiuni.

— Este o posibilitate, spuse el. Nu una probabilă. Dar, dacă se va întâmpla, o să avem grijă.

— Nu vei şti, răspunse Celia pe un ton plin de ură. Nu vei fi acolo ca să afli.

— O să ştiu, spuse el scurt.

— Cum? Ştii pe cineva în New Orleans care ţi-ar spune asemenea lucruri? Când el nu răspunse, Celia simţi o răbufnire de furie. De ce trebuie să fie totul un mister? Ce reprezint eu pentru tine şi ce vrei de la familia Vallerand? Chiar mă duci la ei, sau plănuieşti să ceri o răscumpărare pentru mine? La tăcerea lui prelungită se răsuci dezgustată întorcându-i spatele. *Vraiment,* nu mai contează pentru mine, nu-mi pasă unde merg sau ce se întâmplă. Vreau doar ca totul să se termine! Vreau să fiu cât mai departe de tine posibil! Vreau nişte mâncare adevărată, şi o baie şi haine curate. Vreau un pat moale în care să dorm şi... vocea ei devenise plângăcioasă, în primul rând vreau o perie de păr!

Griffin schiţă un zâmbet. Izbucnirea de furie din dimineaţa asta era liniştitoare, un semn că nu fusese înfrântă. O urmă, ştiind după respiraţia ei că era conştientă de apropierea lui. Prinse o şuviţă de păr încurcat de pe umărul ei şi se uită la ea apreciativ.

— Are nevoie de un periat bun, consimţi el.

— Nu-ţi bate joc de mine! Încă era întoarsă cu spatele către el.

— O să-ţi cumpăr corăbii întregi cu perii de păr.

— Ca să te revanşezi pentru noaptea trecută?

— Te va mulţumi asta? zise el zâmbind.

— Nu-mi poţi da nimic care ar putea să compenseze ceea ce mi-ai făcut.

— Se pare că nu ai idee ce pot eu oferi.

— Corăbii pline de averi furate? întrebă ea. Merçi, non.

Se îndepărtă de el, dar el o urmă şi o întoarse cu faţa spre el ţinând-o de umeri.

— Asta şi mult mai multe, şopti el. Nu trebuie să te duc la familia Vallerand. Aş putea face alte aranjamente. O strânse mai tare când ea încercă să scape. Stai liniştită. Nu am des ocazia să ţin în braţe o doamnă adevărată. S-ar putea să-mi facă plăcere cât se mai poate. Eşti o femeie deosebită, Celia. Nu m-aş sătura de tine prea uşor. Şi, în

ciuda spuselor tale, satisfacţia nu a fost doar a mea noaptea trecută.

— Ce spui? întrebă ea smucindu-se din strânsoarea lui.

— Spun că lucrurile ar putea fi chiar plăcute între noi. În loc să mergi la familia Vallerand, ai putea să mă laşi să am grijă de tine.

Rămase absolut nemişcată.

— Ce?

Ochii aceia albaştri o studiară, în timp ce un zâmbet îi apăru în colţul gurii.

— Ţi-aş da posibilitatea să alegi unde vrei să mergem. Oriunde în lume. Există locuri mai exotice şi mai frumoase, pe care le poate vedea cineva într-o viaţă. Dacă te vei sătura de călătorit, o să te aşez la casa ta, sau la casele tale, dacă vrei. Vei avea bani să cheltuieşti pe orice doreşti. Singurul lucru pe care l-aş cere în schimb, ar fi ca tu să nu refuzi niciodată să te culci cu mine.

— Şi să îndur mai multe nopţi ca ultima? întrebă ea simţindu-se mai degradată cu fiecare vorbă a lui.

— Îţi pot promite experienţe mult mai agreabile în viitor.

— Îmi ceri să-ţi fiu amantă, spuse ea cu voce sugrumată.

— Cred că da, zise el sec.

Ea îl privi insistent.

— Cum ai putea crede că asta m-ar tenta? Cum ai putea presupune că m-aş putea gândi la aşa ceva? Tot ce am dorit vreodată este ceea ce toate femeile vor, un soţ, copii şi o casă liniştită…

— Nu mai spune! Ai vrut altceva noaptea trecută.

Celia recunoscu îngrozită adevărul cuvintelor lui. Era o altă faţă a ei pe care trebuia să o înăbuşe şi de care să se ferească pentru tot restul vieţii. El o făcuse să înţeleagă asta.

— Mă dezgusti, spuse ea ezitant.

El zâmbi ca şi cum reacţia ei era exact cea aşteptată.

— Ai profitat de mine, continuă ea. Nu m-aş fi

comportat niciodată aşa, dacă dispariţia soţului meu nu m-ar fi afectat într-atâta. Nu mă poţi cumpăra ca şi când aş fi o prostituată… monstru neruşinat! Eşti murdar, neîngrijit, barbar şi te găsesc respingător! Ştiu exact cine eşti şi de unde vii. Eşti un şobolan care umblă prin gunoaie şi locul tău este în gunoaie!

— Să înţeleg că răspunsul este nu?

Era atât de indignată, încât rămase fără cuvinte. Zâmbetul lui nu se stinse, apoi expresia lui deveni serioasă.

— Uită-te la mine.

Celia simţi cum i se opreşte inima la auzul ultimelor cuvinte, aceleaşi pe care le spusese cu câteva ore în urmă, în culmea pasiunii.

— Am spus să te uiţi la mine, Celia. Ea îşi ridică greu privirea spre el.

— Durerea pentru soţul tău a fost poate motivul pentru care mi te-ai dăruit prima oară. Dar nu şi a doua oară.

*

Când Celia îl întrebă pe Griffin cât mai aveau de mers, fu uimită să afle că erau mult mai aproape de Crescent City decât crezuse.

— Cam trei ore, spuse el aducând calul la un galop uşor, când acesta încerca să o ia la trap. Călăreau pe o potecă în pădure, aproape invizibilă de departe. După ce trecem râul mai este puţin până la plantaţia de pe Bayou St. John.

— De unde ştii unde locuieşte familia Vallerand?

— Sunt… nişte cunoscuţi de-ai mei. Ajunseră într-o zonă unde mulţi copaci cu crengi joase îl forţară pe Griffin să încetinească şi să-şi aplece capul.

— Nu poate fi adevărat, zise Celia cu dispreţ. Familia Vallerand nu are de-a face cu hoţii şi piraţii.

— Neamul Vallerand a fost o familie de hoţi şi piraţi până acum două generaţii. La fel ca multe alte familii de seamă din New Orleans, râse Griffin.

— Ţi-e teamă de Monsieur Vallerand?

— Nu mi-e frică de nimeni.

Iritată de stăpânirea lui de sine şi de aroganţa afişată, Celia încercă să-l încolţească.

— Monsieur Vallerand este foarte puternic şi periculos. Philippe mi-a spus că tatăl său este cel mai bun spadasin din Louisiana. Când o să audă ce i s-a întâmplat lui Philippe…

— Ştie deja ce i s-a întâmplat fiului său, spuse Griffin încet. Nava voastră trebuia să fie în port acum două zile. A fost una dintr-un şir de atacuri în Golf. Nu au încotro, decât să se aştepte la ce e mai rău.

Un şir de atacuri? Câte alte nave fuseseră prădate? Celia se cutremură, amintindu-şi toţi oamenii ucişi la bordul navei comerciale a companiei Vallerand, trupurile mutilate, puntea mânjită cu sânge. Ea nu era singura femeie care suferea după moartea celui iubit. Multe familii îşi plângeau pierderea fiilor, soţilor, taţilor şi fraţilor.

— L-am auzit pe Legare dând un ordin, reuşi ea să spună. Să fie încuiaţi în magazie toţi bărbaţii în viaţă… şi… şi să se dea foc navei. Cum ar putea cineva… Este inuman…

— Sunt de acord, spuse el scurt.

— Da? Sau tu şi Legare sunteţi făcuţi din acelaşi aluat? După ce capturaţi o navă, probabil că faceţi acelaşi lucru.

— Nu, nu e nimic de câştigat din uciderea oamenilor nevinovaţi. Eu capturez nave pentru profit, nu din poftă de sânge.

— Dar ai mai ucis înainte. Am văzut cu ochii mei. Ai omorât cel puţin trei oameni când m-ai luat de pe insulă.

— Dacă nu aş fi făcut-o, ai fi fost moartă. După ce André Legare te-ar fi torturat câteva ore.

— Tu şi oamenii de pe insulă… sunteţi total diferiţi de oamenii pe care îi cunosc. Philippe era ca tatăl meu. Avea atâta bunătate şi un mare respect pentru viaţă şi nu ar fi făcut rău nimănui. Ar fi preferat să sufere el decât să vadă pe cineva suferind…

— Mult bine i-a mai făcut bunătatea lui, spuse Griffin cu răceală.

— A murit fără regrete.

— Şi eu la fel, când va veni vremea.

Celia înţelese că probabil avea dreptate. Griffin era ca un animal în sălbăticie, nu se gândea niciodată la trecut sau le viitor, ci doar la cum să-şi satisfacă nevoile prezente. Regret, vină, ruşine, pocăinţă, toate aceste calităţi umane erau ceva ce nu-şi permitea sau chiar nu înţelegea.

— Când ai început viaţa de pirat? întrebă ea.

— Am început ca mercenar. Totul în limitele legii. Capturam nave din diferite ţări, care mă plăteau să o fac şi eram recompensat când aduceam mărfurile inamicilor în port. Dar într-una sau două ocazii am fost tentat să atac o navă care nu trebuia şi am fost declarat proscris.

— Şi aşa ai rămas.

— Adevărat.

— Dacă eşti prins…

— Voi fi spânzurat.

— Dar nu mai poţi fi pirat pentru că Legare te va căuta şi-ţi va face rău, nu?

— Probabil o să stau retras o vreme. În glasul lui Griffin apăru o notă de satisfacţie. Aş fi vrut să-i văd faţa când şi-a găsit fratele mort. Oh, mi-a făcut plăcere să-l trimit în iad pe André. O simţi pe Celia tremurând şi se încruntă. Nu trebuie să te temi de el. Te voi apăra de Legare.

— Mi-e teamă de tine, spuse ea încordată, apoi se aşternu tăcerea.

Ajunseră pe un mal ascuns al fluviului Mississippi, unde doi bărbaţi îi trecură în partea cealaltă cu bacul. Oamenii erau în mod evident implicaţi într-o reţea de contrabandă, deoarece îl tratară pe Griffin cu mare respect şi păreau să-l cunoască bine. La cererea lui Griffin unul dintre ei îi dădu Celiei pălăria lui. Ea îşi îndesă părul lung sub borul larg al pălăriei şi o trase în jos spre faţă. După cum curgeau hainele pe ea, fiind extrem de slabă, ai fi zis că e un băieţel plăpând.

În timp ce bărbaţii conversau cu voce joasă, cu intenţia clară de a nu fi auziţi de ea, Celia îşi sprijini braţele pe balustrada de lemn a bacului şi privi în apa tulbure. Într-una dintre scrisori Philippe îi descrisese apa mâloasă a râului.

Grupuri de buşteni şi copaci se întindeau până departe către cerul de culoarea turcoazului, punctat de norişori pufoşi. Broaşte ţestoase înotau lângă malul râului, grupându-se în jurul rădăcinilor aeriene ale unui copac care creştea jumătate pe uscat, jumătate în apă. Privind în josul fluviului, zări o umbră la orizont care putea fi oraşul New Orleans.

Nave din toată lumea se îngrămădeau la docuri acolo. Celiei nu-i venea să creadă că ajunsese în locul la care visase atâta vreme. Dar nu simţea nici anticipaţie, nici nerăbdare – doar goliciune interioară. Era ruptă de trecut şi îşi pierduse viitorul.

— O să fie diferit de Franţa, auzi ea o voce joasă în spatele ei.

— Da, ştiu, răspunse ea. Cum de Griffin îi citise gândurile aşa bine?

— Oamenii de aici sunt mai aspri decât cei pe care i-ai lăsat în urmă. Chiar şi cei mai rafinaţi creoli au o asprime, uneori o sălbăticie cu care ţi-e greu să te obişnuieşti.

— *Cela ne fait rien,* spuse ea. Nu contează. Voi rămâne aici atâta timp cât familia Vallerand îmi va permite. Nu vreau să mă întorc în Franţa. Nu se îndoia că familia ei nu o va primi cu braţele deschise, dar, după tot ce se întâmplase, nu-şi putea relua viaţa trăită cândva.

Griffin veni lângă ea şi o simţi cum tresare la apropierea lui.

— O să-ţi placă aici, spuse el sec.

— De ce spui asta?

— Îndată ce perioada de doliu se va fi terminat, vei fi cea mai dorită partidă din New Orleans. O văduvă franţuzoaică atrăgătoare, relativ tânără, care a moştenit o o avere considerabilă – da, vei fi ţinta oricărui bărbat disponibil, de la Vieux Garre până la American District.

— Nu o să mă mai mărit niciodată.

— De ce nu?

— Nu trebuie să fiu soţia nimănui.

— Probabil, ridică el din umeri. Eu ştiu că nu ar trebuit să fiu soţul nimănui. Am considerat întotdeauna căsătoria un aranjament nefiresc.

— Nefiresc?

— Nimeni nu poate rămâne credincios cuiva toată viaţa. Nu există femeie pe lume de care să nu mă plictisesc mai devreme sau mai târziu.

— Nu toţi bărbaţii sunt ca tine.

— Chiar şi în cele mai bune căsătorii, unul dintre parteneri este tentat până la urmă să calce strâmb.

— Greşeşti, spuse ea cu răceală. Nimeni pe lume nu l-ar fi tentat pe Philippe să mă înşele. Şi nici eu… deodată se opri, inima începând să-i bată în timp ce-şi strângea pumnii, când adevărul o lovi. Îl înşelase pe Philippe. Noaptea trecută toate principiile ei de onoare şi fidelitate fuseseră uitate. O ruşine fără margini puse stăpânire pe ea. Deşi Philippe murise, ea rămânea tot o adulteră.

Griffin ştia exact la ce se gândeşte ea. Îl tulbură dorinţa subită de a o lua în braţe şi de a o consola. Era bine că va scăpa de ea curând – detesta faptul că ea scosese la lumină această latură a lui.

— Nu te învinovăţi pentru noaptea trecută, spuse el relaxat. A fost plăcut, dar nu merită semnificaţia pe care i-o dai tu.

Când Celia înţelese sensul cuvintelor lui, ea se încordă. Nu urâse niciodată o altă fiinţă umană aşa cum îl ura pe el.

— Nu a fost plăcut, spuse ea privindu-l pe sub borul pălăriei.

— Nu? zâmbi el, bucuros că o provoacă. Atunci cum a fost?

Faţa ei se înroşi şi fu nevoită să respire de câteva ori, pentru a se calma. Îi veneau în gând cuvinte aprige, insultătoare. Voia să-i spună cât de revoltător era, cât de urâtă era amintirea nopţii trecute, dar nu putea vorbi când

îi citea batjocura pe chip. Ochii lui erau de un albastru aşa de pur şi de pătrunzător. Îşi aminti strălucirea lor în întuneric, sunetul vocii lui scăzute în urechea ei, barba lui pe sânii ei. Îşi aminti greutatea musculoasă a corpului lui peste al ei şi felul cum carnea lui tare o pătrunsese atât de intim. Sub cămaşa aspră îşi simţi sfârcurile dureroase şi îşi muşcă buza îngrozită. Ce îi făcuse? Cum putea opri această dorinţă inumană pe care el o trezise în ea?

Văzând-o îngrijorată, Griffin îşi reţinu cu greu mâinile, când tot ce îşi dorea era să o atingă, să-şi lipească trupul de ea şi să o sărute înfometat. Atunci realiză el cât de periculoasă era. Trebuia să fie atent în New Orleans. Exista o recompensă pe capul lui şi, dacă se afla că este acolo, ar fi însemnat moarte cu siguranţă pentru el. Gândul acesta îl ajută să-şi limpezească mintea. Încă puţin până vor ajunge la plantaţia familiei Vallerand şi va scăpa de ea.

— Eşti o tânără tulburătoare, remarcă el, jucându-se cu borul pălăriei ei. Îmbrăcată ca o femeie, ai fi o privelişte de neuitat... parfumată şi pudrată, îmbrăcată în mătase şi panglici. Aş vrea să văd asta.

Menite să o tachineze, cuvintele lui şi vocea îi treziră o amintire. Uimită, continuă să-l privească, ştergându-şi palmele de transpiraţie pe mânecile cămăşii.

— Tocmai am înţeles ceva, căpitane Griffin, spuse ea. Se uită atent la barba lui. Nu doar ochii tăi sunt de aceeaşi culoare că ai lui Philippe, dar şi sprâncenele au aceeaşi formă. Una este în mod natural mai arcuită decât cealaltă.

El tăcea, privind-o atent.

Celia devenea din ce în ce mai bănuitoare. Nu putea ignora faptul că erau asemănări, deşi superficiale, între Griffin şi Philippe. Era doar coincidenţă pură? Era posibil? Dacă era adevărat ce bănuia ea, atunci fusese cea mai mare proastă, iar el era cel mai josnic ticălos din lume.

— Ai recunoscut că te cunoşti cu familia Vallerand, continuă ea. Poate este ceva mai mult decât o simplă cunoştinţă... Poate fi vorba de o... înrudire?

El nu îi răspunse încă. Dar acei ochi adânci continuau să o privească, iar ea simţi cum o lăsau picioarele. Dacă n-

ar fi fost aşa de speriată şi confuză în ultimele două zile, ar fi putut ghici mai devreme.

— Eşti cumva înrudit cu Philippe, şopti ea clătinându-se. El o sprijini imediat şi ea îi acceptă ajutorul fără să se gândească. Mă ajuţi pentru că sunt văduva lui Philippe şi tu eşti din familia Vallerand.

Capitolul 5

Când Celia îşi recăpătă echilibrul, Griffin îi dădu drumul şi vorbi calm.

— Te ajut cu riscul vieţii mele. Dacă faci vreo scenă sau încerci să alertezi pe cineva de acum şi până ajungem la plantaţie, va trebui să te ucid pentru a-mi proteja familia şi propria viaţă. Ai înţeles?

Nu avea cum să nu-i creadă ameninţarea. Văzuse cu ochii ei că era un ucigaş fără milă. Teama ei faţă de el era oricum depăşită de indignare şi de senzaţia acută de nedreptate.

— Trebuie să-l fi cunoscut pe Philippe, îl acuză ea. De ce nu mi-ai spus?

— Nu am vrut să mă dai de gol faţă de oamenii de pe insulă.

— Cum ai putut să-mi faci aşa ceva noaptea trecută? În special dacă l-ai cunoscut pe Philippe? şopti ea ameninţător. Eşti din familia Vallerand? Sau dintr-o familie înrudită? Eşti cumva văr cu Philippe? *Mon Dieu,* de ce m-ai luat noaptea trecută dacă…

— Pentru că te-am dorit. Acum stai liniştită.

O furie pe care nu o mai cunoscuse se dezlănţui.

— Nu o să stau, spuse ea cu vocea ridicată. Cei doi oameni de la vâsle o priviră. Nu o să stau liniştită. Ţi-am pus o întrebare şi am dreptul la un răspuns! Cum ai putut fi aşa de ticălos ca să…

Fu redusă la tăcere cu o rapiditate uimitoare, când palma lui îi acoperi gura. Cu ochii mari şi faţa congestionată

de furie, ea încercă să-i zgârie mâna, în timp ce el îi dădu un ordin unuia dintre oameni. Primi o basma pătată de transpiraţie, iar Celia abia avu timp să ţipe înainte ca un nod de cârpă să-i fie băgat în gură şi Griffin să lege o bandă de bumbac peste el. Deşi se zbătea cu furie, îi legă mâinile la spate cu panglica din părul lui. El se întoarse către ea scuturând-o uşor.

— Ar fi trebuit să fac asta acum două zile, mormăi el. Acum nu te mai zbate, că o să cazi peste bord. Şi, dacă vei cădea, nu voi veni după tine. Aşează-te, spuse el, arătându-i o ladă de lemn. Ea rămase în picioare şi-l privi provocator. Nu m-ar deranja deloc să te forţez.

Se linişti încet, cu ochii aţintiţi spre orizont, dar tot mânioasă. După ce încercă de câteva ori, înţelese că Griffin nu-i lăsase nicio posibilitate să se dezlege singură. Vai, înţelept din partea lui să o reducă la tăcere. După felul în care se simţea acum, nu ar fi ezitat să strige în gura mare identitatea lui. Ar fi vrut să existe o cale de a-l trimite la Cabildo, închisoarea murdară din Louisiana, pe care Philippe i-o descrisese oripilat, după ce tratase nişte puşcăriaşi acolo. Ar fi vrut să-l vadă spânzurat! Chiar era un Vallerand? Justin Vallerand… Înfierbântată, căută în memorie. Philippe îi spusese numele tatălui său, Maximilien, al mamei vitrege, Lysette, ale verilor şi ale surorilor vitrege. Numele Justin nu era deloc familiar.

Bacul ajunse la mal intrând într-un golfuleţ înconjurat de o pădure deasă.

— Bună treabă, auzi ea vocea lui Griffin, în timp ce le plătea oamenilor pentru traversare. O ridică pe Celia ca pe o păpuşă, coborî de pe bac şi intră în pădure. Celia se crispă în braţele lui. Mlaştina aceasta era mai întunecată şi mai neprimitoare decât cea prin care trecuseră. Trunchiuri de stejari imenşi acopereau în întregime cerul, iar liane şi muşchi agăţători aproape blocau complet lumina soarelui. Totul era întunecat şi ameninţător, impregnat de un miros de putreziciune umedă. Dumnezeu ştia ce fel de creaturi bântuiau sub apa băltită. Mlaştina era o creatură vie… se simţea ca şi când ar fi intrat în gura unui monstru şi se

îndrepta spre pântecele lui.

Două bărci mici cu vâsle erau legate de rădăcina arcuită a unui copac pe jumătate scufundat. Griffin o aşeză pe Celia cu grijă pe o bucată de pământ solid.

— Nu mişca, spuse el. Nu vreau să calci pe vreun şarpe, sau că cazi într-o groapă. Mă duc să mă uit care dintre pirogi este mai bună.

Să nu mişte? Celia nu era în stare nici să clipească, îl privea pe Griffin care inspecta bărcile. Era mijlocul zilei şi totuşi mlaştina era întunecată ca un tunel. Dacă se pierdeau, nimeni nu i-ar fi găsit vreodată. Nu aveau provizii. Cum de era Griffin în stare să găsească drumul prin hăţişul nesfârşit de copaci, apă şi noroi?

Griffin se întoarse după ea şi o luă în braţe, simţind-o că tremură.

— Mă simt obligat să-ţi amintesc, zise el nonşalant, că, dacă ai fi acceptat să fii amanta mea, n-ar fi trebuit vreodată să mai pui piciorul în mlaştină. Când ea nu dădu niciun semn că-l auzise, el continuă pe acelaşi ton. Nu este niciun pericol aici. Am vâslit pe aici când eram copil. Tăcu, văzându-i privirea plină de ură. Nu pot risca să te dezleg. Se poate întâmpla să trecem pe lângă cineva. Cu recompensa pusă pe capul meu, trebuie să ştiu că taci.

O coborî în pirogă, se aşeză cu faţa către ea şi se îndepărtă de la mal cu una dintre vâsle.

— Stai liniştită, zise el uitându-se în spate.

Ea se ghemui în fundul bărcii cu nervii întinşi la maxim. Broaşte gigantice săreau la trecerea lor. Un mocasin de apă se mişca sinuos prin apă. Îşi ţinea ochii aţintiţi în barcă, abţinându-se să nu ţipe de groază. Griffin vâslea ritmic şi neobosit, încetinind doar când trebuia să ocolească un buştean căzut.

Griffin muncea din greu, iar asta se vedea pe muşchii încordaţi ai braţelor sale mari şi ai abdomenului. Din când în când ţânţari sau alte insecte mici se aşezau pe pielea lui bronzată, dar el le ignora. Privirea Celiei era atrasă fără voie de el. Ar fi înspăimântat pe oricine cu trupul lui puternic, cu barba şi părul răvăşite. Ca o ironie, ea îşi

aminti poveştile din copilărie, cu prinţese şi cavaleri galanţi care le salvau de căpcăuni fioroşi.

Deşi Griffin o salvase, el semăna mai mult cu un căpcăun, decât cu un prinţ.

Închizând ochii, se gândi tristă la chipul lui Philippe, frumos şi perfect masculin. Gura lui era expresivă, când serioasă, când ironic zâmbitoare. Maxilarul său, aşa de puternic şi bine conturat, nasul drept şi perfect. Aproape că-i simţea părul negru şi strălucitor trecându-i printre degete, mângâierea obrazului său ras pe obrazul ei. Îl auzea şoptindu-i cu blândeţe că o iubeşte. Ce proastă fusese că nu se culcase cu Philippe. Acum ceea ce i-ar fi aparţinut doar soţului ei fusese luat de un străin brutal, care nu avea respect pentru inocenţa ei.

Griffin păru că vede ceva în depărtare. Celia îi urmă privirea şi văzu ceva mişcare. Îi spuse scurt:

— Un bac se îndreaptă către noi. Ţine capul jos şi nu face zgomot.

Ea îl privi provocator. I-ar fi putut face necazuri doar făcând suficient zgomot încât cei care treceau să fie curioşi să vadă ce se întâmplă. Dacă o vedeau legată şi cu căluş în gură, ar fi putut interveni. Bineînţeles că ar fi fost bucuroşi să pună mâna pe recompensa pusă pe capul unui cunoscut căpitan de piraţi.

— Proastă mică, şopti Griffin. Nu te-ar ajuta. Şi evident, când şi-ar da seama că eşti femeie... lasă-ţi capul jos.

Ea se supuse.

Griffin continuă să vâslească în timp ce ambarcaţiunea cealaltă trecu la un mai mult de zece metri de ei. Erau doi oameni la bord, evident contrabandişti. O pătură aspră acoperea o stivă joasă de lăzi. Oamenii nu-i dădură atenţie lui Griffin, dar el ştia că nu era chiar aşa. Erau Kaintocks din amonte, tăietori de lemne aspri, care transportau atât mărfuri legale cât şi de contrabandă între New Orleans şi Louisville. Deşi Kaintocks erau de obicei needucaţi, Griffin nu cunoştea puşcaşi mai buni ca ei. Trebuiau să fie aşa, pentru a se putea apăra de bandele de

piraţi vicleni de pe râu care i-ar fi jefuit şi omorât fără milă.

Celia nu se uită când îl auzi pe unul dintre contrabandişti salutând. Limba în care vorbea abia dacă aducea a engleză, dar era aspră şi nazală, iar Celia nu înţelese nimic. Griffin răspunse impasibil în acelaşi fel. Nimic altceva nu se mai spuse şi bărcile îşi continuară fiecare drumul. În cele din urmă Celia îndrăzni să-şi ridice capul şi respiră uşurată. Griffin o privea cu atenţie.

— Ajungem curând.

În curând… şi calvarul ultimelor zile se va sfârşi. Abia acum îşi putea permite să creadă că va ajunge în siguranţă la familia lui Philippe. Voia să-şi împartă durerea cu oameni buni şi decenţi, care-l vor plânge pe Phillipe ca şi ea. Se întreba dacă se va mai simţi cândva în siguranţă, dacă va mai fi în stare să ducă o viaţă liniştită şi împăcată.

Îl privea pe Griffin, care era pe deplin concentrat la vâslit. Dacă era înrudit cu familia Vallerand, nu putea fi o rudă prea apropiată, se gândi ea. Erau o familie bogată şi l-ar fi ajutat pe unul de-al lor să primească o educaţie bună, care să-l fi orientat spre o ocupaţie mai onorabilă. Era un bărbat inteligent – cu siguranţă nu ar fi ajuns un pirat murdar, dacă ar fi putut alege altfel.

Căldura soarelui îi încălzea spatele. Surprinsă, Celia privi în sus şi văzu crengile copacilor de deasupra din ce în ce mai rare. Piroga aluneca pe lângă malul estic. Celia privi peste vârfurile ierbii sălbatice, printre sălcii şi chiparoşi. Zări conturul unui grup de clădiri care nu puteau fi decât o plantaţie.

Griffin păru să înţeleagă curiozitatea din spatele tăcerii ei.

— Sunt cinci plantaţii pe partea asta a golfului, zise el, continuând să vâslească. Asta e Bonheur. Următoarea e Garonnes. Apoi Vallerand.

O dureau ochii şi simţea cum începe să tremure. Griffin vâslea mai încet acum, cu mişcări mai puţin fluide ca înainte. Avea privirea pierdută. Aerul din jurul lor era fierbinte, iar Celia respira cu greu, simţind că se sufocă.

Griffin orientă piroga spre mal şi o legă de rădăcină

unui stejar bătrân. Se opri o clipă şi se uită la aleea în pantă, care ducea spre clădirea principală a plantaţiei Vallerand.

— Cinci ani, spuse el cu voce scăzută.

Structura nu se schimbase deloc. Rece şi graţioasă, se profila maiestuoasă pe fundalul chiparoşilor şi al cerului Louisianei. Casa cu stucaturi albe era elegantă în simplitatea ei, cu două etaje şi ornamentată cu galerii acoperite şi coloane suple. Mireasma pământului de sub paşii lui şi aroma plopilor şi magnoliei din aer îi reaminteau trecutul ca nimic altceva. Cinci ani...

— Eşti în siguranţă acum, zise el, dezlegându-i căluşul şi pânza de la gură. Ea scoase un sunet slab şi îşi trecu limba peste buzele uscate. O luă de mână. Nu ai motiv să-ţi fie teamă. O să aibă ei grijă de tine.

— Cine eşti? îl întrebă ea ezitant.

— Nu înainte de a te duce în casă. Privi cerul strălucitor. Miezul zilei, spuse el luând-o cu el în sus, pe pantă. Trebuie să fiu nebun.

Celia privi în jos, surprinsă cum degetele ei delicate se pierduseră în strânsoarea mâinii lui mari. Era prima oară când o luase de mână.

Se apropiară de partea din spate a casei, oprindu-se în umbra unui crâng de chiparoşi. Ierburile care creşteau în grădina de legume răspândeau un miros pătrunzător în aerul cald. Privirea Celiei se mută de la clădirea capelei micuţe şi de la depozitele din dreapta către portocalii şi arbuştii înfloriţi care marcau marginea unei peluze de un verde imaculat. Ştia din descrierile plantaţiei făcute de Philippe, că acesta era doar un colţ al proprietăţii. Mai departe erau alte grădini, sere, adăposturi pentru păsări, moara, clopotniţa, casele oamenilor, casa administratorului şi grajdul, apoi colibele sclavilor, la marginea câmpurilor întinse.

Griffin se opri, iar ea păşi înainte, dar fu trasă rapid înapoi. Îi urmări privirea şi văzu un băiat cu pielea neagră, cărând o pereche de găleţi către afumătoare. Deşi încercase să se pregătească pentru acest aspect al vieţii de

pe plantaţie, vederea o surprinse totuşi. Ce simţea Griffin despre înrobirea altora, când prietenul şi tovarăşul său Aug era negru?

Griffin o privi, citindu-i gândurile.

— Aproape jumătate din echipajul meu sunt fie foşti sclavi, fie negri din Haiti, spuse el morocănos. Sunt lucruri asupra cărora nu m-am întrebat când eram copil. Acum ştiu că un om nu trebuie să fie proprietatea altuia.

Atent să nu fie observaţi, Griffin o duse spre bucătărie, care era ataşată de casă printr-o verandă lungă. Trecură de afumătoare, de unde venea miros de carne de porc. Celia înghiţi. În gol, apoi gura i se umplu de salivă. O pisică portocalie leneşă stătea întinsă la umbra casei; dădu din coadă când îi văzu apropiindu-se.

Griffin privi prin fereastra uşii, cu ochii radiind de satisfacţie.

— Exact cum am sperat, zise el deschizând uşa încet. Celia îl urmă ezitant, când el o trase înăuntru.

Bucătăria mare avea un şemineu cu buşteni lungi de cel puţin patru metri. Un cuptor enorm trona în mijloc, rafturi cu tigăi şi suporţi de care atârnau oale şi tingiri umpleau camera. Trei femei, două negrese şi una albă făceau dulceaţă. În aer plutea aroma de zahăr şi fructe fierte. Văzându-i pe intruşi, femeile se întoarseră simultan şi îngheţară când în prag apăru un uriaş cu barbă. Părea că nimeni nu-l recunoaşte.

Femeia de la cuptor, care amesteca într-o oală ce fierbea îl privi pe Griffin nedumerită. Părul ei, în cea mai strălucitoare nuanţă de roşu văzut de Celia vreodată, era răvăşit şi cârlionţat de la aburi. Pielea ei ca porţelanul era purpurie. O rochie neagră şi un şorţ gri îi acopereau formele mici dar voluptuoase. Părea cam la treizeci de ani, de o frumuseţe matură şi emancipată. Celia îşi adună gândurile împrăştiate, concluzionând că aceasta trebuie să fie Lysette Vallerand, mama vitregă a lui Philippe.

Femeia durdulie, cu sâni mari, care lucra la masa de lemn, se mişcă prima. Ridică încet cuţitul mic, folosit ca să taie căpşuni şi îl vântură ameninţător.

— *Restes tranquille,* zise Griffin zâmbind. Potoleşte-te, Berte, nu am de gând să fur nimic astăzi.

— *Monsieur* Justin, exclamă bucătăreasa.

Femeia cu părul roşu scăpă lingura pe care o ţinea în mână.

— Justin, exclamă ea mirată. Tu eşti? Nu pot să cred. Se întoarse către femeia slabă, mândră şi căruntă. Noeline, mergi şi caută-l pe Max. Spune-i să vină repede. Noeline plecă repede.

Celia se retrase într-un colţ, privind-o nedumerită pe Lysette, care se năpusti ca o furtună asupra lui Griffin şi-l strânse în braţe.

— Atâta vreme ne-am întrebat ce s-a întâmplat. De ce n-ai... Mon *Dieu*, parcă nu ai fi tu... Se opri şi-i privi faţa întunecată. Ştii ce s-a întâmplat cu Philippe – văd asta în ochii tăi.

— Da, ştiu, spuse Griffin, depărtându-se încet de Lysette. Ea era singura femeie din lume pe care o respecta şi la care ţinea. Chiar şi aşa, nu suporta să fie atins. De nimeni. Brusc, făcu semn spre Celia. *Bellemère... ea* este soţia lui Philippe.

Anunţul lui fu primit cu o tăcere şocantă.

— Nu se poate, spuse Lysette. Soţia lui Philippe a fost cu el pe nava comercială şi...

— A fost dusă pe Crow Island de către cei care au capturat nava. S-a întâmplat să fiu acolo atunci.

— Justin, este vreo şansă ca Philippe...

— Nicio şansă, spuse el simplu.

Lysette lăsă privirea în jos, îndurerată şi se întoarse spre faţa obosită a Celiei.

— Scumpa mea, zise ea cu compasiune. Pot doar să-mi imaginez prin ce ai trecut. Când Celia nu-i răspunse, Lysette se întoarse spre Griffin cu ochi întrebători.

— În franceză, spuse el, nu vorbeşte bine engleza.

Celia îşi trecu o mână tremurândă peste fruntea umedă. Aerul fierbinte şi dulceag din bucătărie îi umplu nările. Se simţea ameţită.

— De ce i-ai spus *bellemère?* întrebă ea ezitant.

Lysette îi aruncă o privire tăioasă.

— Justin, nu i-ai spus cine eşti? spuse ea în franceză.

— Cu cât ştie mai puţin, cu atât mai bine, ridică el din umeri.

— Bineînţeles, zise Lysette cu înţeles şi se întoarse către Celia. Şi-a făcut de mult un obicei să nu aibă încredere în nimeni, mai ales în femei. Motivul pentru care îmi spune aşa este că eu sunt mama lui vitregă. Justin şi Philippe sunt, au fost, fraţi. Gemeni, de fapt.

— Nu, zise Celia dând din cap negativ, complet uimită.

— Uite, vino şi aşează-te pe scaunul ăsta, eşti palidă.

— Nu! refuză Celia, ca şi cum fusese lovită în stomac. Se sprijini de perete şi privi faţa implacabilă a lui Griffin. Philippe nu a avut un frate. N-a menţionat niciodată, niciodată…

— E mai sigur – ca să nu spunem mai convenabil – pentru ei să-mi ignore existenţa, spuse Griffin.

— Probabil, dacă nu ai fi dispărut timp de şase ani, ne-ar fi fost mai uşor să te includem în familie, izbucni Lysette indignată.

— Cinci ani, corectă el.

Celia continua să-l privească pe Griffin.

— Dacă ai fi cu adevărat fratele lui Philippe, nu ai… nu ai fi un proscris, un pirat. Insistă pe ultimul cuvânt. Şi nu eşti fratele lui Philippe, pentru că el avea doar douăzeci şi cinci de ani, iar tu… Tăcu încurcată. Presupusese că are cel puţin treizeci de ani. Oh, Doamne, poate exista vreo asemănare cu Philippe sub părul şi barba aceea? Ochii erau aceiaşi. Îşi acoperi gura cu mâna simţind că-i vine rău.

— Sunt mai bătrân decât Philippe cu aproape cinci minute, spuse Griffin. Cel puţin aşa mi s-a spus.

— Opt, se auzi o voce masculină dinspre uşă. Am fost de faţă.

Vocea aparţinea celui mai impozant bărbat pe care îl văzuse Celia vreodată. Fără îndoială, era Maximilien Vallerand. Se potrivea foarte bine descrierii lui Philippe. Trăsăturile lui erau ca de oţel şi ochii lui aveau o nuanţă de

căprui deschis, spre auriu. Un bărbat chipeş, de patruzeci şi cinci de ani, cu trup suplu şi înalt, ca de călăreţ şi eleganţa întunecată a unui aristocrat creol. Era îmbrăcat în pantaloni negri, purta cizme şi o cămaşă albă ca zăpada, descheiată la gât. Părul lui era negru ca pana corbului, înspicat cu alb la tâmple. Era uşor de văzut că Philippe îl moştenise.

Justin păşi spre el şi îi spuse:

— Tată, ştiu ce a însemnat Philippe pentru tine. Îmi pare rău.

Pentru o clipă ochii aurii licăriră şi Maximilien păru că-şi ascunde o emoţie dureroasă. Doar atunci observă Celia umbrele adânci, pe care nopţile nedormite i le lăsaseră sub ochi şi liniile aspre de durere de pe faţa sa frumoasă.

Urmă o tăcere apăsătoare, în care cei doi bărbaţi se priviră unul pe celălalt. Celiei îi venea cu greu să creadă că erau tată şi fiu. În afară de înălţimea şi conformaţia similare, nu era nicio asemănare între ei. Îi veni în minte o panteră suplă care înfruntă o pisică lăţoasă de mlaştină. Maximilian Vallerand era cizelat şi sofisticat. Avea o prezenţă şi o autoritate care atrăgeau atenţia oricui din jurul lui. Iar Justin era neglijent şi zdrenţuros. Avea doar viclenia unui prădător. Anii de asociere cu cele mai de jos categorii ale societăţii şterseseră orice urmă de educaţie pe care o avusese cândva.

— Ştiu cine e omul răspunzător de moartea lui Philippe, spuse Justin abrupt. Dominic Legare. El şi oamenii lui au luat nava, au omorât oamenii şi au răpit-o pe soţia lui Philippe. Făcu semn spre Celia. Am adus-o la voi. Acesta este singurul motiv pentru care sunt aici. Jur că voi avea grijă ca Legare să plătească pentru ce a făcut.

— Nu, zise Maximilien. Comandantului bazei navale i-au fost trimise noi nave de luptă şi oameni pentru a opri atacurile în Golf. O să-l laşi pe el să aibă grijă.

— Niciun militar nu se poate apropia de Legare, şopti Justin. Eu sunt singurul care poate da de el.

— Nu-mi pot permite să mai pierd un fiu, spuse Maximilien aspru. Trebuie să vorbim, Justin. Nu poţi continua…

— Nu-i timp de vorbă, îl întrerupse Justin. Se întoarse spre bucătăreasa care privise scena cuprinsă de interes. Mâncare, Berte, ceva ce pot lua cu mine. Trebuie să dispar de aici înainte de a fi prins. O să iau câteva prăjituri din cuptor.

Femeia aşteptă până când primi încuviinţarea lui Maximilien, apoi se îndreptă spre cuptor. Prăjiturile, făcute din făină, unt şi zer erau aburinde.

Justin se întoarse spre Celia, care stătea încă retrasă în colţ. Făcu o grimasă şi luă un scaun, pe care îl împinse cu piciorul spre ea.

— Stai jos, spuse el aspru. O să leşini.

Ea se feri de el când întinse mâna spre ea.

— Nu mă atinge, ţipă ea revenindu-şi din şocul şi umilinţa de a fi descoperit că Griffin era fratele lui Philippe, geamănul lui. Îi luase şi îi folosise trupul, ştiind că avea să dea ochii cu familia, ştiind că va fi prea ruşinată să spună cuiva despre asta. Trădase memoria fratelui său în mod voit. Făcând-o să consimtă, pusese pe umerii ei jumătate din responsabilitate. Cât de mult trebuia să o desconsidere. Aproape la fel de mult cât se desconsidera ea însăşi. Nu se simţise niciodată atât de neajutorată şi de furioasă. Ar fi vrut să-i facă rău, să-l lovească, să-i plătească pentru ce-i făcuse.

— Celia, cu toţii înţelegem că ai trecut prin teribile... încercă Lysette să o liniştească.

— Nu înţelegeţi nimic, o întrerupse furioasă. Amintirea spatelui însângerat al lui Philippe îi trecu prin faţa ochilor. Îşi trase cămaşa zdrenţuită pe lângă corp, ca şi când ar fi vrut să se ferească de privirile lor indiscrete. Cum aţi putea? Cum aţi putea începe să înţelegeţi?

— Ai dreptate, spuse Maximilien, uimindu-i pe toţi când se apropie de Celia şi-i cuprinse umerii. Autoritatea calmă a vocii lui o linişti. Se simţea captivată de privirea lui pătrunzătoare. Faptul că eşti aici este un miracol şi unul dintre puţinele lucruri decente pe care le-a făcut fiul meu în viaţa lui. Văd că eşti obosită, *petite bru*. Îi vei permite soţiei mele să aibă grijă de tine, *d'acord?* Faci parte din familie

acum. O strânse de umăr încurajator şi o eliberă. Totul va fi în ordine. Mergi cu Lysette.

Felul cum vorbise Maximilien era blând şi binevoitor, dar nu lăsa nicio posibilitate de refuz. Celia încuviinţă docil şi merse spre mâna întinsă a lui Lysette.

— Uimitor, îl auzi pe Justin, ultimele trei zile a trebuit să o ameninţ la fiecare pas. Chiar ştii să te porţi cu femeile, tată.

Celia se opri la uşă şi îl privi încremenită de furie.

— Mă rog lui Dumnezeu să nu te mai văd niciodată, spuse ea apăsat.

— Nu o să mă mai vezi, răspunse Justin cu o privire batjocoritoare. Dar nu o să mă uiţi.

Când Celia se întoarse, faţa lui Justin redeveni dură. Privi în urma ei, dar nu primi legătura împachetată pe care i-o întindea Berte, până când Lysette şi Celia nu dispărură.

— A trecut prin iad, şopti el.

— Cât din asta a fost din vina ta? întrebă Maximilien frecându-şi gânditor bărbia proaspăt rasă.

— Întotdeauna ai ştiut să pui întrebarea potrivită, tată, zâmbi Justin. Luă legătura şi-i zâmbi bucătăresei.

— *Adieu, Berte. Et merçi.*

— Unde pleci? întrebă Maximilien. Stai aici, la naiba.

— Ştii că nu pot… clătină Justin din cap. Se opri când Berte îşi reluă lucrul la cuptor, cu urechile aţintite.

— Du-te, Berte, spuse Maximilien. Ea se supuse, dar mormăi ceva legat de prezenţa bărbaţilor în bucătărie.

— Trebuie să mă mişc încontinuu, spuse Justin. L-am omorât pe fratele lui Legare, André când am scos-o pe Celia din iadul ăla. Ar fi trebuit să-l omor şi pe el, dacă aş fi avut ocazia. Acum Legare nu se va potoli până când nu-mi va lua capul. Va trebui să o fac eu primul. Deja mi-am pus familia în pericol, fiind aici.

— Pot să-mi protejez familia, spuse Maximilien ameninţător. Inclusiv pe tine.

Justin privi mirat, râse scurt şi dădu din cap.

— Chiar dacă poţi să te ocupi de Legare, nu mă poţi feri de autorităţi. Dacă se află că am fost aici, o să atârn în

ştreang înainte de sfârşitul săptămânii. Prea multă lume bănuieşte cine sunt cu adevărat. Şi mi se pun în cârcă şi alte delicte care nici măcar nu sunt ale mele. Nici prietenia ta cu guvernatorul nu poate opri executarea mea rapidă.

Maximilien înjură evident înfuriat.

— Al naibii să fii pentru că ai ales viaţa asta. Nu trebuia să fie aşa.

— Nu? Din ziua în care m-am născut toţi au ştiut că sunt rău până la măduvă. A trebuit să le dovedesc tuturor că au dreptate.

— Nebun încăpăţânat, spuse Maximilien în şoaptă. Am făcut greşeli impardonabile cu tine şi cu Philippe. Greşeli pentru care tu a trebuit să plăteşti. Păcatele taţilor… dar nici acum nu e prea târziu. Dă-mi voie să te ajut. Mă subestimezi în multe privinţe, *mon fils*. Înţeleg mai mult decât crezi.

Justin simţi o gheară interioară care nu-l slăbea. De mult timp supravieţuirea lui depinsese de suprimarea oricărei slăbiciuni sufleteşti. Nu putea accepta nimic de la tatăl său, de la nimeni. Nu avea nevoie de nimeni.

— La revedere, tată, zise el fără să se uite în ochii lui Maximilien.

— Justin, stai.

— Dumnezeu să fie cu tine. Apoi se strecură afară, îndreptându-se către pirogă şi golf.

Capitolul 6

Septembrie, 1817

— Regardes, m-am îngrăşat, se răsuci Celia în faţa oglinzii. Nu se mai privise demult cu atenţie; se uitase în oglindă doar pentru a se pieptăna sau pentru a-şi aranja hainele. În ultimele patru luni, cât trăise cu familia Vallerand, fragilitatea braţelor ei dispăruse, iar faţa şi gâtul i se împliniseră. Până şi sânii, mici şi plaţi înainte, se rotunjiseră.

Lysette zâmbi privind-o pe croitoreasă ajustând şi prinzând în ace tivul unei alte rochii negre pentru Celia.

— Erai îngrozitor de slabă când ai venit la noi, spuse ea. Mă bucur să văd că gătitul Bertei a avut un efect aşa de bun.

Celia se răsuci iarăşi privind bucuroasă cum cade mătasea peste coapsele rotunjite şi peste fese. Rochia era la modă, cu talie înaltă şi fără guler, ajustată la baza gâtului şi pe umeri, cu mărgele negre. Fusta cădea delicat de pe şolduri până la pământ, ascunzându-i gleznele şi picioarele. Respiră cu teamă, privind cum corsetul rochiei îi strânge sânii.

— Staţi liniştită, madame, ceru croitoreasa.

— Curând nu o să mai port niciuna dintre rochii, se strâmbă Celia.

— Asta o să mai dureze, spuse Lysette şi se apropie de oglindă ca să-şi evalueze cu un ochi critic propria siluetă. Eu, pe de altă parte, va trebui să recuperez talia pe care am pierdut-o cu Rafael. Zâmbi către copilul dolofan, roşcat de pe podea, care se amuza cu resturi de pânză. Ai meritat fiecare kilogram, iubitule. Nu o asculta pe Maman.

Croitoreasa, o tânără irlandeză drăguţă, pe nume Briony, se opri şi spuse printre acele pe care le ţinea în gură.

— Monsieur Vallerand nu ar schimba la dumneavoastră niciun fir de păr, madame.

— Max nu este un judecător obiectiv al felului cum arăt. El mă iubeşte, râse Lysette.

Celia zâmbi uşor, gândindu-se că Lysette nu avea nevoie să piardă un gram. Era o mică Venus, voluptuoasă şi perfect proporţionată. Cu părul ei roşu şi firea vioaie, era vibrantă ca o flacără. Nu era dificil de înţeles de ce până şi un bărbat aşa de puternic şi mândru ca Maximilien Vallerand era la degetul ei mic.

— Max nu vrea să mă vadă în negru, spuse Lysette oftând; se întoarse la taburet şi luă pantalonaşul pe care îl cosea pentru una dintre cele două fetiţe mai mici ale ei. Tot anul trecut am fost în doliu după mama sa, Irénée. Şi

acum... O cuprinse melancolia, iar Celia ştia că se gândea la Philippe.

Perioada de doliu mai dura încă opt luni, timp în care membrii adulţi ai familiei purtau numai negru. Şi mult timp după asta Celia nu putea purta altceva decât nuanţe închise de violet sau gri. Erau obiceiuri creole pe care Celia trebuia să le respecte cu stricteţe, sau să fie criticată de întreg New Orleans-ul. Când scria scrisori, marginea hârtiei era neagră. Nu purta bijuterii, cu excepţia unei broşe şi când ieşea în public, faţa şi părul îi erau acoperite de un văl negru. Chiar şi nasturii hainelor ei erau mici şi maţi. Evenimentele sociale la care avea voie să participe erau limitate şi nu putea interacţiona cu bărbaţi.

Pe Celia nu o deranja izolarea. O bucura intimitatea de pe plantaţie. Pentru ea zilele aveau o linişte pe care şi-o dorea cu ardoare. În ultima vreme Lysette, o persoană sociabilă, cu mulţi prieteni, atât creoli cât şi americani, încercase să o scoată din izolarea ei. Dar Celia nu avea nevoie de nimeni pentru bârfe sau confesiuni şi nu voia să ia parte la întrunirile de familie. Nu voia decât o activitate care să-i ocupe timpul, pentru a trece mai uşor peste moartea lui Philippe.

Erau nenumărate activităţi la care Celia ajuta pe plantaţie, care era o mică lume. Femeile făceau vin, unt, pâine, dulceţuri şi cârnaţi; cultivau legume şi ţineau liste detaliate ale lucrurilor care trebuiau cumpărate. Pentru a face săpun şi lumânări era nevoie de o zi de muncă în fiecare lună. Paharele, argintăria, porţelanurile trebuiau să fie în permanenţă spălate şi frecate, fără a mai vorbi de covoare, care trebuiau curăţate, precum şi spălatul lenjeriei, care trebuia să fie supravegheat.

Activitatea care părea totuşi nesfârşită era aceea cu acul, cusutul, cârpitul, reparatul şi brodatul.

Era imposibil să nu auzi zvonurile care circulau despre familia Vallerand, chiar şi despre Lysette. În timpul unei vizite de după amiază, cumnata lui Lysette, Henriette, se aşeză lângă Celia şi-i spuse în şoaptă câteva secrete de familie. Femeie frumoasă, pasionată de bârfe, Henriette era

soţia fratelui mai mic al lui Maximilien, Alexandre.

— *Bien sur,* Maximilien s-a schimbat enorm de la căsătoria lor, acum zece ani, şopti Henriette încântată. Înainte fusese cel mai feroce şi neînduplecat bărbat în viaţă. Se zvonea că el şi-a omorât prima soţie!

— *Pas vraiment,* şopti Celia neîncrezătoare. Maximilien era un bărbat care intimida, dar trebuia să-l vezi cât de blând se purta cu Lysette şi copiii săi, ca să ştii că era incapabil de aşa ceva.

— *Oh, sans doute!* Bineînţeles, mai târziu suspiciunea s-a dovedit neadevărată. Dar la vremea aceea oamenii credeau tot ce era mai rău despre el şi pe bună dreptate.

— De ce spui asta? întrebă Celia.

— Era crud cu toată lumea. Chiar şi cu Lysette.

— Nu, Henriette, nimic nu mă poate face să cred asta, zise Celia cu tărie.

— Este adevărat, foarte adevărat. Deşi îi este devotat Lysettei acum, singurul motiv pentru care s-a căsătorit cu ea a fost fiindcă o ruinase.

— Ruinată? repetă Celia, întrebându-se dacă auzise corect.

— Oh, da! Lysette era logodită cu un alt bărbat, dar Maximilien a sedus-o şi s-a duelat cu logodnicul ei. Era un nemernic fără inimă pe atunci. Şi fiul lui se dovedi a fi la fel – nu soţul tău, Philippe, desigur, Dumnezeu să-l odihnească. Vorbesc de celălalt; fratele geamăn, care a fugit, Justin. Se apropie de ea şi îi şopti: a devenit pirat. Soţul meu Alexandre mi-a spus.

— Ce scandalos, şopti Celia simţind cum păleşte.

— Da, nu-i aşa? zise Henriette încântată. Nu ţi-a spus Philippe? Nu sunt surprinsă – cei din familia Vallerand se poartă ciudat în privinţa lui Justin. Nu vorbesc niciodată despre el. Cred că ar fi dorit ca el să nu se fi născut. Faptele lui ar putea aduce necazuri mari familiei. Alexandre spune că Justin a fost întotdeauna un băiat obraznic şi egoist. Oftă cu tristeţe. Iar Philippe era aşa un înger, scump şi bun cu toată lumea. Oh, nu te deranjează ce spun, nu?

— Deloc, spuse Celia calm, fiind de fapt răscolită.

Nimeni, cu excepţia ei, a lui Maximilien şi a Lysettei nu ştia adevărul despre cum ajunsese ea în New Orleans. Maximilien inventase o poveste care să explice sosirea ei bruscă, pretinzând că nişte marinari curajoşi de pe nava comercială atacată supravieţuiseră atacului piraţilor şi o aduseseră în siguranţă pe Celia.

— Dacă s-ar fi ştiut că Justin este implicat, le spusese Maximilien în privat Celiei şi Lysettei, ar fi fost mult mai uşor ca autorităţile să-l prindă în capcană. De fiecare dată când îi este menţionat numele, lumea devine interesată de locurile în care se află el. Intensificarea activităţii piratereşti este nocivă pentru afacerile locale şi pentru carierele unor politicieni. Cunosc anumite persoane cu poziţii înalte, care ar dori să-l dea ca exemplu pe Justin.

— Aş fi vrut să-l dea exemplu pe Dominic Legare, spuse Celia încordată. După cum ştiţi, nu-l plac pe fiul dumneavoastră, domnule Vallerand. Dar nu este la fel de diabolic şi crud ca Legare.

— Sigur că nu, zise Lysette. Justin are în el o bunătate, altfel nu şi-ar fi primejduit existenţa, aducându-te aici, *n'est-ce pas*?

Celia tăcu, lăsând privirea în jos. Lysette nu ştia nimic despre ceea ce se întâmplase între ea şi Justin, iar Celia avea de gând să nu se afle niciodată. Era clar că Lysette avea cea mai bună impresie despre fiul ei vitreg; familia Vallerand ar fi probabil dezgustată de rolul Celiei în ceea ce se întâmplase. Bunătatea, se gândea Celia cu dispreţ, nu era una dintre calităţile dominante ale lui Justin. Sau ale ei. Ea nu fusese în stare să-i mărturisească preotului local despre păcatul ei groaznic, aşa că nu era absolvită de vină. Dar cum ar fi putut mărturisi ea unei alte persoane că se culcase cu fratele soţului ei mort – şi, mai rău, găsise plăcere carnală în acest fapt.

Dacă viaţa pe deplin activă pe care o ducea la plantaţia Vallerand n-ar fi fost aşa de plăcută, Celia s-ar fi gândit să se alăture măicuţelor de la Mănăstirea Ursulinelor. Ideea de pace şi singurătate era foarte tentantă, iar ea nu avea de gând să se mai recăsătorească.

Philippe fusese prima şi singura ei iubire şi nu avea de gând să accepte un înlocuitor inferior. Oricum, familia Vallerand îi oferise liniştea pe care i-ar fi dat-o mănăstirea, fără restricţii. Şi mai erau copiii roşcovani ai Lysettei, Evelina, Angeline şi Rafe, pentru care Celia devenise un fel de mătuşă. Era un obicei creol ca văduvele şi fetele mari nemăritate să servească pe post de tutori pentru copiii rudelor apropiate. Cele două fete de opt şi şase ani veneau des să o vadă pe Celia în casa ei – o clădire micuţă dar cochetă, construită lângă clădirea principală.

De obicei căsuţa era locuită de bărbaţii necăsătoriţi şi adolescenţii familiei, dar fiul lui Maximilien şi al Lysettei, Rafael era doar un copil şi nu mai erau alţi bărbaţi în familia Vallerand, care să trăiască pe plantaţie. La îndemnul Lysettei, Celia redecorase şi mobilase garsoniera întunecată şi masculină pentru uzul ei. Maximilien o încurajase să caute prin mobilă şi lucrurile de artă care fuseseră depozitate în casa principală.

— Ia tot ce-ţi place, spusese el. Cele mai multe dintre ele nu mai fuseseră atinse de ani.

Spre satisfacţia ei, Celia descoperise comori care fuseseră imediat mutate în căsuţă. Tapiţerii verzi şi roşii, lăzi de porţelan roz chinezesc, un ceas baroc italian împodobit cu satiri micuţi, un fotoliu cu scaune Louis XV, aurite şi tapiţate cu damasc de culoarea lămâii. Celia alesese tapet cu un desen delicat pentru pereţi şi vopsea albă proaspătă pentru uşi şi lemnărie. Imediat garsoniera se schimbase într-o căsuţă cu camere aerisite şi luminoase. Celia îndrăgea fiecare centimetru din ea, în special salonul cu glasvand, căminul de marmură şi obişnuita bibliotecă octogonală, cu mobilă confecţionată de creoli.

— Ai făcut locul ăsta aşa de frumos, exclamă Lysette când văzu rezultatele eforturilor Celiei. Te pricepi la culori şi aranjamente şi… ce este asta? Deschise o uşă către cea mai mică încăpere din casă, una fără mobilă, cu excepţia unei măsuţe dreptunghiulare, un taburet şi un şevalet. La fereastră nu pusese perdele şi nici covoare pe jos. Câteva pânze goale erau sprijinite de perete. Caiete de schiţe,

peneluri şi culori erau împrăştiate pe masă. Lysette o privi pe Celia surprinsă.

— Mi-a spus Max că i-ai cerut să-ţi aducă provizii pentru pictură din oraş, dar nu bănuiam că eşti artistă.

Celia roşi.

— Vai, dar nu sunt artistă, doar… mă distrez. Te rog, nu te uita la ele. Aş prefera să rămână private.

Lysette îşi retrase mâna de pe caietul de schiţe închis.

De teamă că o jignise pe Lysette, Celia se chinui să explice, cu faţa înfierbântată de stânjeneală.

— Nimeni nu mi-a văzut desenele până acum. Sunt doar nişte încercări… ca să mai treacă timpul. Obişnuiam să pictez şi să desenez când eram mică, dar când a murit mama şi nu am mai avut timp… Tuşi stânjenită. Sper că nu te deranjează că am transformat această cameră. Ceea ce fac eu aici nu are valoare, munca mea nu este suficient de bună pentru a putea fi văzută de cineva, dar o găsesc relaxantă şi… n-aş putea să o fac, dacă aş şti că o vede cineva. Dacă Philippe ar fi fost în viaţă, nu m-aş fi apucat. Ar fi insistat să-mi vadă încercările de amatoare şi nu aş fi putut suporta.

— Dar, Celia… spuse Lysette cu blândeţe, nu are rost să-ţi faci probleme. Poţi folosi camera asta pentru ce doreşti. Mă bucur că ai un asemenea interes. Nu vreau să te împiedic cu nimic.

— Mulţumesc, spuse Celia încet.

Lysette îi privi capul plecat.

— Eşti o persoană tăcută şi fără pretenţii, *chère –,* mult prea tăcută. Uneori mă îngrijorezi.

— Nu-mi lipseşte nimic… nu trebuie să te îngrijorezi. Celia se pregăti să iasă din cameră, pentru a evita continuarea discuţiei. Pentru Lysette era normal să-i învăluie pe cei din jurul ei cu afecţiune. Dar Celia fusese apropiată doar de câteva persoane în viaţa ei: tatăl ei, fraţii, surorile şi Philippe. Doar cu ei riscase ea să-şi împartă gândurile şi sentimentele intime.

Îi scrisese tatălui ei despre moartea lui Philippe şi despre noua viaţă pe care o începuse aici. Seriei ei de

scrisori convenţionale familia îi răspunsese cu unele la fel de prozaice.

Aerul de dimineaţă era saturat de un miros de aluat. Mesele erau pline cu vase din piatră care fuseseră unse cu untură şi umplute cu aluat dospit pentru pâine. Femeile împleteau cu dibăcie aluatul înainte de a-l pune în formele de metal. Noeline, administratora casei Vallerand de mulţi ani, o salută pe Celia, în timp ce ducea o tavă cu făină care fusese cernută şi uscată la soare.

Lysette era în colţul mesei, răsucind bucăţi de aluat pentru cornuri. care urmau să fie mâncate la cină. Fiica ei, Evelina era deasupra franzelelor necoapte, pe care le ungea cu o pană înmuiată în untură, înainte de a fi băgate în cuptor. Angeline stătea la masă şi mesteca o coajă de pâine. Celia zâmbi, observând cât de bine semănau fetele cu mama lor, toate cu părul roşu aprins, răsucit la baza gâtului.

— Mătuşă Celia, strigă Angeline şi sări de la masă cuprinzându-i Celiei talia suplă. O ajutăm pe *maman* la pâine.

— Da, văd, răspunse Celia netezind părul copilei.

— Tu nu ajuţi, îi spuse Evelina surorii ei mai mici, tu doar mănânci.

— *Maman* spune că aş putea, spuse Angeline strâmbându-se.

— Bine, interveni Celia împăciuitoare, e nevoie şi de cineva care să verifice dacă are gust bun, nu? Luă bucata de pâine din mânuţa Angelinei şi muşcă dintr-un colţ. Mmm… Cum spun americanii? E nemaipomenită.

Fetiţele chicotiră şi se grăbiră să-i corecteze pronunţia. Lysette le privi dezaprobator.

— Nu fiţi obraznice, fetelor.

— Nu, eu le-am cerut să mă ajute, spuse Celia râzând. Engleza lor este mult mai bună ca a mea.

— Mie mi-a luat mult timp să învăţ limba, mărturisi Lysette. E nevoie de ea în New Orleans. Sunt din ce în ce mai mulţi americani aici în fiecare an. Desigur, unii dintre creoli nu ar spune niciodată o vorbă în engleză. Unii nici nu

admit să se vorbească engleza în prezenţa lor. Max a insistat ca micuţii să fie în stare să vorbească ambele limbi. Spune că i-ar dezavantaja, dacă ar fi izolaţi de oricare dintre culturi.

— Philippe avea ureche bună la limbi străine, spuse Celia absentă…

— La fel Justin, dar… Lysette se opri în mijlocul propoziţiei, uşor jenată, văzând-o pe Celia tresărind. Pardon, Celia.

— E în regulă, şopti Celia.

— Nu ştiu de ce l-am pomenit. De vreo două zile mă tot gândesc la Justin. L-am şi visat, zise Lysette zâmbind absentă.

*

În seara aceea familia Vallerand dădea o mică petrecere. Câţiva veri bătrâni veniră în vizită, ca şi fratele lui Maximilien, Alexandre cu soţia lui, Henriette.

Se adunaseră în salon şi vorbeau degajaţi. În timpul conversaţiei beau cafea neagră şi mâncau baba, o prăjitură pufoasă înmuiată în rom.

Celia tăcea, preferând să stea într-un colţ şi să asculte conversaţiile familiei. Deseori privirea ei rămânea asupra Lysettei şi a lui Maximilien, care şedeau pe o sofa. La ora aceasta băiatul lor ar fi trebuit să fie la culcare, dar în seara aceasta Rafe dormea liniştit în braţele tatălui său. Din când în când Maximilien îi netezea părul roşu zbârlit. Celia era mişcată de gestul tandru asupra copilului.

Oaspeţii rămaseră până după miezul nopţii, când ultima bucată de prăjitură fu mâncată şi ultima picătură de cafea băută. După ce-i dădu copilul Lysettei, Maximilien îi conduse pe Alexandre şi pe Henriette la uşă. Se întoarse să vadă dacă mai erau invitaţi.

— Au plecat toţi, spuse Lysette.

— Mulţumesc lui Dumnezeu. Max îşi desfăcu nodul cravatei şi o lăsă în jurul gâtului. Îi zâmbi soţiei sale care îi murmura încet copilului. Lysette se uită în ochii aurii ai lui

Max şi expresia lui se schimbă. Schimbul de priviri intime între cei doi încălzi camera cu câteva grade.

Într-o clipă Celia înţelese stânjenită că deranja un moment de intimitate. Tuşi.

— *Bonne nuit,* o să plec acum, spuse ea căscând şi îndreptându-se către ieşirea din spatele casei. A fost o seară minunată.

— Aşteaptă, zise Max. O să-i trimit pe Elias şi pe Arnaud să te ducă până la căsuţă. E prea târziu să mergi singură.

— *Merçi,* dar nu este nevoie, spuse Celia, e aproape. Am mers acasă singură de multe ori.

— Dacă eşti sigură…

— Oh, da, zise Celia grăbită. Nu am nevoie de însoţitor.

— Noapte bună, spuse Lysette somnoroasă, întorcându-se să ducă micuţul sus.

Celia părăsi casa cu acelaşi sentiment neliniştitor care o bântuise toată ziua. Nu era nicio îndoială în legătură cu ce avea să se întâmple între Maximilien şi Lysette în intimitatea dormitorului. Ce minunat ar fi să ai siguranţa unui soţ, o familie. Vinovată, încercă să alunge gândurile invidioase din mintea sa, dar nu reuşi.

Celia mergea pe cărarea care ducea la căsuţă. Se gândea cum ar fi fost ca Philippe s-o fi aşteptat acolo. Îi venea să plângă. Nu se simţise niciodată aşa de singură. Chiar şi în anii în care ea şi Philippe fuseseră separaţi, ştia că va veni după ea într-o zi. Acum nu mai exista această posibilitate. Privea în pământ în timp ce mergea, închipuindu-şi că mai era în viaţă şi că o aştepta la uşa căsuţei.

— Te-am dorit toată seara, ar fi spus el cuprinzând-o în braţele lui puternice şi ar fi sărutat-o. Vreau să te ţin în braţe… dragostea mea…

Imaginea dispăru brusc şi tot ce mai rămase era doar întunericul. Greierii cântau şi vântul foşni prin frunze. Noaptea era neagră şi grea în jurul ei. Inima îi bătea repede şi ştiu că teama rece o va cuprinde iarăşi, teama care o

stăpânise de la fuga de pe Isle au Corneille, aceea de a fi singură în întuneric. Era ceva de care părea că nu poate scăpa.

Grăbind paşii, se concentră pe conturul vag al căsuţei, respirând repede şi cu greutate.

Cineva o cuprinse cu braţele. Tresări îngrozită. Deschise gura să ţipe, dar o palmă i-o acoperi. Se zbătu isteric, cu ochii holbaţi, luptând cu braţele de oţel care o imobilizau.

O voce nu prea familiară îi spuse:

— Încet, dragă, încet. Nu eşti în pericol. E vechiul tău prieten, Jack Risk. Îţi aduci aminte de mine?

Tremura, iar cuvintele lui nu reuşeau să ajungă la ea. Risk vorbea cu ea în şoaptă.

— Trebuie să mă ajuţi, dragă. De aia te-am aşteptat să ieşi afară. Hai, linişteşte-te. Am nevoie să faci ceva…

Omul îngheţă când auzi declicul unui revolver încărcat şi simţi atingerea metalului rece la tâmplă. O voce fermă tăie liniştea.

— Dă-i drumul, nemernicule. Acum.

— Iisuse, bolborosi Risk. Îi dădu drumul Celiei şi ridică braţele. Celia se depărtă împiedicându-se. Când se întoarse îl văzu pe Maximilien ţinând un revolver la tâmpla lui Risk.

Tânărul pirat arăta exact ca acum câteva luni, cu o basma înnodată pe cap şi un petec care îi acoperea ochiul vătămat. Pantaloni, cizme şi o cămaşă zdrenţuită îi acopereau trupul slab. Celia făcu ochii mari când văzu că într-o parte era plin de sânge. *Bon Dieu,* fusese rănit?

— Bătrânul Vallerand însuşi? întrebă încet Risk.

— Te-a rănit, *petit bru?* ignoră Max întrebarea şi o privi pe Celia.

Ea clătină din cap, incapabilă să vorbească. Gâtul îi era amorţit.

— În regulă, spuse Max calm, mergi la noi în casă. Văzând-o că ezită, îi vorbi mai ferm. Du-te.

Încet, ea se îndreptă spre casă.

— Înainte de a face ceva, mai bine mă asculţi, îi spuse Risk lui Max.

— Dacă nu te omor pentru că ai intrat pe proprietatea mea, cu siguranţă o să te omor pentru că ai atacat-o pe nora mea.

— N-a fost un atac, eu…

— Cine dracu’ eşti?

— Sunt un prost blestemat, mormăi Risk tresărind la atingerea armei. Mă cheamă Jack Risk.

— Ce cauţi aici?

— Am venit în legătură cu căpitanul Griffin, veni răspunsul imediat.

Celia se sprijini de zidul exterior al casei. Teama începu să scadă şi putu să respire uşor. Privi cu atenţie cum Maximilien şi Risk stăteau faţă în faţă.

— … acum îmi pare rău că nu l-am aruncat în golful blestemat, ca să se termine repede, spuse Risk nepăsător. E ciuruit tot ca o sită. Nu mai trăieşte mult, dar am crezut că poţi să…

— Unde este? întrebă Max aspru.

— Acolo, în pirogă, arătă Risk către apă.

— Mai este cineva acolo?

— Nu, nimeni, jur pe mormântul mamei mele.

Cei doi bărbaţi porniră în jos, pe panta unde era legată piroga şi Celia îi urmă. Justin era rănit, pe moarte, poate. Fusese o confruntare cu Legare? Îşi şterse palmele umede pe rochie şi îi urmă pe Max şi Risk, mânată de curiozitate şi de o emoţie pe care nu îndrăznea să o numească. O creangă plesni sub talpa pantofului şi Max se uită peste umăr. Privirile lor se întâlniră şi ea se opri nesigură. Spre uşurarea ei, nu îi spuse să se întoarcă, aşa că îşi continuă drumul spre malul apei. Bărbaţii ajunseră la pirogă. Max tresări.

Celia se apropie şi ea ţinându-şi răsuflarea, Justin era acolo, cu trupul acoperit de haine şi bandaje însângerate. Era inconştient, întins în mijlocul micii ambarcaţiuni. Faţa îi era întoarsă într-o parte, dar îi vedea barba răvăşită. Avea un braţ întins, cu palma în sus pe scândura umedă, cu degetele strânse uşor. Era ciudat să vadă un bărbat de o asemenea forţă şi vitalitate redus la starea aceasta de

neajutorare. Îl privi pe Max, care nu spunea o vorbă. Faţa lui părea săpată în piatră.

— N-am putut să-l car mai departe, comentă Risk. Abia am putut să-l aşez în pirogă.

Max îi puse pistolul în mână Cehei, aranjându-i degetele pe el cu grijă.

— Trăgaciul este delicat, spuse el sec.

Ea încuviinţă, amintindu-şi când ţinuse în mână ultima oară un pistol. Max îl privi pieziş pe Risk.

— Tu o să vii în casă cu noi, domnule Risk. Vreau să vorbesc cu tine între patru ochi. Risk încercă să protesteze.

— Nu, am făcut ce trebuia să fac. Nava şi echipajul mă aşteaptă. Ia-ţi fiul şi fă ce poţi pentru el. Nu pot să mai am grijă de el – eu abia dacă mai fac pluta! E primejdie pentru mine aici şi peste tot…

— Nu îţi ofer nicio alternativă.

Risk se uită la pistol, neliniştit evident de felul nesigur în care îl ţinea Celia. Dragă, nu are rost să-l îndrepţi către mine…

— *Taisez-vous,* spuse Max, reducându-l la tăcere.

Celia se întreba dacă Justin mai era în viaţă.

Mogâldeaţa din barcă era înfricoşător de imobilă. Max intră în apă până la glezne. Se aplecă deasupra pirogii şi ridică trupul moale pe umărul său puternic, răsuflând după efort. Merse greu spre casă, în timp ce Celia şi Risk îl urmau.

Celia ţinea pistolul aţintit către Risk în timp ce mergeau. Vederea lui, fără a o menţiona pe a lui Justin, îi adusese în minte toate amintirile negre legate de Crow Island. Nu avea motive să se încreadă în Risk nici acum, ca şi atunci. O groază de întrebări îi zburau prin minte.

— Legare a fost? întrebă ea cu voce scăzută.

— Da, Legare ne-a urmărit cum urmăreşte câinele un şobolan, răspunse Risk imediat. Oamenii lui sunt peste tot. N-am avut unde să ne ascundem. Legare ne-a atacat nava în Golf acum aproape două săptămâni. Griffin a fost surprins de explozia unui proiectil şi… a fost rău pentru el. Eu, Aug şi alţi câţiva ne-am furişat cu el într-un loc la

adăpost, unde să se vindece, într-o mlaştină unde, îşi drese el glasul, Legare a dat peste noi. A venit dinspre uscat şi a lansat un atac surpriză. Îşi clătină capul şi continuă cu mândrie. Oamenii noştri au luptat ca nişte nemernici şi Legare a trebuit să se retragă. Entuziasmul lui copilăresc se stinse când adăugă: desigur, când l-am scos pe Griffin de acolo, nu mai rămăsese mare lucru din el.

— Ţi-ai pus viaţa în pericol aducându-l aici, spuse Celia în şoaptă. De ce nu l-ai părăsit ca să te scapi pe tine?

— Să-l părăsesc? întrebă Risk insultat. Întrebi asta chiar şi după ce a făcut pentru tine? M-aş duce în iad pentru Griffin; mi-am pierdut ochiul pentru el, chiar aşa e! Ar face la fel pentru mine sau oricare alt om din echipaj.

— Ce a făcut pentru mine? repetă Celia cu amărăciune, Justin Vallerand… căpitanul Griffin… oricine ar fi… era o brută egoistă. Dacă nu l-ar fi văzut într-o stare atât de gravă, ar fi fost tentată să-l rănească şi mai rău!

Intrară în casă prin glasvand într-una din camerele din spate şi Lysette alergă în întâmpinarea lor. Noeline apăru şi ea în spate. Fără să înţeleagă, Lysette privi micul grup, ochii ei fiind aţintiţi pe povara imobilă cărată în spate de soţul ei.

— Max…

— La etaj, zise soţul ei epuizat. Îşi duse fiul în dormitorul pe care Justin îl ocupase când era copil, oprindu-se când Lysette se grăbi să aprindă lămpile. Camera era mobilată spartan, cu mobilă simplă din mahon, adică un pat înalt cu perdele din damasc roşu. Grăbită, Lysette făcu loc şi Max coborî rănitul pe cearşafurile albe.

Pentru moment nu se rosti o vorbă, cât timp Lysette şi Noeline forfoteau prin cameră. Administratora aduse o mulţime de prosoape şi medicamente, pe care le puse pe masa de lângă pat. Lysette luă o foarfecă şi începu să taie hainele zdrenţuite şi bandajele murdare. Celia îi dădu pistolul lui Max. Se retrase într-o parte a camerei, cu degetele încleştate, când văzu gravitatea rănilor lui Justin.

O rană de glonţ era infectată la umărul drept, alta la coapsă. Avea tăieturi adânci de spadă pe mijloc, iar urme

purpurii indicau locul în care coastele erau rupte. Avea sânge închegat, scurs din nas şi din urechi. Pielea era iritată de la arsurile de praf de puşcă şi brăzdată de julituri. În partea stângă avea o rană adâncă, probabil făcută de spadă. Fusese cusută cu stângăcie şi nu arăta prea curată.

— Noi i-am scos gloanţele, eu şi Aug, se bâlbâi Risk.

Celia îl aprobă în tăcere.

Lysette exclamă ceva când îi scoase bandajele care îi acopereau ochii.

— A fost orbit de explozie, explică Risk.

În mod automat Celia făcu un pas înainte. Lysette o prinse cu o mână fermă.

— O să avem grijă, eu şi Noeline vom avea grijă. Ar fi bine ca restul să părăsiţi camera.

— N-ar trebui să trimitem după doctor? întrebă Celia, surprinsă de fermitatea vocii sale.

Max dădu din cap negativ, îndepărtându-şi privirea de la fiul său.

— De îndată ce s-ar afla că fiul meu este aici, am fi invadaţi de autorităţi locale şi federale, fără să-i mai menţionăm pe vânătorii de recompense. Nu i-aş putea împiedica să-l ia, indiferent de starea sa.

— Da, aprobă cu înţelepciune Risk. Pentru oameni ca mine şi Griffin nu există port sigur.

Max îl privi pe Justin.

— Va trebui să facem tot ce se poate pentru el şi să sperăm că… se opri fiindcă nu mai putea continua. Când îşi recăpătă controlul, îi făcu semn lui Risk să iasă din cameră. Am nişte întrebări pentru tine.

Celia rămase în urmă, privind la cele două femei care îi scoteau lui Justin restul hainelor. Vederea trupului său despuiat era şocantă; în mod clar amintirea acelui corp puternic nu se ştersese din mintea ei. Având uneori ocazia să-l asiste pe tatăl ei când îşi îngrijea pacienţii, văzuse şi alţi bărbaţi, dar niciunul aşa de robust şi de masculin. În ciuda rănilor, o aură de pericol plutea în jurul lui, ca şi cum ar fi fost un leu adormit, care s-ar fi putut trezi şi ataca în orice moment.

O cameristă apăru în cadrul uşii cu un lighean cu apă fierbinte şi Celia i-l luă din mâini mulţumindu-i. Îl aşeză lângă pat şi culese hainele sfâşiate, pe care Lysette le aruncase pe podea.

Noeline i le luă strâmbând din nas la mirosul lor.

— O să aduc bandaje curate, şopti administratora. Şi o să ard astea.

— *Bon idee,* spuse Celia; înmuie bandajele în apă caldă şi apoi le stoarse cu grijă. Avu un sentiment de rău la stomac, la vederea pleoapele însângerate ale lui Justin. Se întreba cum de se simţea aşa mişcată, când îl ura aşa de mult.

— Nu am mai văzut răni ca acestea, zise Lysette şoptit, ridicând un bandaj lipit pe braţul lui Justin. Celia vedea că Lysettei îi tremurau mâinile. Îi preluă ea sarcina, îndepărtând bandajele cu eficienţă; nu fu surprinsă că rănile de dedesubt erau la fel de infectate ca şi celelalte.

— Am făcut bandaje, spuse Celia. Când austriecii şi prusacii au intrat în Paris. Împăratul Napoleon transformase Franţa într-o naţiune de soldaţi. Un băiat care fusese rănit în rezistenţă... Se opri, căutând cuvântul potrivit în engleză. *Depuis trois ans...*

— Acum trei ani, corectă Lysette.

— Da. Acest băiat a fost adus acasă la Paris. Tatăl meu a fost chemat şi eu l-am însoţit. Băiatul avea răni asemănătoare cu acestea. Celia apăsă o compresă caldă pe coastele lui Justin şi corpul lui tresări. Trebuia să-i redeschidă rănile şi să i le cureţe. Tata mi-a spus că rănile erau tipice pentru vremuri de război.

— Băiatul, a murit băiatul? întrebă Lysette.

Celia dădu din cap scurt, apoi strânse coama lungă de păr a lui Justin, îndepărtând-o de umerii lui acoperiţi de murdărie.

— Pericolul vine de la infecţie. Dacă vom fi în stare să-l ajutăm să treacă de infecţie şi febră...

— Trebuie, spuse Lysette cu o intensitate calmă. De dragul lui Max.

Celia era uimită de relaţia complexă între tată şi fiu.

În mod clar aveau neînţelegerile lor din cauza trecutului, iar ele umbreau sentimentele reciproce. Dar îngrijorarea lui Max faţă de starea lui Justin era de netăgăduit. Celia ştia că ar fi fost o mare durere de suportat posibila pierdere a celui de-al doilea fiu, la câteva luni de la moartea lui Philippe. Privindu-l pe rănit, era bântuită de un nou gând… dacă, printr-un miracol Justin supravieţuia, ar fi rămas cu desăvârşire orb. Imaginea ochilor lui albaştri arzători îi apăru în faţă. Ştia mai mult ca sigur că Justin ar alege moartea, decât să ducă o viaţă de dependenţă forţată faţă de alţii.

Lăsând asemenea gânduri la o parte, începu să-i desfacă rănile.

— Pe plantaţie sunt destul de multe ierburi bune de leac, spuse Lysette în drum spre uşă. Sunt sigură că Noeline prepară nişte fierturi. O să mă întorc imediat, *d'acord?*

— Sigur că da. Şi Celia rămase singură cu el. Înmuie din nou compresa în apă caldă, o stoarse şi o puse peste rana infectată. Bănuia că el simţea durerea chiar şi în starea în care se afla, căci gemu şi începu să se frământe.

— Aş putea să mă răzbun cu uşurinţă acum, *mon ami,* spuse ea încet. *Bien sur,* n-ai crezut niciodată că vei fi la mâna mea, nu-i aşa? Foarte concentrată, îndepărtă resturile din tăietură. În timp ce făcea asta, pieptul lui se ridica, apoi cădea însoţit de un oftat. Apăsă compresa pe rană ca să oprească curgerea sângelui. Ar fi bine să fii răbdător, pentru că ne aşteaptă multe ore neplăcute.

Printre mormăieli incoerente, Justin reuşi să întindă mâna într-o parte. Celia îi prinse mâna şi continuă să-i vorbească la fel de calm.

— Nu, mon ami, nu te mişca. Ai de gând să-mi faci probleme. Nu o să te las.

Folosind colţul unei bucăţi de pânză umedă, ea îi tamponă ochii umflaţi, curăţându-i funinginea întărită şi sângele închegat. Îi puse palma pe obraz şi încercă să-i întoarcă faţa. Atingerea ei păru să-l calmeze şi el se linişti.

— O să te faci bine, spuse Celia tamponându-i pielea.

Un amestec de amărăciune şi hotărâre înmugurea în ea. Nu o să mori… Trebuie să te faci bine, ca să răzbuni moartea lui Philippe. Ai spus că Legare va plăti cu viaţa, şi o să am grijă să-ţi ţii promisiunea.

Capitolul 7

Celia era în cadrul uşii dormitorului. Noaptea trecută dormise rău, gândindu-se la Justin şi la starea lui. Ştia că familia Vallerand şi Noeline îi dădeau cea mai bună îngrijire. Starea lui era grija lor, nu a ei. Chiar şi aşa, ea simţi nevoia să-l vadă în dimineaţa aceasta, înainte să se spele pe faţă sau să ia micul dejun.

Cearşaful îl acoperea pe Justin până la mijloc, iar lenjeria albă ca zăpada contrasta izbitor cu pielea lui. Şi-l aminti cum plonjase despuiat în lac, liber şi păgân în goliciunea lui. Îşi aminti, din ceea ce văzuse noaptea trecută, că era încă bronzat şi ochii îi erau bandajaţi, ca şi restul rănilor. Îşi întorsese capul pe pernă şi spunea vorbe fără rost în franceză.

Lysette şedea pe un scaun lângă pat, cu părul dezordonat şi faţa trasă.

— Febra îşi urmează cursul, spuse ea.

— Eşti obosită, răspunse Celia cu ochii lipiţi de Justin.

— Max a insistat să rămână cu el toată noaptea şi eu nu pot dormi, când Max nu e cu mine. Lysette schimbă pânza de pe fruntea lui Justin. Este cu copiii acum, le spune că avem un oaspete care s-a îmbolnăvit.

— Or să vrea să-l vadă?

— Nu, nu cred. Şi dacă o vor face, mă îndoiesc că vor suspecta cine este. Au trecut cinci ani de la ultima lui vizită, care a durat doar câteva minute.

— Philippe… spuse Justin şi se mişcă până îşi scoase perna de sub cap. Vorbele lui erau prea confuze pentru a fi înţelese. Vina mea… nu pedepsi… Philippe nu a…

Lysette reaşează perna şi verifică bandajele din jurul ochilor. Celia se forţă să rămână în cadrul uşii, deşi fiecare nerv din corpul ei îi cerea să se ducă lângă el. Justin continuă să delireze, mâinile lui mişcându-se involuntar pe pat, ca şi cum ar fi căutat ceva de care să se prindă.

— Se pare că îşi aduce aminte de evenimente care au avut loc în copilărie, comentă Lysette relaxându-se în scaun. Uneori erau pedepsiţi amândoi pentru năzbâtii făcute doar de Justin. Philippe nu se plângea niciodată, dar sunt sigură că Justin se simţea teribil de vinovat.

Celia nu şi-l putea imagina pe Justin simţindu-se vinovat pentru ceva.

— *Alors,* era rivalitate între ei? întrebă ea.

— Oh, da. Lysette privi faţa nebărbierită a lui Justin. Mi-e teamă că în copilăria lor au fost deseori ignoraţi de tatăl lor. Lui Max nu i-a mai păsat de nimic după ce soţia lui, Corinne a murit. În afară de a-i disciplina, el nu a făcut mare lucru pentru ei. Toată lumea în New Orleans îl considera pe Philippe fratele cel bun şi pe Justin fratele cel rău. A fost o povară pentru amândoi.

— Presupun că Justin îl invidia pe Philippe.

— Oh, se invidiau reciproc. Şi totuşi sunt sigură că s-ar fi apărat unul pe celălalt până la moarte. Lysette se ridică şi îşi duse o mână la spate, simţind în mod evident efectul atâtor ore petrecute lângă pat.

— O să am eu grijă de el acum, se oferi Celia.

— Nu, *merçi,* nu pot să-ţi cer asta. O să stea Noeline cu el.

— Nu o să mă deranjeze, insistă Celia. Aminteşte-ţi că tatăl meu a fost doctor, sunt obişnuită cu camerele bolnavilor.

— Dar ce trebuie făcut pentru el… începu Lysette privind corpul pe jumătate gol al lui Justin.

— Sunt… am fost măritată, spuse Celia cu răceală. Nu o să fiu şocată. Şi Noeline o să-ţi fie mai de folos la treburile casei, pe când eu nu am de făcut nimic astăzi. Îi făcu semn Lysettei să iasă, ca şi cum hotărârea era deja luată.

Lysette se opri privind-o surprinsă.

— Ştiu care sunt sentimentele tale faţă de Justin, Celia. Ştiu cât de dezagreabil va fi pentru tine să-l îngrijeşti.

— Noi franţuzoaicele suntem practice, nu o să-mi amestec sentimentele cu datoria.

Lysette o privi ridicând din umeri.

— Foarte bine. Eu şi Noeline o să ne ocupăm de treburile casei. Dacă apare vreo problemă, trimite-o pe Carrie, sau pe Lena după una dintre noi. Mulţumesc, Celia.

— Pentru puţin. Celia se aşeză pe scaun. Lysette, de ce a fugit el când era tânăr?

Lysette se opri la uşă şi cântări întrebarea.

— În parte din cauza familiei, în parte din cauza firii lui Justin. Respingea orice fel de autoritate. În special pe cea a tatălui. Ieşi oftând.

Celia nu putea explica de unde vedea determinarea de a fi alături de Justin acum. Ştia doar că trebuie să rămână. Îl privi, amintindu-şi cum trupul puternic îl acoperise pe al ei, forţa lui sălbatică adânc implântată în intimitatea ei. Ce să simtă pentru el? O rănise şi o umilise, dar îi şi salvase viaţa.

— Eşti cea mai neplăcută imagine, îi mărturisi ea. Monstru temut, Griffin… numele ţi se potriveşte. Aş putea crede că eşti fratele lui Philippe, dar nu geamăn cu el. Ai ochii lui, dar asta este singura asemănare. Îi atinse bandajele de pe faţă. S-ar putea ca şi asta să dispară. De parcă i-ar fi simţit atingerea mâinii, capul lui nu se mai mişcă. Un geamăt uşor îi scăpă de pe buze.

— Pot să înţeleg foarte bine de ce eşti gelos pe Philippe, ezită Celia atingându-i părul. Era o barbarie ca un bărbat să aibă părul aşa de lung, dar îl simţi neted sub degetele ei. Philippe era cum ar trebui să fie un bărbat, continuă ea, iar tu eşti cum nu ar trebui să fie. Cum aţi putut voi doi să fiţi fraţi? Philippe era atât de delicat şi educat, iar tu… nu există un dram de decenţă în tine. Îşi întoarse privirea. Ştiu totul despre gelozie. Am surori mai mici. Sunt fete frumoase, care au fermecat întotdeauna bărbaţii fără efort, în timp ce eu… Se opri şi zâmbi cu tristeţe. Ştii deja că nu am pic de farmec. Zâmbetul îi

dispăru. M-ai dorit pentru că eram soţia lui Philippe, *n'est ce pas?* M-ai considerat un obiect care trebuie să fie furat, apoi aruncat. Dar Philippe m-a dorit pentru mine însămi. Nu vei înţelege asta niciodată. Nu vei simţi niciodată asta pentru o femeie, şi din cauza asta, nu vei şti niciodată cum e să fii cu adevărat iubit. Chiar şi pentru câteva clipe merită să...

Deodată Celia se opri, realizând că mângâia părul lui Justin. Îşi retrase brusc mâna. De ce se purta aşa straniu cu el? Încurcată, îşi făcu de lucru cu sticlele şi alifiile de pe masa de lângă pat.

*

Demonii îl atacau, rupându-i carnea cu gheare negre, scoţându-i ochii. Legat şi imobilizat, Justin nu putea face altceva decât să se frământe tulburat, gemând înfundat. Era înconjurat de foc şi fum şi aluneca drept în fundul iadului. Deodată o atingere răcoroasă pe frunte alungă diavolii. Tresări uşurat. Demonii aşteptau în apropiere, gata să-şi înceapă tortura. Le auzea vocile în timp ce-l priveau.

Se auzi un sunet blând, şoapta unui înger care promitea siguranţă şi pace. Se concentră cu teamă asupra protectoarei nevăzute, dornic să o aibă alături. Demonii se apropiau, încercând să-l atace din nou. Nu putea să-i înfrunte singur.

*

Celia luă un borcan cu un unguent puternic mirositor, pe care îl preparase Noeline şi începu să ungă atât faţa umflată şi buzele crăpate ale lui Justin, cât şi locurile în care barba îi fusese arsă. Buzele lui se mişcau, rostind cuvinte de neînţeles.

— O să-ţi schimb mai târziu bandajele de la ochi, spuse ea cu voce tare. Nu sunt doctor, mon ami, dar cred că o să vezi din nou.

Celia puse borcanul pe masă şi îngheţă, fulgerată de

senzaţia că el era conştient de prezenţa ei. Ştia că ea este acolo.

— Justin? Privirea ei se aţinti asupra feţei lui inexpresive.

Deodată el se mişcă. Gemând, îşi duse mâna la umărul bandajat. Celia îi prinse mâna, de teamă că s-ar fi putut răni. Braţul ei suplu era cuprins de degetele lui puternice. Se retrase respirând cu greutate.

— Nu, dă-mi drumul, spuse ea şuierat.

Uită durerea din braţ. Începu să tremure simţind ceva deschizându-se între ei, o căldură pe care nu o simţise niciodată. Îi privi faţa uimită. El respira sacadat. Pentru o clipă Celia îi înţelese emoţia, ca şi când ar fi fost a ei. Era speriat, singur, prins în întuneric, terorizat de creaturi care îl sfâşiau cu ghearele, smulgând…

Incapabilă să se stăpânească, se aşeză pe marginea patului şi îi luă mâna să i-o mângâie. Degetele lui le strânseră pe ale ei. Justin, mă auzi? Celia îl privi cu atenţie, dar el se cufundă într-un somn febril.

Privirea îi căzu pe mâna lui. Avea degete lungi şi frumoase, braţe bronzate şi puternice, obişnuite cu munca grea. Dosul palmelor şi articulaţiile erau acoperite cu păr negru.

Celia îi privi întreg corpul, când cearşaful căzu mai jos de coapse. Se îmbujoră privindu-i părul de pe piept şi dintre picioare, urmele vechilor răni şi muşchii unui bărbat activ. Pielea de pe ceafă era palidă, acolo unde părul lung îl protejase de soare.

Era primul bărbat pe care îl cercetase în felul ăsta. Era totodată fascinată şi stânjenită. Se întreba dacă şi alte femei îl găseau pe Justin atrăgător. Cu siguranţă era puternic şi deosebit de masculin, dar deloc arătos. Era sigură că nu avea nicio urmă de vanitate, altfel ar fi făcut un minim efort să-şi îngrijească barba şi părul. Era aspru şi primitiv. Probabil, se gândea ea, aşa era el făcut. Un om nu-şi putea schimba firea.

— Mă întreb dacă eşti capabil să iubeşti pe cineva, se gândea ea cu voce tare, jucându-se cu degetele lui imobile.

Nu, asta nu ar fi de loc convenabil pentru un pirat, nu-i aşa?

*

— Este joi dimineaţa şi prietenii vor veni curând, zise Lysette neliniştită. Să-i întorc din drum? Ce să le spun? Nu putem ascunde prezenţa lui Justin prea mult. Toţi pe plantaţie ştiu că avem un străin în casă. Curând ştirea se va răspândi în tot oraşul. Apoi vor fi cercetări, şi poliţia va fi interesată, şi...

— Sunt conştient de toate astea, spuse Max indispus, trăgând-o în poala sa pe miniona lui soţie. Pentru moment va trebui să ne gândim la nişte minciuni convingătoare. Lysette îşi încolăci braţele în jurul gâtului său şi oftă supărată.

— Nu mă pricep la minciuni, Max. O minciună duce la alta şi nu voi putea să le potrivesc.

Celia urmărea cuplul dintr-un colţ al bibliotecii. Tocmai revenise din camera lui Justin, unde petrecuse o noapte lungă. De aproape o săptămână stătea pe scaunul de lângă patul lui ore în şir, insistând în felul ei încăpăţânat că era mai potrivită pentru asta decât ceilalţi. La urma urmei ei aveau cu toţii responsabilităţile lor – Lysette şi Noeline cu treburile plantaţiei, Maximilien avea afacerea cu nave.

Justin nu redevenise complet conştient, dar delira în somn, uneori amintind numele mamei lui. Corinne murise când băieţii aveau doar cinci ani. Celia îşi amintea că Philippe vorbea despre mama sa cu tristeţe şi regret, dar Justin părea să şi-o amintească doar cu ostilitate. Singurul nume pe care îl repeta era cel al lui Philippe, dar sentimentele lui Justin pentru Philippe erau şi mai greu de descifrat.

Când era epuizată de oboseală Celia le permitea Noelinei sau unuia din familia Vallerand să-i ţină locul pentru câteva ore. Dar se întorcea imediat ce se simţea în stare. Când era ea prezentă, Justin se odihnea mai bine, înghiţea supa pe care ea i-o strecura printre buze,

acceptând cu docilitate să-i cureţe rănile şi să-i schimbe bandajele.

După ce rănile i-au fost închise cu copci, i se administra un praf antihemoragic pregătit de Noeline. Celia recunoscu surprinsă praful verde pe care Aug îl folosise pe picioarele ei. La cererea ei, Noeline îi arătă planta din care era făcut – rădăcinile uscate şi măcinate de priboi sălbatic, care se găsea din abundenţă în mlaştină. Ca să-i potolească febra, făcură o fiertură din salvie indiană. Era dificil să-l facă să bea lichidul rău la gust, însă Celia îl convingea şi îl forţa să-l înghită. Doar ea singură îl putea face să i se supună.

Nimeni nu înţelegea situaţia prea bine, cu atât mai puţin Celia. Era sigură că familia Vallerand făcea speculaţii în privinţa motivelor ei şi asupra răspunsului lui Justin. Numai Dumnezeu ştia ce îşi închipuiau ei.

— Celia, zise Lysette uimită, probabil simţi că trebuie să o faci în memoria lui Philippe, dar…

— Nu are nimic de-a face cu Philippe, răspunse Celia sincer.

— Dar tot ce faci pentru Justin pot face eu, sau Noeline, sau chiar…

— El este mai bine când sunt eu acolo. Celia rămase uimită de cuvintele foarte convingătoare. Ştii că aşa este. Ai remarcat de mai multe ori.

— Da, este adevărat, recunoscu Lysette, dar asta nu înseamnă că trebuie să te extenuezi îngrijindu-l. Celia încercă să pară indiferentă.

— Justin este fiul tău vitreg. Ai dreptul să hotărăşti asupra lui. Dacă vrei să stau departe de el, asta o să fac.

— Nu vorbesc despre… Lysette se opri. Amândouă erau conştiente că erau cât pe ce să se certe. Nu vreau să te cicălesc, Celia. Nu vreau decât să încerci să înţelegi că nu trebuie să te extenuezi îngrijindu-l, când sunt şi alţii în stare să facă treaba asta.

După schimbul de replici uşor tensionate, Celia se întoarse în camera lui Justin, bucuroasă că Lysette nu o oprea. Zi după zi devenea din ce în ce mai important ca ea

să fie cu Justin şi să-l vegheze în fiecare clipă. El părea că ştie când ea era acolo, părea că îi recunoaşte vocea.

Celia se întoarse la realitate, ascultând vocea Lysettei, care discuta cu Max.

— Ce o să le spunem oamenilor, *bien-aimé*? întrebă Lysette. În clipa în care vor crede că avem ceva de ascuns, vor suspecta că are legătură cu Justin.

— Am un plan, şopti Max, dar nu e unul bun. Dacă va trebui să-l folosim, vom fi cu toţii în pericol. Şi mă îndoiesc că-l putem duce la bun sfârşit. Am nevoie de timp să mă gândesc la altceva.

Lysette şi Celia schimbară priviri îngrijorate. Apoi Lysette îi întoarse spatele soţului ei.

— Timpul este ceea ce ne lipseşte, Max.

— *C'est vrai,* aprobă Celia încordată. Probabil ar trebui să ne spui despre acest plan pe care l-ai conceput. Probabil trebuie să ne gândim…

Se opri când deveni conştientă de un sentiment ciudat. Luptându-se cu valuri de întuneric, o imagine îi apăru în faţă… era Justin. Pălind, îşi ridică poala rochiei în mână şi se grăbi spre uşă.

— Scuze. Mă duc să văd ce-i cu Justin, spuse ea. Păşi grăbită către uşile duble largi şi începu să alerge în sus pe scări.

Justin se trezi încet, încet, întrebându-se unde se află. Ce se întâmplase cu el? Se afla pe un pat cu cearşafuri şi perne, o noutate pentru el. Era în întuneric. În aer se simţea mirosul amărui al plantelor şi cel al lenjeriei proaspăt spălate. Gemu, apoi încercă să deschidă ochii dar nu reuşi. Ridică mâna, surprins de slăbiciunea din membre. Nu se simţise niciodată slăbit.

Începând să gâfâie din cauza efortului, Justin îşi duse mâna la faţă şi simţi bandajele groase de la ochi. Aceasta îl îngrijoră. Fusese o luptă… împuşcături. Faţa victorioasă a lui Legare, o sabie înţepându-l într-o parte… Rugăminţile lui Risk… Ştiuse că va muri. Corpul îl durea şi nu era în stare să-şi mişte piciorul, nici măcar nu-l simţea. Fusese amputat? Se încurcă în bandaje, încercă să le rupă, ca să

vadă ce nu era în regulă. Simţi o durere ascuţită între ochi, apoi i se păru că pluteşte.

— Nu, nu, o voce caldă îi ajunse la urechi. Deodată o femeie apăru lângă el. Mâinile ei reci le prinseră pe ale sale, trăgându-le către saltea. El încercă să o împingă.

— Lasă-ţi ochii acoperiţi, îl linişti ea. Trebuie să se vindece. Odihneşte-te. *Doucement,* eşti bine.

Deodată îşi aminti de îngerul din visele lui. Era vocea ei, mâna ei uşoară, prezenţa ei lângă el.

— Piciorul meu, reuşi el să spună.

— Se vindecă, murmură ea ştergându-i transpiraţia de pe frunte. O să fii în stare să-l foloseşti iarăşi.

— Rănit… El începu să-i spună că-şi simte capul de parcă i l-ar fi străpuns un fier înroşit. Ea păru că înţelege. Un braţ suplu şi puternic îi lunecă sub gât, ridicându-l. Obrazul lui simţi moliciunea unui sân de femeie şi o aromă delicat-floralăîi invadă nările. Simţi buza unui pahar între dinţii lui. Se înecă din cauza gustului de coajă de salcie din apă.

— Nu…

— Doar puţin, insistă ea. O înghiţitură sau două.

Ca să-i facă plăcere, se forţă să bea. Ea îi lăsă capul pe pernă. Se simţea complet slăbit.

— Eşti adevărată? reuşi el să întrebe.

— Bineînţeles că sunt adevărată. Îi netezi părul cu degete uşoare. După o clipă o simţi depărtându-se.

— Rămâi, spuse el. Dar ea plecă, de parcă nu l-ar fi auzit, iar el nu mai putu să spună altceva.

*

O zi întreagă trecu, dar Celia nu se întoarse în camera lui Justin după ce febra scăzuse. Nu mai avea nevoie de ea. Rănile nu mai erau infectate şi începu să-şi recapete puterea. Dacă familia Vallerand fusese uimită de îngrijorarea ei pentru el înainte, acum erau stupefiaţi de lipsa de interes. În câteva ore ea trecuse de la obsesie la indiferenţă şi nu ştiau ce să creadă.

— Sunt obosită, explică ea, incapabilă să le spună că îi era teamă să dea ochii cu Justin când va fi pe deplin conştient.

Celia era tulburată de ceea ce se întâmplase când se trezise el. Îşi reamintea scena iarăşi şi iarăşi; la fel tandreţea chinuitoare care o cuprinsese. Îşi amintea greutatea capului lui pe braţul ei, supunerea cu care luase medicamentele pe care i le dusese la gură, vocea lui când îi spusese să rămână. Voise să rămână, să-l mângâie şi să-l liniştească. Era imposibil să simtă aşa ceva pentru un pirat murdar şi trebuia să-l evite până când va fi în stare să-şi controleze emoţiile.

În seara aceea auzi în mod accidental discuţia dintre Lysette şi Maximilien despre schimbarea radicală a atitudinii ei. Celia tocmai venise de la o plimbare în grădină, ca să ia cina cu familia. Auzindu-şi numele, se opri la intrarea principală cu urechile ciulite.

— Nu că mi-ar displăcea, spunea Lysette, dar nu o înţeleg. Nu pot fi sigură de ceea ce simte ea cu adevărat.

— Nu trebuie să o înţelegi tu, *petite,* zise Max râzând. Şi pariez că nici ea nu înţelege cu adevărat.

— Spunea că îl urăşte pe Justin. Dar dacă ar fi fost aşa, nu ar fi trebuit să vrea să-l îngrijească în timpul febrei.

— Un lucru este evident, spuse Max gânditor. Ceva s-a întâmplat între ei, ceva ce amândoi sunt hotărâţi să ţină secret.

Celia simţi cum i se înroşesc obrajii. Maximilien era o persoană atentă şi ştia de ce este în stare fiul său. Oare el bănuia că fuseseră apropiaţi cu sau fără consimţământul ei? Oripilată, se strecură afară, cu intenţia de a da ocol casei în drum spre căsuţa ei.

O trăsură elegantă, dar modest echipată venea pe aleea lungă a plantaţiei. Celia se opri să o vadă apropiindu-se. Pasagerul coborî fără ajutorul servitorului şi merse spre uşa casei principale cu pasul sigur al unui militar. Era american. Deşi nu purta uniformă, şi-l amintea de la slujba de comemorare a lui Philippe. Dacă îşi amintea bine, tânărul era locotenentul Peter Benedict, asistentul

comandantului Matthews, şeful bazei navale din New Orleans.

Benedict păru surprins de prezenţa ei pe veranda din faţă.

— *Madame* Vallerand, îi luă el mâna într-a sa, apoi făcu plecăciunea politicos. E o plăcere să vă văd. Probabil nu vă amintiţi de mine.

— *Oui,* îmi amintesc de dumneata, domnule locotenent Benedict, spuse ea privindu-i faţa copilăroasă. Era chipul unei persoane care punea mare preţ pe datorie şi protocol. Când îi întâlni ochii căprui, îşi aminti că Benedict şi comandantul Matthews fuseseră numiţi de către preşedinte pentru a elimina pirateria din Golf. Demascarea unui pirat izolat, în special unul de reputaţia lui Justin, ar fi fost o mare realizare pentru locotenent. Auzise Benedict vreun zvon despre oaspetele lor? Venise să vadă dacă era Justin?

— Am venit să discut cu domnul Vallerand, spuse Benedict privind-o cercetător.

— Este o vizită particulară, domnule locotenent? întrebă Celia.

— Aşa sper, *madame.* Păşi spre uşă, apoi se opri când ea nu se mişcă. Chiar atunci Noeline deschise uşa şi-l privi pe vizitator impasibilă.

— Bine aţi venit, *monsieur,* spuse ea mutându-şi privirea de pe faţa serioasă a lui Benedict pe cea neliniştită a Celiei.

— Locotenent Benedict, se prezentă bărbatul. Am venit să-l văd pe domnul Vallerand.

— Intraţi, domnule locotenent, *s'il vous plait,* îl invită ea deloc impresionată. Merg să văd dacă domnul Vallerand are timp pentru dumneavoastră.

— Spuneţi-i că este în interesul dumnealui să vorbim, insistă Benedict. Sunt aici în numele comandantului Matthews.

Intrară în holul principal, unde mobila de mahon strălucea de la ultima curăţenie. Celia se hotărî să-l lase singur pe locotenent şi să găsească o modalitate de a

avertiza familia Vallerand de pericol. O urmă pe Noeline într-unul dintre saloane, trăgând-o nervoasă de mâneca rochiei ei negre.

Max ieşi din salon, privind uşor mirat feţelor lor sumbre.

— *Monsieur,* şopti ea nervoasă, apoi îl strânse de mână. Fiul dumneavoastră este în pericol. Musafirul este de la baza navală. Probabil o fi auzit ceva. Ce să-i spunem? Ce să…

— Şşt, o linişti Max înainte de a o bate uşor pe mână. Se uită peste capul ei la tânărul ofiţer de marină, care se chinuia indiscret să le audă conversaţia. O să am eu grijă de asta, îi spuse Max Celiei. Mergi la Lysette, da?

— În regulă, răspunse Celia încet, în timp ce Max venea să-l întâmpine pe Benedict cu strângerea de mână pe care o preferau americanii la întâlnirile lor.

Lysette era în salon şi-i dădea instrucţiuni lui Noeline.

— Spune-i lui Mary să aducă nişte cafea, ceru ea. Nu aşa de tare ca de obicei – americanii o preferă slabă. Şi să aducă şi nişte prăjituri. O observă pe Celia în apropiere şi îi zâmbi încurajator. Nu te încrunta aşa, *chérie.* Te face să pari îngrijorată.

— Sunt îngrijorată, răspunse Celia.

— Dar de ce? Max nu o să lase să i se întâmple ceva lui Justin…

— Aş vrea să cred asta.

— Celia, trebuie să ai încredere în noi. *Maintenant,* indiferent ce spune Max, nu trebuie să-l contrazici. Şi încearcă să nu pari surprinsă.

— *D'acord,* zise Celia urmărind-o cu atenţie. Ştii care e planul?

— Am eu bănuielile mele, începu Lysette, dar fu nevoită să se oprească, văzându-i pe cei doi bărbaţi apărând în încăpere.

Lysette îl primi pe locotenent cu un zâmbet fermecător. El îi luă mâna cu reverenţă, rămânând mut pe moment. Lysette era una dintre reginele frumuseţii din New Orleans şi efectul ei asupra bărbaţilor, tineri sau bătrâni,

era acelaşi. Era frumoasă chiar şi în rochie de doliu, părul roşu şi pielea albă perlată contrastând cu negrul sever al rochiei.

— Domnule locotenent, ce drăguţ din partea dumitale să ne vizitezi, începu Lysette.

— Scuze, madame, pentru deranj.

— Nu, nu, a trecut prea mult timp de când nu ne-am văzut. Ce mai face comandantul Matthews? Totul este în regulă la baza navală, presupun. Bien, mă bucur să aud asta. Cu inteligenţa şi abilităţile unor bărbaţi ca dumneata şi comandantul Matthews, sunt sigură că piraţii vor fi alungaţi din Golf.

— *Au contraire,* o întrerupse Max brusc, Guvernatorul Villere crede că problema pirateriei se agravează.

Benedict tresări.

— Dacă am avea suficienţi oameni şi echipamente, domnule Vallerand, forţele noastre ar fi mult mai eficiente împotriva briganzilor. Dar oamenii din New Orleans fac tot ce le stă în putinţă să încurajeze activităţile piraţilor. Într-adevăr, permit ca mărfurile de contrabandă să fie introduse în oraş.

— Baza navală pare să fie aprovizionată corespunzător, declară Max, dar Lysette îl întrerupse imediat, cunoscând plăcerea soţului ei pentru dispute politice.

— *Mon mari,* poate amânăm această discuţie pentru altă ocazie. Vă rog să luaţi loc cu toţii. Mary va aduce trataţia imediat. Se aşează graţioasă pe o sofa şi toţi o urmară. Domnule locotenent, începu Lysette cu nonşalanţă, vă rog să ne spuneţi cu ce ocazie pe la noi.

— Am venit să văd ce mai faceţi, răspunse Benedict.

— Da? Ce drăguţ din partea dumitale.

Benedict aşteptă alte comentarii, dar se alese doar cu tăcerea. Trei perechi de ochi erau aţintiţi asupra lui. Îşi drese glasul, apoi continuă.

— Domnul comandant Matthews este puţin îngrijorat, de unde şi vizita mea. În ultimele zile am auzit nişte zvonuri… Vocea lui întârzie şi îi privi aşteptând. Nimeni nu

scoase o vorbă. Locotenentul fu nevoit să rupă tăcerea din nou. În dimineaţa asta, domnule Vallerand, m-am întâlnit din întâmplare cu fratele dumneavoastră Alexandre şi cu încântătoarea lui soţie, Henriette în oraş...

Henriette, se gândi Celia neliniştită, femeia căreia îi plăcea bârfa.

— Şi ne-a oferit nişte informaţii destul de interesante, continuă el.

— Nu sunt surprins, făcu Maximilien calm. Se ştie că Henriette e cunoscută că face asta des.

— Da, mi-a spus că zvonul este adevărat.

— Şi zvonul este că... degetul lui Max bătea sacadat minerul scaunului lui.

— Că aveţi un oaspete în suferinţă. Şi nu un oaspete oarecare.

Celia îşi încleştă degetele în poală. Simţea cum păleşte. După tot timpul petrecut îngrijindu-l pe Justin, acum să fie luat... Autorităţile vor fi crude cu el. Era încă slăbit şi rănile i se puteau deschide imediat. Scena de dimineaţă îi trecu iarăşi prin faţa ochilor, capul lui în braţele ei, supunerea lui încrezătoare şi vocea guturală întrebând-o dacă era acolo cu adevărat.

— Da, este adevărat, domnule locotenent, îl auzi ea pe Max.

— Cine este? O rudă, sau un prieten apropiat?

— O rudă, îi înfruntă Max privirea fără să clipească. Fiul meu, de fapt. Benedict se îmbujoră excitat.

— Adevărat, zise el, străduindu-se în mod evident să rămână calm.

Nu! intenţionă să strige Celia, nevrând să creadă că Max îl trăda pe Justin. A-i spune lui Benedict că Justin este aici era sinonim cu a-i semna condamnarea la moarte!

— A fost adus aici la miezul nopţii acum câteva zile, continuă Max, grav rănit după ce a scăpat de pe o insulă a piraţilor. Le privi pe cele două femei de lângă el. Lysette îl privea fără a clipi, pe când Celia se făcuse albă ca hârtia. Respirând adânc, Max continuă. Este chiar un miracol, îi spuse Max tânărului, că Philippe al meu s-a întors la noi.

Urmă un moment de linişte glacială. Celia nici nu era în stare să gândească.

— Philippe, repetă Benedict uimit.

— Da, încuviinţă Max.

— Dar Philippe este mort!

— Am presupus că piraţii l-au omorât, explică Max, dar a reuşit să supravieţuiască atacului şi celor patru luni de captivitate. Sunteţi primul care află veştile bune, domnule locotenent. Philippe este în viaţă.

— Este adevărat, *madame?* întrebă Benedict, privind-o neîncrezător pe Celia.

Celia încuviinţă brusc, incapabilă să vorbească. Avu suficientă inspiraţie să-şi ascundă uimirea. Capul i se învârtea. Era o glumă macabră. Se întreba dacă nu cumva Maximilien înnebunise. Credea el că poate să înşele pe cineva cu această minciună prostească? Tot ce trebuia să facă locotenentul era să meargă sus şi să-l privească pe Justin, ca să afle că nu era Philippe. Cât de mult timp credea Max că poate câştiga cu această poveste?

Simţi braţele Lysettei cuprinzându-i umerii.

— Vă imaginaţi prin ce şoc şi tensiune a trecut soţia lui Philippe, îi spuse Lysette lui Benedict. După cum vedeţi, este teribil de tulburată de starea lui. Era cât pe ce să moară din cauza rănilor. S-a extenuat de câteva zile, îngrijindu-l.

— Aş vrea să-l văd acum, se ridică Benedict palid.

— Mă tem că este imposibil, interveni Max, ridicându-se şi el. Îl privi pe locotenent de sus. Philippe este prea bolnav să vadă pe cineva.

— Este necesar să stabilesc dacă…

— Mai târziu, îl întrerupse Max cu o sclipire periculoasă în privire. Păru atât de hotărât, încât bărbatul mai tânăr făcu un pas în spate, în mod instinctiv. Probabil în câteva zile. Când se va fi întremat.

— Trebuie să-l văd acum. Poate deţine informaţii despre insula piraţilor şi despre oamenii care l-au capturat.

— Philippe nu poate vorbi cu nimeni. A fost în delir vreme de câteva zile. A fost de asemeni orbit. Nu se ştie

dacă permanent sau nu. Are nevoie de odihnă, multă odihnă.

— Nu-i voi pune nicio întrebare. Dar insist să văd eu însumi dacă…

— Aceasta este casa mea, proprietatea mea. Nu sunteţi în postura de a insista cu nimic, domnule locotenent. Fiul meu a îndurat atâtea, încât nu ar mai putea suporta şi curiozitatea dumitale. Nu voi permite nimănui să-l vadă în starea actuală.

— *Monsieur* Vallerand, spuse Benedict. Ştiu ce înseamnă onoarea pentru dumneavoastră creolii. Sunteţi pregătit să-mi daţi cuvântul de onoare că persoana de sus este Philippe Vallerand?

— Ceea ce îmi cereţi este o insultă, replică Max cu răceală.

Locotenentul se încordă, realizând că tocmai îl insultase pe cel mai celebru şi mortal duelist din Louisiana. Deşi duelurile erau descurajate, aici ele încă aveau loc frecvent. Pentru un creol iute la mânie nu exista un alt remediu pentru o insultă, decât o înfruntare cu spada sau pistoalele.

— Nu a fost intenţia mea să vă insult, câtuşi de puţin. Iertaţi-mă.

— Dacă trebuie să-l aveţi, atunci vă dau cuvântul meu de onoare că persoana de sus este fiul meu, Philippe, încuviinţă scurt Max.

— Este incredibil, remarcă stânjenit Benedict. De ce aţi ţinut asta secret până acum?

Lysette răspunse, ţinându-şi încă o mână pe umărul Celiei.

— Singura noastră îngrijorare a fost soarta lui Philippe. Nu am vrut să avem de a face cu hoarde de vizitatori – indiferent cât de binevoitori ar fi fost ei – care s-ar fi înghesuit în casă pretinzând explicaţii şi atenţia noastră.

— A fost văzut de un doctor? întrebă Benedict.

— A primit cele mai bune îngrijiri, îl asigură Lysette.

Benedict îşi mută privirea de la faţa plăcută a Lysettei

spre cea implacabilă a lui Max, oprindu-se la Celia, care privea în pământ.

— Trebuie să raportez asta comandantului Matthews imediat, zise el. Nu mă îndoiesc că va cere ca Philippe să fie chestionat cât de curând.

— Nu până ce starea sănătăţii sale îi va permite.

— Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să plec imediat.

— Vă conduc.

Cei doi bărbaţi ieşiră. Celia îşi ridică privirea direct spre Lysette.

Aceasta îşi retrase braţul şi îşi împreună mâinile.

— Ţi-am spus că Max se va gândi la ceva. Încerca să pară sigură pe ea, dar efortul nu era convingător.

Celia nu-şi putu reţine un râs isteric. Îşi acoperi gura cu palma şi continuă să chicotească amuzată.

— O, *mon Dieu,* spuse ea în cele din urmă, ştergându-şi o lacrimă sau două. Ştiam că mi-am pierdut minţile, dar până acum am crezut că sunt singura. Chiar a spus Max că… nu, visez. Oh, acesta este cel mai ciudat vis pe care l-am avut vreodată.

— Nu visezi, spuse Max sardonic.

Lysette se uită la soţul ei care intrase în încăpere şi se plimba reflectând.

— Max, ce se va întâmpla acum?

— Vor sta cu ochii pe noi. De acum ne vor cunoaşte toate mişcările. Vor face tot ce le va sta în putere ca o persoană suspectată de piraterie să nu le scape. Se apropie de cămin şi privi în gol. Justin nu este suficient de refăcut pentru a călători sau pentru a se apăra. Nu-l pot scoate de aici fără a fi prins. Şi chiar dacă aş putea, nu există un loc unde aş fi sigur că va fi în siguranţă. Aş prefera să-şi petreacă perioada de convalescenţă aici. O să joace rolul lui Philippe, până când voi veni cu un plan mai bun. Max privi peste umăr, remarcând încremenirea Celiei. Nu va dura mult, Celia.

— Să joace rolul lui Philippe, repetă Celia cu atâta sarcasm, încât abia dacă îşi recunoştea vocea. Să pretindă că este soţul meu… un doctor… un gentleman. Justin abia

dacă va fi capabil să dovedească oamenilor că este o fiinţă umană. Cum aveţi de gând să-l ţineţi ascuns de toate privirile? Cel mai mare defect al acestui plan... nebunesc este acela că, gemeni sau nu, Justin nu seamănă cu Philippe!

Max începu să se plimbe nervos.

— Nu aşa, cu barba şi părul acela absurd de lung. Dar Justin şi Philippe erau gemeni identici.

— Identici, exclamă Celia uimită. O privi pe Lysette care dădea uşor din cap. *Alors,* credeţi că poate fi ajutat să arate ca Philippe, dar ce facem cu vocile, cu comportamentul, obiceiurile...

— Nu o să le permitem să-l cerceteze pe Justin prea de aproape, sugeră Max.

— Toată lumea din New Orleans îl cunoaşte pe Philippe, zise Celia. A ajutat mulţi oameni, are prieteni peste tot. Nu puteţi crede cu adevărat că îi putem păcăli pe toţi.

— O să putem o vreme. Max se apropie de sofa şi se lăsă pe vine în faţa ei. Deşi ochii lui erau aurii şi nu albaştri, îi aduceau aminte de Philippe. Philippe privea oamenii într-un mod care pătrundea în sufletele lor, citindu-le temerile şi pretenţiile. Celia, zise Max, nu o să putem fără ajutorul tău. Lumea nu o să creadă că este Philippe, dacă nu eşti tu convingătoare în rolul de soţie a lui.

— Nu vor crede nici cu ajutorul meu, se opuse Celia. Nu mă pot comporta ca şi când ar fi soţul meu. Nu pot privi această bestie dezgustătoare cu afecţiune de soţie, şi în plus...

— Celia. Max îi luă o mână şi i-o strânse cu fermitate. Foarte rar cer cuiva ceva. Vocea lui era profundă şi insistentă. Nu sunt genul de om căruia să-i placă să fie îndatorat altora. Dar nu aş precupeţi nimic pentru a-mi proteja familia. Justin este fiul meu, la fel de mult cum a fost şi Philippe. În trecut am făcut greşeli teribile, de pe urma cărora au suferit amândoi. Când era copil Justin nu accepta ajutorul nimănui, nici chiar atunci când avea disperată nevoie de el. Nu o să-l părăsesc acum. Dacă

Philippe ar fi fost în viaţă, sunt sigur că ţi-ar fi cerut să-l ajuţi pe fratele lui. Îţi cer eu în locul lui Philippe. Ajută-l pe Justin nu pentru el, ci pentru mine.

Celia înghiţi cu greu, îndepărtându-şi privirea de a lui.

— Nu vreau, şopti ea.

— Dar o vei face? sublime Max.

Nu-i de mirare că era cunoscut ca o persoană cu putere de convingere. Avea talentul de a prezenta lucrurile într-un mod care le făceau imposibil de refuzat.

— Da, spuse Celia ezitant, pentru că tu şi Lysette aţi fost buni cu mine. Vă sunt datoare atât vouă cât şi lui Philippe. Se ridică să plece. Mă duc la mine să mă gândesc în linişte, spuse ea.

— Mulţumesc, Celia, zise Lysette luând-o în braţe.

Celia părăsi încăperea dând din cap scurt.

Max o cuprinse pe Lysette prin spate, sprijinindu-şi bărbia pe capul ei. Lysette îl mângâie, lipindu-şi spatele de pieptul lui.

— *Bien-aimé,* şopti ea, crezi că va merge?

— Iubito, întreabă-mă orice, numai asta nu, zise el şi oftă.

*

O oră şi jumătate mai târziu Celia se întoarse în casă. Se auzeau frânturi de conversaţie din sufragerie şi mirosea a mâncare. Se minună cum de familia Vallerand putea să stea la masă după ce trecuseră prin ce trecuseră. Pofta ei de mâncare dispăruse complet. Gânditoare se duse către casa scării, se opri şi îşi sprijini mâna pe balustradă.

Simţea o energie care o chema la etaj, obligându-i picioarele să urce. Parcă nişte corzi fine interioare erau trase energic. Palma îi transpirase pe balustradă. Era cuprinsă de frisoane. Justin o aştepta. Ştia că ea urca pe scări, era sigur de asta.

Merse încet prin holul mochetat, oprindu-se la uşa camerei lui, cu privirea aţintită spre silueta întinsă pe pat. Justin se ridicase şi stătea cu faţa bandajată întoarsă în

direcţia ei. Celia nu îşi trădase prezenţa, dar el era conştient că ea era acolo, ca şi cum ar fi văzut-o.

— Celia, zise el cu o voce răguşită.

Felul cum îi pronunţase numele o făcu să tremure. Se apropie tăcută de patul lui.

Justin rămase nemişcat, savurând prezenţa ei. Deci ea fusese îngerul care îl veghease. Îl hrănise şi îl spălase, îi dăduse medicamentele cu forţa, îi ţinuse mâna, presupunând că el nu îşi va mai aminti nimic. Dar el îşi reamintea cel puţin frânturi. De ce naiba avusese grijă de el?

Deodată el zâmbi foarte amuzat.

— Celia, spuse el cu un râs maliţios, pirateresc. Soţioara mea.

Celia înlemni. Asta era, acelaşi zâmbet batjocoritor şi zeflemitor pe care îl recunoştea. Deci Maximilian îi explicase situaţia.

— Nu sunt soţioara ta!

— Pentru restul lumii eşti.

— Nu o să fie nimic mai mult decât... Căută zadarnic expresia potrivită, o aparenţă de circumstanţă...

— Un subterfugiu.

— Da, şi nu te-aş fi ajutat dacă nu m-ar fi implorat tatăl tău.

— Te-a implorat tata? Doamne, aş fi vrut să văd asta. Bineînţeles, aş vrea să văd orice. Justin se întinse şi o prinse de mână. Trăgând-o aproape, îi puse mâna pe coapsă. Te-ai hrănit bine, comentă el. Ea se smuci, indignată. Îmi placi mai mult aşa, zise Justin. Este al naibii de greu să te culci cu o femeie slăbănoagă.

— Noi doi nu o să ne mai culcăm niciodată împreună, spuse ea printre dinţi. Acesta este unul dintre lucrurile pe care am venit să ţi le comunic. Voi accepta să ajut la salvarea vieţii tale nenorocite, doar dacă îmi vei respecta regulile. Scoase din buzunar o bucată de hârtie împăturită. Le-am scris aici şi...

— În regulă, o întrerupse el.

— Dar nu le-ai auzit...

— Sunt de acord cu regulile tale. Nu contează care dracu' sunt ele.

— Aş vrea să ţi le citesc.

— Citeşte-mi-le mai târziu. O să fiu ţintuit în pat şi la discreţia ta zile întregi.

Celia rămase la o distanţă sigură faţă de el. Îşi întoarse capul, ca şi cum ar fi privit-o. Celia observă că are o mină excelentă. Părea să-şi revină cu o viteză uimitoare.

— La ce te gândeşti? o întrebă Justin. Nu-ţi văd faţa.

— Cu barba aceea arăţi ca un ţap uriaş.

— Va trebui să o rad curând, zâmbi el atingându-şi barba sârmoasă.

— Chiar şi aşa, nimeni nu te-ar putea confunda cu Philippe.

— Aşa crezi? Justin rânji, apoi se întinse către tăblia patului. O să te păcălesc chiar şi pe tine, iubita mea soţie.

— Nu-mi spune aşa!

— Cred că am nevoie de o baie, spuse el scărpinându-se.

— Mai târziu.

— Vreau acum.

— O să aibă grijă Lysette şi Noeline, spuse ea.

— Ştiam că eşti prea laşă să o faci tu – când sunt treaz, asta este. M-ai spălat cât am fost inconştient, nu-i aşa? Pariez că ştii fiecare centimetru de pe corpul meu neajutorat. Te-ai uitat probabil la mine ore întregi.

— Nu-i adevărat… porc înfumurat!

— Nu m-ai spălat?

— Nu mi-a făcut plăcere să te spăl la pat! Am făcut-o pentru că era nevoie. Dar nu te găsesc atrăgător şi nici nu sunt laşă doar fiindcă nu doresc să te văd gol. Şi nu te voi mai spăla niciodată!

— Dacă spui tu. Se opri, apoi continuă. O soţie bună ar face-o pentru soţul ei.

— Tu nu eşti soţul meu. Şi una dintre regulile mele este aceea că nu vei profita de această farsă, ca să faci cereri ridicole ca asta!

— Ridicole? Sper că într-o zi vei descoperi cât de

ridicol este să nu poţi face nimic pentru tine şi să fii nevoită să rogi pe cineva să-ţi spele trupul puturos! Cel puţin dă-mi o cârpă ca să-mi pot spăla părţile la care ajung. O auzi că pleacă de lângă pat. Pleci? întrebă el sarcastic. Niciun răspuns. Se auzi un plescăit de apă turnată într-un lighean. Aştepta întins pe pat, ascultându-i paşii când reveni la el. Cearşaful îi fu smuls de pe corp uimitor de brusc.

Celia era bucuroasă că bandajele îi acopereau ochii. N-ar fi putut face asta, dacă Justin ar fi putut vedea. Imaginea goliciunii lui fusese destul de şocantă când era inconştient, dar acum că se trezise şi ştia exact ce vedea ea, simţea cum se înroşeşte din creştet până la tălpi.

Detaşată, puse un prosop sub el, înmuie un burete într-un lighean cu apă şi începu să-i spele gâtul şi umerii, având grijă să nu-i ude bandajele. Justin oftă relaxat, nedisimulând plăcerea la contactul apei reci cu pielea lui. Ea îi împinse într-o parte barba aspră, ca să-l spele pe piept.

— Te pricepi, zise el. Ea nu răspunse. Îşi mişcă braţul, încercând să o ajute. Spune-mi ceva. E mult de când n-am mai auzit o voce de femeie.

— Ce ai vrea să-ţi spun?

— Spune-mi cum au fost ultimele luni pentru tine.

— Familia ta a fost foarte bună cu mine, mărturisi ea. Viaţa mea a fost liniştită. Până când ai sosit tu.

— Se pare că necazul mă urmăreşte aşa cum urmăresc păduchii un câine, zâmbi el.

— Sper că o să pleci curând şi o să-l iei cu tine.

— Bine. Şi eu. Când o să dispară asta? întrebă el atingându-şi bandajul de pe faţă.

— Nu ştiu. Ochii se vindecă de obicei cel mai repede.

Degetele lui pipăiră încet bandajele.

— Cât de rele sunt rănile? Vocea lui căpătase o nouă intonaţie. Cât o să mai fiu nevoit să le port?

— Nu sunt doctor.

— Ştii destul ca să ghiceşti.

Nu putea să ghicească, mai ales când era posibil chiar să nu mai poată vedea deloc.

— Ai nevoie de odihnă şi timp, zise ea calm. Asta este tot ce-ţi pot spune.

Justin era neobişnuit de calm, ca şi când i-ar fi citit gândurile.

— Mi-am pierdut vreun ochi? Amândoi?

— Nu ştiu cât de mult vei mai vedea. Trebuie să aşteptăm mai întâi şi…

— Atunci o să aflu singur. Îşi băgă degetele sub bandaj şi începu să tragă de el.

Celia îl privi îngrozită, apoi îi prinse mâinile.

— Justin, opreşte-te! Opreşte-te.

El o împinse nerăbdător.

— Nu, este prea devreme, o să te răneşti! Se repezi la el vorbindu-i în franceză, încercând inutil să-l oprească să-şi smulgă bandajele. Chiar şi aşa slăbit, era în stare să se lupte cu ea. Bandajele căzură pe podea.

Justin încercă să deschidă ochii şi fu izbit de o explozie albă şi fierbinte. Gemu şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Abia dacă auzi vocea Celiei printre blesteme şi înjurături.

Celia se repezi la el panicată.

— Of, nebun încăpăţânat, bineînţeles că este prea de vreme să vezi ceva. Încetează; ţi-ai făcut rău singur.

O simţi atingându-i capul şi o împinse cât colo, înnebunit de durere. Celia îi luă mâinile de pe faţă şi îi acoperi ochii cu un prosop. Noeline intră în cameră, auzind zgomotul. Îşi dădu seama de situaţie într-o clipă.

— Un sedativ, spuse Celia cât putu de calmă. Repede. Noeline se îndreptă în tăcere către dulap şi turnă apă proaspătă într-un pahar. Justin gemu fiindcă simţise ca şi cum globii oculari i-ar fi fost smulşi.

— Stai liniştit, îi şuieră Celia la ureche, strângându-i capul la piept. Era singurul mod în care îl putea opri să-şi facă mai mult rău. Aşa îţi trebuie. Ţi-am spus să nu-ţi scoţi bandajele. Dacă vrei să mai vezi vreodată, trebuie să stai liniştit şi să aştepţi vindecarea!

— Pleacă de lângă mine, căţea nepăsătoare… gemu el, dar braţul său slăbit îi cuprinse mijlocul, ca şi cum ea ar

fi fost singurul lui refugiu. Răsuflarea lui o ardea prin rochie ca aburul încins. Înşfăcă cearşaful şi îl aruncă peste trupul lui gol. Era ridicol, pentru că Noeline îl ştia de când se născuse.

Noeline aduse somniferul şi Celia îl luă cu mâna liberă.

— Justin, bea asta.

— Ce e asta? întrebă el cu dinţii încleştaţi.

— Ceva care o să te ajute. Îi apropie paharul de buze, până când acesta îi atinse dinţii. O parte din lichid i se scurse pe piept.

— Nu, la naiba, se înecă el şi înjură neajutorat.

— Bea asta acum, îi spuse ea cu voce blândă dar fermă.

Goli conţinutul paharului în câteva înghiţituri, puţin lichid curgându-i pe bărbie. În timp ce Justin înghiţea, Celia o privea pe Noeline deznădăjduită.

— Mai adu, te rog, din balsamul pe care l-ai făcut pentru ochi, şi câteva bandaje.

Noeline se încruntă văzând scena dintre cei doi, ca şi când aşa ceva era prea mult pentru răbdarea ei.

— Oui, madame.

Celia puse paharul alături şi-i privi capul sprijinit pe umărul ei. Justin era tăcut şi i se auzea doar respiraţia aspră. Putea doar bănui cât de mult îl durea. Era ca un animal mare şi agitat, care se repede la cei care încearcă să-l ajute.

— Justin, este în regulă, odihneşte-te acum, îl îndemnă ea delicat, susţinându-i capul.

— Nu o să orbesc, şopti el. Nu o să fiu… dus de mână.

— Nu, o să fii bine, îl linişti ea. Continuă să-i şoptească încurajări până ce-l văzu că adoarme în sfârşit.

Îl ţinură pe Justin sedat şi ziua următoare, considerând că era singura modalitate de a face astfel încât rănile să i se vindece.

— Nu ne va fi uşor cu el, zise Lysette posomorâtă. E posibil ca tu să fi avut de-a face cu bolnavi dificili înainte, dar te asigur că Justin se va dovedi cel mai rău dintre ei.

Deocamdată Justin era prea ameţit ca să opună rezistenţă, în timp ce Lysette şi Celia îi dădeau o altă doză de laudanum.

Din nefericire, când Justin se trezi în cele din urmă, se dovedi că Lysette avusese dreptate. Era morocănos. Vorbea urât şi chiar a insultat-o pe Lysette.

— Aduceţi-mi ceva ca lumea de mâncare, mormăi el. M-am săturat de lăturile astea de spital.

— Nu poţi încă să mănânci hrană obişnuită.

— Atunci nu-mi aduceţi nimic! Pentru a fi mai convingător, ridică bolul de supă cu mâna sănătoasă şi îl aruncă în cealaltă parte a camerei. Lysette ieşi furioasă şi trimise o servitoare speriată să cureţe murdăria.

Piciorul îl durea. La fel umărul, coastele şi stomacul. Dar cea mai rea era durerea sfâşietoare de cap, o durere care se accentua cu fiecare vibraţie a pulsului. Când se plânsese mai devreme, Noeline îi dăduse un alt somnifer, iar el o înjurase. Nu mai voia să doarmă. Voia să fie în stare să se ridice din pat şi să se mişte, voia să nu-l mai doară capul şi cel mai tare voia să scape de acest întuneric persistent.

— Tu, ţipă el la servitoare… Termină şi spune-i doamnei Val… Celiei. Spune-i că nu poate să se ascundă de mine la nesfârşit. Se opri gândindu-se că era posibil ca mesajul să nu fie suficient pentru a o aduce la el în cameră. Şi spune-i că bandajul de pe coaste mi-a căzut. Trecură zece minute până când auzi paşii Celiei şi îi simţi mirosul dulce.

— Nu te-ai prea grăbit, mârâi el.

— Tot tămbălăul pe care l-ai făcut a întors casa pe dos, spuse ea cu răceală. Noeline mormăi ceva despre un ştiu ce diavoli diabolici. Lysette este înfuriată şi copiii sunt convinşi că ţinem un monstru în dormitor.

— Să vă ia dracu’ pe toţi!

— Ce s-a întâmplat cu bandajul tău? Se aplecă asupra lui, trase cearşaful ca să poată vedea. Nu a căzut. Îi văzu ridurile adânci de pe frunte şi vocea i se domoli. Te doare capul, nu-i aşa? După istericalele astea, nu mă miră. Stai

aşa, o să-ţi schimb perna.

El consimţi gemând. Celia îi ridică delicat capul, scoţând perna veche, pe care o înlocui cu una nouă. Se mişcă în jurul patului, netezind cearşafurile, apoi deschise fereastra, ca să permită brizei răcoroase să intre în cameră.

— Ţi-e sete?

— Sete? Când cineva îmi toarnă nişte lichid împuţit pe gât în fiecare…

— Vrei să-ţi citesc ceva? îl întrerupse ea.

— Nu. Justin îşi ridică exasperat mâna la tâmpla care pulsa de durere. Ea îi împinse mâna şi începu să-i maseze tâmplele. Fu surprins, realizând cât de mult îl linişteau mâinile ei. Şi asta cu atât mai mult cu cât nu suporta să fie atins.

— E mai bine? se auzi o voce blândă.

— Puţin, şopti el. Se gândi că dacă spunea da, ea s-ar fi oprit. Mângâierea uşoară continuă până când începu să se simtă uşor adormit. Oftă, apoi mâinile ei se îndepărtară, iar ea se ridică. Nu pleca, spuse el.

— Nu pot să fac nimic pentru tine.

— Citeşte-mi.

Plecă să caute o carte, apoi se întoarse lângă pat, se aşeză, iar damascul rochiei foşni plăcut. Întoarse capul spre ea, ascultându-i atent inflexiunile vocii. Povestea era plictisitoare, dar nu-i păsa. Îl liniştea să audă întorsul paginilor. Îl liniştea şi vocea ei scăzută. Încerca să-şi imagineze chipul ei, dar nu şi-l amintea cu claritate. Doar un păr blond, obraji subţiri şi ochi căprui închis.

În ultimele patru luni Justin se gândise în fiecare zi la Philippe şi la Celia. Nu reuşea să şi-i imagineze împreună. Încercase, dar nu reuşise să o vadă ca pe soţia fratelui lui. Ştia că ar fi trebuit să se simtă vinovat pentru că o avusese. Nu-i părea de loc rău pentru ceea ce se întâmplase între ei. De câte ori se gândise ea la noaptea aceea? se întreba el. Moţăia şi începu să îşi imagineze că perna moale de sub capul lui era poala ei.

Capitolul 8

Cineva intră în dormitor. Justin recunoscu imediat sunetul cizmelor grele ale lui Maximilien. Cel puţin o dată pe zi Maximilien venea să-l viziteze, verificându-i starea de sănătate şi ca să-i aducă noutăţi din New Orleans şi din Golf. În ultima vreme fusese o pauză în activitatea de piraterie, dar comandantul bazei navale nu era mai puţin hotărât să-i dea pe proscrişi pe mâna legii.

— Locotenentul Benedict a fost iarăşi aici, zise Maximilien fără introducere. L-am amânat o săptămână, dar nu-i mai pot evita cererile. Vrea să-ţi pună întrebări despre insula piraţilor şi despre pretinsa ta scăpare. Şi sunt sigur că va încerca să te păcălească, făcându-te să recunoşti că nu eşti Philippe. I-am spus că rănile ţi-au cauzat ceva pierderi de memorie. Asta te va ajuta să-i eviţi unele dintre întrebări.

— Cât de mult s-au cunoscut Benedict şi Philippe? întrebă Justin.

— Un an probabil. Soţia locotenentului, Mary, a suferit un avort în timpul unui accident de călărie şi Philippe i-a salvat viaţa. Benedict spunea că îi va fi recunoscător toată viaţa.

— Asta este bine, recunoscu Justin. Îl va face pe Benedict să-mi acorde şansa îndoielii.

— Sau să-l facă mai hotărât să aducă dovezi că nu eşti Phillipe.

Justin zâmbi sardonic.

— Ar fi fost mult mai uşor să-i joc rolul, dacă Philippe nu ar fi fost un asemenea sfânt afurisit.

— Cel puţin vei arăta ca el, îl privi Max gânditor. Va trebui să începi prin a te bărbieri şi tunde.

— Da, zise Justin morocănos. Noeline îşi ascute foarfecele de o săptămână.

— Roag-o pe Lysette să te bărbierească, zâmbi Max. A devenit expertă anul trecut, când m-am rănit la mână.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Justin curios.

— Făceam nişte treburi pe plantaţie. Doar o luxaţie, dar nu mi-am putut folosi braţul drept o săptămână sau două. Am avut nevoie de ajutor la multe lucruri, dar mai ales la bărbierit. După puţină practică, Lysette a devenit expertă, dar primele două zile... imaginează-ţi o femeie nervoasă la gâtul tău, cu briciul.

— Eşti un bărbat mai curajos decât mine, tată, râse Justin.

Mai vorbiră câteva minute, apoi Max plecă. Justin îşi pipăi barba lungă gânditor. I se părea că avuseseră acel tip de conversaţie amicală de care Max şi Philippe se bucuraseră întotdeauna şi pe care el şi tatăl lui n-au fost niciodată în stare să o aibă înainte. Se întreba de ce era asta posibil acum, şi de ce asperităţile relaţiei lor începuseră să se atenueze.

*

Lysette privea cum Celia pregătea în bucătărie tava cu cina lui Justin.

— Celia, nu e nevoie să-i găteşti, spuse Lysette, Noeline poate să o facă foarte bine.

— Nu mă deranjează, spuse Celia împăturind şi despăturind un şerveţel. Ştia de ce era îngrijorată Lysette. În ultima săptămână Justin îi ocupase Celiei tot timpul. De câte ori voia ceva, pe ea o chema. Rareori avea accese de furie cu ea, aşa cum avea cu alţii şi numai prezenţa ei părea să-l liniştească. Nu-i plăcea cum ceilalţi îi schimbau bandajele sau cum îi aranjau perna. Mâncatul, în mod special, era ceva la care numai Celiei îi era permis să asiste. Lipsa vederii îl dezavantaja în multe privinţe şi îl enerva această lipsă de independenţă. Celia îi citea, îi calma durerile de cap, îl distra cu povestiri din copilăria ei în Franţa.

— Celia, spuse Lysette încruntată, ştiu ce ţi-a cerut Justin. Vreau să ştii că nu eşti răspunzătoare de el în niciun fel. Probabil îţi aduce aminte de Philippe şi de aceea...

— *Bon Dieu,* nu-mi aduce deloc aminte de Philippe, o

întrerupse Celia râzând.

— Încerc să înţeleg de ce simţi această obligaţie să îl îngrijeşti, explică Lysette fără să zâmbească.

— Nu este nimic de înţeles, răspunse Celia serioasă. Nu are nimic de-a face cu vreun sentiment. E o problemă de practicalitate. Tu îl ai pe soţul tău, copiii, plantaţia de care trebuie să ai grijă. Noeline are şi ea responsabilităţile ei. Eu am mai mult timp decât toţi ceilalţi, asta este tot.

— Foarte bine. Era clar că Lysette nu o credea, dar era dispusă să renunţe la subiect.

Celia se uită la tavă, încercând să capete încredere în ea însăşi. Ar fi vrut ca Lysette să fi fost cu câţiva ani mai în vârstă, mai mămoasă; cu o femeie mai în vârstă s-ar fi descurcat. Încă îi mai ducea dorul lui Philippe, mai plângea când se gândea la el. Şi ura lipsa de sensibilitate a lui Justin. Moartea fratelui părea să nu-l fi impresionat prea mult. Nu credea că lui Justin îi păsa de ceva, cu excepţia propriei persoane. Nu ar fi fost înţelept să-şi facă iluzii în legătură cu ei.

Atunci de ce simţea această legătură înspăimântătoare cu el? De ce era în stare să-i simtă aşa de bine toate dorinţele? Din cauză că se cunoscuseră în mod intim? Nu credea că de asta. Probabil pentru că îi salvase viaţa. Probabil din cauza asta se simţea obligată să-l îngrijească.

— Mâncarea se răceşte, îi zise ea Lysettei. Părăsi bucătăria şi intră în casă ducând tava pe scări, în camera lui Justin.

Justin era tăcut, când ea intră. Preocupată de gândurile ei, îl privi doar în trecere, observând că era ridicat în pat şi că purta un halat albastru. Înainte să ajungă la mijlocul camerei simţi că era ceva diferit la el. Strânse tava până când degetele i se albiră.

Justin îşi scosese iarăşi bandajele de la ochi. Erau urme de unguent sub ochii lui. Stătea cu faţa întoarsă şi ochii albaştri larg deschişi. Farfuriile de pe tavă începură să tremure şi ea aşeză tava pe podea înainte de a o scăpa.

— Justin? întrebă ea. Se apropie tiptil de marginea

patului şi se aşează. El continuă să o privească dar avea ochii iritaţi, înroşiţi şi nu clipea. Pieptul i se mişca în ritmul respiraţiei. Justin, mă vezi?

Încet el ridică braţul, îi atinse obrazul şi privi îmbujorarea care începea i se ridice de la gât în sus. Îşi retrase degetele, deşi ar fi vrut să atingă părul blond strălucitor şi strâns la spate. Ochii ei erau căprui şi inocenţi, aşa cum şi-i amintea. Voia să-i acopere curbele vulnerabile ale buzelor ei cu ale lui, să-i mângâie pielea strălucitoare. Se împlinise, sânii erau rotunzi, talia mică.

— Vezi la fel de bine ca înainte? întrebă ea.

— Da, spuse el gutural. Aşa cred.

Celia îşi reţinu lacrimile. Nu ştiuse până acum cât de teamă îi fusese că el nu-şi va recăpăta vederea.

— Oh, mă bucur aşa de mult... cred... că mi-a fost teamă... Se opri stânjenită, conştientă de ochii lui albaştri şi pătrunzători.

— Eşti mult mai frumoasă decât îmi amintesc, spuse el nedezlipindu-şi privirea de la ea.

Inima ei începu să bată cu putere. Ar trebui să se ridice de pe pat şi să se depărteze de el. Dar continua să şadă acolo ţintuită de o emoţie confuză. Îşi înclină capul, uitându-se la mâna lui mare aproape de şoldul ei. Nu o atingea, dar îl simţea că o fixează cu privirea.

— Tatăl tău mi-a spus că locotenentul Benedict te va vizita mâine, începu ea ezitant. Va trebui să-l faci să creadă că eşti Philippe.

— Va trebui să mă ajuţi.

— Nu cred că se poate. Nu cred că voi fi în stare să conving pe cineva...

Justin aşteptă răbdător ca ea să termine de vorbit.

— Nu pot să mă prefac că eşti soţul meu, şopti ea.

Justin voia să o atingă, voia să-i simtă pielea moale sub palmele lui, trupul ei firav lângă al său, dar nu avea dreptul, şi aici în acest mediu elevat, metodele lui uzuale de cucerire nu puteau fi folosite. Aici nu putea lua ceva sau pe cineva doar pentru că aşa voia el.

— Înţeleg, rosti el încet. Nu fusese niciodată priceput

la situaţii ca aceasta. Nu-l interesase niciodată să analizeze sentimente, ale lui sau ale altuia. Îi judeca pe alţii după faptele lor şi după ce-i spuneau propriile instincte.

— Este dezgustător, nu-i aşa, ca moartea lui Philippe să fie batjocorită astfel? Ţi-am furat perioada de doliu la care aveai dreptul. Va trebui să-i minţi pe toţi cei pe care îi cunoşti şi să-i convingi de bucuria întoarcerii soţului tău. Şi va trebui să pretinzi că omul pe care îl urăşti cel mai mult este cel pe care îl iubeşti. Să ştii că greşeşti dacă îţi închipui că mă bucură asta. Sunt conştient de toate aspectele dezgustătoare ale acestei şarade. Dacă nu ar fi trebuit să mă salvez, aş fi refuzat să o fac. Dumnezeu ştie că nu-mi va fi uşor să mă prefac că sunt Philippe. Sunt un mincinos destul de bun, dar cum să imit acea cinste şi decenţă…

— Îţi baţi joc de bunătatea lui Philippe, îl acuză ea cu voce joasă.

— Deloc. Când eram mai tânăr, da, zise el zâmbind. Mă enerva să-l văd cum trece peste o insultă sau o provocare. Eu nu eram niciodată în stare să mă abţin de la o luptă, chiar şi atunci când era total lipsită de sens.

— De ce Philippe nu mi-a spus nimic despre tine? îl întrebă ea senină.

— Nu prea sunt o persoană cu care cineva să se mândrească, spuse Justin, râzând sardonic.

— Philippe ar fi trebuit să-mi spună. Să ai un frate pirat nu este ceva ce poţi ascunde mult timp!

— Oh, creolii pot ţine secrete vreme de generaţii, spre deosebire de francezi. Este probabil din cauza influenţei spaniole. Spaniolii sunt foarte buni la intrigi. E posibil ca Philippe să se fi gândit, şi pe bună dreptate, că vor trece ani până când vei fi aflat despre mine. Se întinse în pat şi închise ochii cu o grimasă. Pe faţa lui se citea suferinţa.

— Trebuie să dormi acum, şopti ea. Trebuie să fii bine odihnit pentru mâine.

— Sunt destul de odihnit, răspunse el cu ochii încă închişi. N-am făcut altceva de când am fost adus aici. Celia se ridică de pe pat.

— O să le spun lui Maximilien şi Lysettei că ţi-ai

recăpătat vederea. Vor fi foarte fericiţi.

— Mai degrabă uşuraţi.

— Da, şi asta. Se aplecă peste el să-i aranjeze perna la spate, aşa cum o făcuse de sute de ori înainte. Dar de data asta era diferit... de data asta ochii lui se deschiseră să o privească şi momentul fu uimitor de intim. Ea se retrase repede. Totul era diferit acum, când el vedea. Neajutorarea se dusese. Rănile i se vor vindeca şi va fi iarăşi ca înainte.

— Întotdeauna miroşi ca o floare, şopti el. Este miros de... violete, sau...

— Levănţică.

— Levănţică, repetă el. Îşi întoarse capul şi adormi extenuat. Celia îl privi îndelung. De ce era Justin aşa diferit de Philippe? Încercase să găsească un răspuns, dar nimeni nu a vrut să îi explice. Trebuia să existe un motiv, ceva care să explice de ce unul dintre fraţi a fost mândria familiei, în timp ce celălalt ruşinea ei. Se întreba dacă Justin şi Philippe se urâseră reciproc. Nu i-ar fi spus Philippe despre existenţa fratelui său geamăn, dacă el ar fi simţit vreun fel de afecţiune pentru Justin?

— Oh, Philippe, şopti ea. Ai fi vrut să-l ajut? Sau te-ai întoarce în mormânt dacă ai şti?

*

Celia se plimba între scaun şi fereastră.

— E foarte multă linişte sus.

— O să se simtă ciudat când Noeline îi va fi terminat de tuns tot părul ăla. Celia consimţi şi respiră adânc.

— Aş fi vrut ca dimineaţa asta să fi trecut, ca locotenentul Benjamin să fi venit şi plecat deja.

— Eşti îngrijorată pentru Justin, nu-i aşa? o privi Lysette atentă.

— Tu nu eşti? o întrebă Celia stânjenită.

— *Oui, naturellement.* Este fiul meu vitreg.

În uşă apăru Noeline.

— Mulţumesc, Noeline. Ştiu că domnul Justin ţi-a pus

răbdarea la încercare. Unde este acum?

— În salon.

— Jos? Cum a ajuns acolo?

— Merge cu bastonul domnului Victor. Victor Vallerand fusese tatăl lui Maximilien.

— Piciorul lui, spuse Celia îngrijorată. E posibil să fi început să sângereze iarăşi. Oh, ştiam că o să exagereze, ştiam... şi se grăbi către salonul de la intrare.

Văzu o siluetă înaltă, cu un baston în mână, stând lângă fereastră. Era îmbrăcat cu o haină albastră şi pantaloni la fel. Părul lui des şi negru era tuns scurt şi faţa întoarsă spre ea era izbitor de frumoasă. Celia simţi o ameţeală şi se apropie de el cu genunchii slăbiţi. Ochii lui albaştri şi gura îi zâmbiră dezarmant. Văzu chiar o gropiţă în obrajii lui slăbiţi. Vocea lui baritonală păru amuzată.

— Nu ai de gând să leşini, nu?

Ar fi putut fi Philippe. Asemănarea era aşa de izbitoare, că aproape scoase un ţipăt. Ceea ce dorise mai mult era acum în faţa ei şi era o iluzie, o iluzie pe care nu o suporta. Se întoarse să plece, dar el îi prinse încheietura mâinii. O ţinu lângă el chiar dacă eforturile ei de a scăpa îi produceau durere.

— Celia, nu, uită-te la mine!

— Nu pot, spuse ea izbucnind în lacrimi. Nu suport să văd... Chipul lui Philippe...

— La naiba, este şi chipul meu! Justin o trase mai aproape şi ea îşi lăsă capul pe umărul lui plângând încet. El îi şopti la ureche: este şi chipul meu.

Inima începu să-i bată neliniştit când o simţi pe Celia plângând lângă el. Ar fi vrut să o sărute, să-i oprească plânsul. Căută o batistă şi găsi una în buzunar. Neobişnuit cu asemenea situaţii, îi şterse faţa pe jumătate ascunsă. Ea luă batista oftând şi îşi suflă nasul.

Justin nu le văzuse pe Lysette şi Noeline în cadrul uşii.

— Ajută-mă să ajung la sofa, spuse el. O să-mi pierd echilibrul.

Lysette o trase pe Noeline în spate şi schimbă o privire îngrijorată cu aceasta, apoi se hotărî să-i lase

singuri.

Celia îl ajută pe Justin să se aşeze pe sofa. El o trase lângă el.

— Dă-mi drumul, şopti ea.

— Nu până ce nu te uiţi la mine, spuse. Trebuie să fii în stare să vezi diferenţele între mine şi Philippe. Priveşte-mă şi spune-mi că le vezi. Celia, nu-ţi fie teamă.

Se uită la el. Avea dreptate. Pentru străini ar fi părut identici, dar pentru cei care i-au cunoscut, existau evident diferenţe. Ochii izbitor de albaştri ai lui Justin erau deosebiţi de cei blânzi ai lui Philippe. Nasul era mai lung, gura mai mare şi buza de jos mai curbată.

Şi trupul era diferit. Hainele pe care le purta ar fi căzut perfect pe Philippe, dar Justin era mai suplu, oţelit de ani de luptă şi privaţiuni.

— Văd diferenţa, spuse ea, şi asemănarea.

— Nu sunt Philippe, spuse el, fără să schiţeze vreun zâmbet.

— Ştiu, şopti ea trist.

— O să te gândeşti la el de fiecare dată când mă vezi?

— Nu… nu ştiu. Oh…

— Situaţia este penibilă, zise scurt. Nu suporta gândul că ea îl compara cu Philippe. Era o nebunie să fie gelos pe un un om mort. Pe propriul său frate.

Se priviră şi Justin ridică mâna la barbă. Înjură.

— La dracu’, nu mai am barbă!

— Era o barbă urâtă, spuse ea, continuând să-l privească în timp ce-şi sufla nasul. Philippe nu ar fi suportat niciodată să arate ca o capră.

— Da, erau o groază de lucruri pe care Philippe nu ar fi suportat să le facă. Dar eu nu sunt Philippe.

— Nu-i nevoie să-mi spui asta mereu!

— Atunci nu te mai uita la mine ca şi când…

— Înţeleg, spuse Max din uşă, că începe o ceartă conjugală.

— Nu o să meargă, spuse Justin privindu-l cu răceală.

— O să meargă, spuse Celia hotărâtă ştergându-şi faţa umedă. Nu te-am vindecat doar ca să te văd arestat şi

spânzurat. Refuz să cred că am îndurat două săptămâni îngrozitoare inutil.

— Nimeni nu ţi-a cerut să faci asta, replică Justin.

— Atunci cine mă striga să alerg pe scări în sus şi în jos de fiecare dată pentru o gură de apă sau…

— *Assez,* îi întrerupse Max. Destul, probabil aţi uitat că locotenentul poate veni în orice moment. Privirea lui severă se mişca de la chipul îmbujorat al Celiei la cel de nepătruns al lui Justin. Voi nu prea arătaţi ca doi soţi iubitori. Dă-mi voie să-ţi amintesc că viaţa lui Justin depinde de cât de convingătoare eşti.

— *Monsieur,* îl anunţă Noeline, locotenentul vine pe alee.

Celia se ridică de pe sofa, dar Justin o trase înapoi.

— Stai aici, spuse el. Ea se uită la Maximilien, care mergea spre uşa de la intrare. Se făcu linişte în salon; se auzeau doar bătăile ceasului de bronz de pe cămin. Unde este Lysette? întrebă Justin.

— Ea o să stea cu copiii sus, se bâlbâi ea.

— Relaxează-te, murmură el mângâindu-i mâna.

— Nu pot să mă prefac că eşti Philippe, zise ea tresărind, când auzi uşa deschizându-se.

Justin îi întoarse faţa spre el. Brusc toată enervarea şi gelozia lui dispărură. Mai degrabă era îngrijorat pentru ea. Nu voia să-i mai producă durere, nici dacă asta ar fi însemnat să se sacrifice el însuşi.

— Atunci nu te preface, dacă îţi face rău, şopti el, nu merită.

— Eşti doar supărat, spuse ea văzând că vorbise serios. Sigur că viaţa ta merită. O să te ajut. Înainte ca Justin să mai spună ceva, ea îi îndepărtă câteva şuviţe de păr de pe frunte. Gestul tandru şi posesiv era exact cel pe care orice soţie l-ar fi făcut pentru soţul ei.

Locotenentul Benedict intră în cameră, privind uimit perechea din faţa sa. Justin zâmbi. Întinse mâna.

— Peter. Mă bucur să te revăd.

— Philippe? zise el cu respiraţia tăiată şi-i strânse mâna.

— Iartă-mă că nu te-am putut primi mai devreme. Aşa cum ai văzut, familia Vallerand îşi apără bine membrii. Justin o trase pe Celia mai aproape şi o sărută pe tâmplă. Mulţumită îngrijirilor pricepute ale soţiei mele, aştept să mă fac bine curând.

Celia zâmbi şi îl invită pe locotenent să se aşeze pe un scaun din apropiere, ceea ce el făcu imediat.

— Am auzit că ai fost orbit, spuse Benedict privindu-l atent pe Justin.

— I-am scos bandajele de la ochi noaptea trecută, răspunse Celia în locul lui râzând. De fapt Philippe şi le-a scos singur, înainte de a-l putea opri. După cum se spune, doctorii sunt cei mai răi pacienţi. Ştiţi, domnule locotenent, ochii lui nu sunt complet refăcuţi. S-ar putea să aibă dureri de cap.

— Dumnezeule, Philippe, zise Benedict cu voce schimbată. Şansa de a supravieţui unui atac al piraţilor… capturarea… evadarea. Povestea este incredibilă.

— Da, ştiu, răspunse Justin trist. Este incredibil. Îl întrebă pe un ton aspru: Am auzit că ai avut îndoieli în privinţa identităţii mele.

Benedict avu bunul simţ să pară stânjenit.

— Trebuie să-mi fac datoria, Philippe, şi fratele tău este cunoscut drept un proscris periculos. Nu puteam fi sigur, până nu te vedeam cu ochii mei.

— Nu ştiu cât de periculos poate fi fratele meu, zise Justin binevoitor. Dar ar fi rău pentru cariera mea, Peter, dacă oamenii ar suspecta că sunt pirat. Am fost instruit să folosesc un bisturiu, nu o macetă.

— Philippe, trebuie să-ţi pun câteva întrebări. Sper că vei fi în stare să dai Departamentului Naval informaţii despre aceşti piraţi. Este adevărat că ai fost ţinut în captivitate ultimele patru luni pe Crow Island?

— Da, răspunse Justin.

— Au mai fost şi alţii luaţi odată cu tine?

— Nu, am fost singur.

— Poţi să-mi spui de ce te-au cruţat?

— Presupun că din cauza cunoştinţelor mele

medicale. Nu există doctori pe Isle au Corneille.

— Este evident că ai fost tratat bine, remarcă Benedict, privindu-l sceptic pe Justin. Celia admise că Justin nu arăta ca unul ţinut prizonier câteva luni. În ciuda palorii date de boală, pielea lui era încă bronzată.

— Poţi să-mi descrii insula şi cum este fortificată? Şi cum ai scăpat, bineînţeles.

— Am câteodată scăpări de memorie, mărturisi Justin apropiind-o pe Celia de el. O să-ţi spun tot ce pot. Nu ştiu cât îţi va fi de folos.

Celia asculta cu admiraţie cum Justin răspundea întrebărilor cu detalii diverse, oferind doar informaţii plauzibile. A povestit cum a fost ţinut captiv pe insulă, a descris fortul, cum a mituit nişte piraţi ca să-l ajute şi a descris lupta din timpul evadării. Benedict îi ceru să repete unele părţi ale povestirii, căutând în mod evident nepotriviri, dar Justin nu se trădă. După o jumătate de oră Max întrerupse interogatoriul dregându-şi glasul.

— Domnule locotenent Benedict, interveni Max. Se vede că fiul meu a început să obosească. Sunt sigur că nu vreţi să-l obosiţi şi mai mult.

— Nu, desigur, răspunse Benedict ezitant.

Celia se apropie de Justin îngrijorată. Avea broboane de sudoare pe frunte. Grimasele repetate îi trădau durerea. Îi tamponă fruntea cu batista.

— Iar o migrenă? întrebă ea.

— Nu, este în regulă, pot continua, spuse el, am nevoie doar…

— Ai nevoie de odihnă. Nu ar fi trebuit să vii jos, spuse ea în timp ce Max şi Benedict discutau cu voce joasă.

— Trebuie să ies din camera asta blestemată, şopti Justin.

— Philippe, spuse locotenentul Benedict, apropiindu-se de sofa, presupun că pentru moment e suficient. Dar aş vrea să ştiu mai multe, când te vei fi întremat.

— Bineînţeles, răspunse Justin dând să se ridice, sprijinit în baston, cu toate protestele Celiei. Încercă să-şi menţină echilibrul sprijinindu-se de umerii ei firavi. Sper că

soţia ta este bine.

— Da, este, răspunse Benedict privindu-l suspicios. Când să-i spun că o să-ţi reiei activitatea?

— Aş insista ca Philippe să fie complet restabilit, înainte de a se gândi să-şi reia munca, răspunse Celia în locul lui Justin. De-abia mi-am recăpătat soţul… New Orleans-ul va trebui să mă ierte că-l voi păstra doar pentru mine încă o vreme.

După ce-şi luă la revedere, Benedict plecă gânditor. Justin oftă adânc, trupul fiindu-i evident în suferinţă, după efortul făcut. Max îl privi preocupat.

— A mers bine, cred, spuse el scurt. Merg să vorbesc cu Lysette acum. E curioasă să afle ce s-a întâmplat.

Celia îl sprijini pe Justin până la scări.

— Crezi că locotenentul a fost convins? întrebă ea.

— Nu complet, răspunse Justin gânditor. Dar ar putea face totul mult mai complicat. Înjură când puse piciorul pe prima treaptă a scării. Poate va face asta mai târziu.

— Ai fost foarte… diferit acolo, spuse ea susţinându-l în continuare cu trupul ei suplu. Aşa de prietenos şi drăguţ.

— Ca Philippe.

— Puţin, consimţi ea. Philippe era deschis, încrezător, într-un fel în care tu nu eşti. El iubea oamenii, voia să-i ajute. Se citea asta pe faţa lui. De aceea el…

— Da, ştiu toate astea, spuse Justin încordat.

— De ce nu semeni mai mult cu Philippe? nu se putu ea abţine să nu întrebe şi râse sec.

— Asta, *petite,* este întrebarea care mi s-a pus întreaga mea tinereţe nenorocită. Voiam să fiu ca el. Am încercat uneori. Dar este şi sânge rău în familia Vallerand. Aproape în fiecare generaţie a ieşit cel puţin un *âme damnée.* Se pare că asta este soarta mea.

— *Âme damnée…* un spirit blestemat, un suflet pierdut. Celia se cutremură uşor şi ştiu că el o simţise.

Ajunseră în cele din urmă în camera lui şi Justin se întinse pe pat cu un geamăt de uşurare, transpirând din greu. Celia îi scoase cu grijă pantofii din picioare şi îl ajută să-şi scoată şi haina albastră. Îi scoase cravata şi-i descheie

nasturele de sus al cămăşii, dar el îi dădu mâna la o parte. În ciuda durerii şi sfârşelii, simţea că o doreşte. Dacă îl dezbrăca, era sigur că nu se va putea stăpâni să o tragă în pat şi să profite de ea.

— Justin, îl întrebă ea cu delicateţe, a existat vreo femeie la care tu să fi ţinut?

— Multe, se arătă el cocoş.

— Nu, nu asta vreau să spun. Vreau să spun... Se opri şi-şi muşcă buza.

— Mă întrebi dacă am fost îndrăgostit vreodată? completă zeflemitor. De ce au femeile o asemenea fascinaţie pentru treburile inimii? Cred că este felul lor de a...

— Bine, atunci nu-mi răspunde, spuse ea enervată.

— Răspunsul este nu. M-am bucurat de multe femei... Se opri şi în tăcerea scurtă care urmă amândoi se gândiră la noaptea din cabana de pe malul lacului. Dar nu am fost niciodată îndrăgostit. Căscă şi se aşeză mai confortabil. Şi nici nu o să fiu. Dragostea e o mare pacoste. Mulţumesc lui Dumnezeu că m-a ferit.

— Poate într-o zi...

— Niciodată. Nu este în mine. Închise ochii, sugerând că discuţia se încheiase.

Celia ieşi din cameră gânditoare şi închise uşa. Nu şi-l putea imagina pe Justin îndrăgostit şi nici nu-şi putea închipui ce fel de femeie l-ar putea inspira. Dar era sigură că, dacă într-o zi ar cădea pradă iubirii, ar fi singura dată şi ar fi o emoţie distructiva şi periculoasă pentru el.

*

Saloanele erau pline de vizitatori. O zi pe săptămână era pentru vizite, când doamnele din New Orleans se vizitau, schimbau ştiri şi bârfe. Săptămână aceasta se părea că plantaţia Vallerand era cel mai tentant loc de vizitat. Ştirea întoarcerii lui Philippe Vallerand explodase în oraş.

Hoardele de vizitatori erau deosebit de mari,

deoarece Lysette cultivase multe prietenii atât cu doamne americane cât şi cu creole. Se părea că numai sub acoperişul ei aceste grupuri se puteau amesteca armonios. Creolii considerau că era indecent să se zgârcească pentru fiecare bănuţ. Aşa cum făceau americanii, îi considerau pe americani grobieni, comercianţi neprincipiali, întotdeauna grăbiţi şi lipsiţi de bună creştere. Americanii îi considerau pe creoli leneşi şi decadenţi, pe bărbaţi temperamentali şi pe femei prea uşuratice.

Dar familia Vallerand era ciudat de compatibilă cu ambele culturi. Atât Maximilien cât şi Lysette veniseră din familii vestite. Descendenţa lor era fără îndoială aristocratică. Maximilien era respectat şi de către americani pentru mica dar eficienta afacere cu nave al cărei proprietar era şi pe care o conducea. Mai mult, era prieten cu guvernatorul american. Lysette era o matroană respectată, dată fetelor creole ca exemplu de comportare corespunzătoare, deşi era încă tânără şi stilată. Vorbea engleza perfect şi avea multe prietene americane.

Justin nu îşi făcu apariţia, de teamă să nu fie copleşit de mulţimea de femei curioase. Aşa cum îi explicase Lysette, Philippe fusese cel mai căutat doctor din New Orleans. Combinaţia de cunoştinţe medicale, înfăţişare plăcută şi farmec personal îl făcuse foarte popular şi ştirea despre aşa-zisa întoarcerea a sa din morţi fusese primită cu entuziasm.

Celia stătea în dreptul uşii, după ce se scuzase sub pretextul că merge să vadă ce fac copiii. Se îndrepta către camera fetelor, când văzu că uşa camerei lui Philip era întredeschisă.

Justin era înăuntru, aşezat pe un scaun, cu genunchii desfăcuţi şi capul aplecat. Într-unul dintre pumni ţinea ceva. Celia îi simţi durerea pe care încerca să o ascundă.

— Deci ai ţinut la el, observă ea.

Justin o privi uimit. Avu nevoie de un moment pentru a fi în stare să vorbească.

— Pleacă naibii de aici, urlă el.

Celia nu păru intimidată.

— Vorbeşti despre Philippe atât de relaxat. Am crezut că moartea lui nu a însemnat nimic pentru tine. Dar până acum chiar nu a contat, nu-i aşa? Nu ţi-a venit să crezi că a dispărut cu adevărat.

Nu se mai putea uita la ea.

Înaintând în cameră, Celia îi studie profilul.

— L-ai iubit, nu-i aşa? şopti ea. El nu-i răspunse şi pentru ea acesta era un răspuns suficient. Îngenunche lângă scaunul lui şi-l privi.

— Am fost întotdeauna împreună, spuse el privindu-şi pumnul strâns. Când eram mici, trăiam ca sălbaticii, hoinărind prin mlaştină şi făceam tot ce ne plăcea. Am crescut mai mult de capul nostru. Pe tata nu-l interesa, atâta timp cât nu-i făceam probleme mari. Zâmbi cu tristeţe. A fost un ticălos cu inimă de gheaţă. Tot New Orleans-ul l-a bănuit că a omorât-o pe mama. Ani de zile şi eu am crezut.

— Tu, tu... se bâlbâi ea, întrebându-se dacă îl auzise corect.

— Mama a fost o căţea fără suflet, căreia nu-i păsa de nimic, în afară de plăcerile ei. L-a făcut de ruşine pe tata, având aventuri cu alţi bărbaţi. Nu avea niciun fel de instinct matern. Eu şi Philippe nu eram pentru ea decât o povară. După moartea ei, tata nu ne-a mai putut privi, fără să-şi aducă aminte de ea. Ochii lui îi întâlniră pe ai Celiei. Pentru toată lumea noi doi eram o curiozitate, suspectaţi şi uneori priviţi cu milă. Alţi băieţi ne provocau să luptăm pentru onoare. Eu acceptam întotdeauna lupta, în vreme ce Philippe făcea pe împăciuitorul. Râse. Deşi îl provocam uneori, Philippe îmi lua mereu apărarea, uneori chiar împărţind cu mine pedeapsa pentru faptele mele rele. Şi eu îl protejam când puteam. Era un visător, un idiot sentimental. Nu reuşesc să înţeleg de unde îşi luase această inocenţă stupidă. Era... remarcabil. El era tot ce aveam. Dacă l-am iubit? Doamne, da, eu... îşi înghiţi nodul din gât şi strânse pumnii.

— Justin, şopti ea. Ce ai în mână?

El păru să nu o audă.

Îi luă pumnul şi i-l deschise deget cu deget. În palma lui era un vârf de săgeată cafeniu. Palma îi rămase deschisă când ea îi luă obiectul. Văzu sânge în palma lui. Vârful ascuţit îi străpunsese pielea aspră.

— Justin, tresări ea, şi pe negândite îşi apropie buzele de picătura de sânge. Cu capul aplecat peste mâna lui, linse picătura sălcie. El se cutremură când limba ei caldă şi moale îi atinse palma.

Celia îngheţă, când înţelese ce făcuse. Îşi îndepărtă gura de el şi-i privi mâna mare. Şocată de propriul gest, rămase îngenuncheată la picioarele lui. Justin înlemnise, la fel şi ea, dar îl auzi cum răsuflă sacadat.

Voia să-l privească, dar se temea. Ce se întâmpla cu ea? Voia să tragă mâna aceea puternică şi fierbinte peste gâtul şi sânul ei, să se târască spre el şi să-i simtă gura peste gura ei. Cumva spectrul morţii lui Philippe dispăruse dintre ei şi acum îi era teamă de Justin într-un mod care-i fusese străin până atunci.

Îşi ridică brusc capul şi îl privi tulburată. Adâncimile albastre exprimau o uimire care o egala sau chiar o depăşea pe a ei. Celia era incapabilă să se mişte sau să vorbească. Faţa îi ardea şi inima îi bătea dureros în piept. Ştia că imobilitatea şi tăcerea ei erau ca o invitaţie. Mâna lui se întoarse până când i le cuprinse pe ale ei. Rămaseră aşa pentru câteva minute sau ore, îngheţaţi în afara timpului, însă acut conştienţi unul de prezenţa celuilalt.

Se despărţiră brusc, Celia ţâşnind în picioare, cu scuza incoerentă că trebuie să le caute pe fete.

— Fetele… trebuie să le găsesc, spuse ea.

— Celia…

Dar ea dispăruse, înainte ca el să mai poată spune ceva. Privi spre uşă şi înjură. Trebuia să plece. instinctul său îi spunea că o plasă de mătase se închidea în jurul său. Dacă nu scăpa repede, urma să rămână încurcat pentru vecie în legăturile acelea moi şi rezistente. Dar nu putea pleca – nu avea încă tăria şi forţa de a a scăpa de Dominic Legare. Această mascaradă fragilă era singura lui protecţie. Se întreba totuşi care ameninţare era mai mare? Dominic

Legare, sau soţia propriului frate?

Plictisit şi neliniştit, o căută pe Celia după amiaza. Ea dispăruse de câteva ore, evitându-l. Pe el îl enervau limitările cauzate de răni. Mersul său de felină era înlocuit acum de un şchiopătat dureros. Plantaţia era tăcută şi toată lumea ocupată cu propriile îndatoriri.

Bătu nerăbdător la uşa căsuţei şi îi spuse servitoarei, când i se deschise:

— Unde este doamna Vallerand?

Fata îl privi stingherită, apoi fugi să-i spună Celiei de vizitator. Celia veni, îmbrăcată într-o rochie albastră, simplă, cu un şorţ lung alb. Îşi strânsese părul la spate şi-l legase cu o panglică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea direct. *Ça va?*

— Da, sunt bine. Justin simţi aceeaşi stare de bine şi linişte pe care o resimţea mereu când se afla în prezenţa ei. Pentru ce porţi şorţul?

— Pictez, răspunse Celia ezitant.

— Nu ştiam că pictezi, o privi el surprins. Dă-mi voie să intru. Vreau să văd ce pictezi.

— Nu, zise ea hotărâtă. Nu e mare lucru. Pictez doar pentru mine.

— Nu o să te critic, încercă el să o convingă.

— Chiar dacă ai face-o, părerea ta nu mă interesează.

— Atunci dă-mi voie să intru.

— Nu. Nu o să te las să intri în intimitatea mea, pentru propriul tău amuzament!

— Atunci nu mă laşi să intru?

Încercând să-l refuze, vru să pară serioasă, dar un zâmbet o trădă. Justin simţi în piept cuţitul răsucindu-se.

— Bine, spuse ea îmbufnată, şi porni pe culoarul care ducea către camera ei de pictură. Justin o urmă imediat, păşind pe covorul care-i atenua ticăitul bastonului.

Când intrară în camera unde picta, Celia păru supărată fiindcă se întreba de ce îi cedase, oferindu-i lui, dintre toţi oamenii, ocazia de a o ridiculiza. Cu un aer serios, se îndreptă spre şevaletul de lângă fereastră şi privi acuarela pe jumătate terminată. Justin o urmă şi se opri în

spatele ei. Privi cu atenţie pictura.

Pictase golful în nuanţe de verde închis, gri şi albastru, surprinzând copacii bătrâni cu crengile ca nişte braţe întinse. Părea ameninţător şi sumbru, teama ei de locul acela fiind prezentă în fiecare mişcare de penel. Contemplând pictura, Justin spuse primul lucru care îi veni în minte.

— Nu este întotdeauna aşa de sinistru.

— Pentru mine este.

— Uneori poate fi frumos. Apoi continuă de unul singur, analizând schiţele împrăştiate prin cameră şi pânzele îngrămădite neglijent unele peste altele. Picturile ei erau delicate şi îngrijite. Zâmbi când ajunse la schiţa unui vizitiu plictisit şi a unui lacheu care se sprijineau de o trăsură care aştepta lângă casă. Mai era şi o pictură a lui Maximilien călare inspectând plantaţia.

Justin recunoscu capul mândru şi spatele drept al tatălui său. Zâmbi, privind-o pe Celia peste umăr, iar ea începu să se relaxeze.

— Ai făcut vreuna cu Philippe?

Întrebarea păru s-o bucure pe Celia. Rămase imobilă, privindu-l intens. Era prima dată când Justin nu putea să-i citească gândurile. Hotărându-se până la urmă, Celia se întoarse şi se îndreptă către o masă apropiată, unde scotoci într-un carnet cu schiţe. Îi aduse una. El o luă, anticipând durerea recunoaşterii, la vederea chipului fratelui lui. Dar rămase surprins. Schiţa nu era deloc ce aştepta el. Portretul era al unui bărbat cu un zâmbet zeflemitor pe buze, cu o privire insolentă şi trăsături prea ascuţite, ca să fie ale lui Philippe.

— Sunt eu, spuse Justin şi îi aruncă o privire întrebătoare.

— Da, zise ea încet. Se pare că se întâmplă de fiecare dată când încerc să-l pictez pe Philippe. Nu iese bine niciodată. Cu cât lucrez mai mult, cu atât seamănă mai mult cu tine.

Vorbeau în şoaptă, ca şi când le-ar fi fost teamă să nu fie auziţi.

— De ce? întrebă el.

— Nu… ştiu.

— Când a fost făcută ăsta?

— Acum câteva zile. Mă gândeam la el.

— Şi la mine.

— Da, şopti ea.

O privea tăcut şi simţea cât de tare îi bate inima, simţindu-se în pragul unei descoperirii pe care nu voia să o facă.

— Ar fi mai bine să pleci, îl îndemnă Celia, luându-i schiţa din mână. Lysette o să vină curând. O irlandeză îi va aduce aduce nişte rochii de la croitoreasă. Ne-am gândit că e mai bine să-i facă ultimele retuşuri aici.

Celia fu atât uşurată, cât şi jignită, când Justin plecă aproape imediat. Mai aranjă ustensilele de pictat şi încet, încet nervozitatea provocată de vizită scăzu. Lysette intră în garsonieră zâmbind fericită, urmată de fata irlandeză, Briony şi servitori cu braţele pline de cutii şi materiale.

— Trebuie să-i spui domnului Deneux că suntem foarte mulţumite de rochii, comentă Lysette, când Briony termină ultimele retuşuri la o frumoasă rochie de mătase de culoare verde marin. Culoarea era încântătoare, în contrast cu pielea ei albă şi părul roşu, iar Lysette era în mod evident încântată de noua ei rochie.

— Ce bine că s-a terminat doliul.

— E minunat că domnul Vallerand s-a întors acasă, adăugă Briony pe un ton reţinut.

Celia privi croitoreasa care făcea modificări la o mânecă şi i se păru că nu o văzuse niciodată pe Brioni aşa de abătută. Ea era de obicei veselă, vioaie şi bine dispusă. Acum era palidă şi arăta de parcă plânsese.

Avuseseră cumva Lysette şi Briony vreo dispută? Se vedea clar o încordare între cele două, în ciuda eforturilor lor de a se purta ca de obicei.

— Atunci, asta e ultima, zise Briony descheind la spate rochia Lysettei. O iau la atelier şi le facem până joi.

— Mulţumesc. Lysette dezbrăcă rochia şi i-o dădu fetei. O să termin cu îmbrăcatul aici. Du-te acasă şi spune-

le să aducă trăsura aici.

Celia o privi pe tânăra irlandeză, apoi pe Lysette.

— Pare tulburată de ceva, *n'est-ce pas?*

Lysette ridică din umeri nonşalant.

— Ah, fetele de vârsta ei au mereu toane. Celia, vrei să-i spui lui Noeline să ducă rochiile la trăsură? Cred că e în bucătărie cu Berte.

— Bineînţeles. Celia porni spre casa principală. Soarele apunea şi cerul era tot o nuanţă roşiatică. Se opri când o văzu pe Briony dispărând la capătul grădinii. O urmări, întrebându-se de ce nu se dusese direct spre casa principală.

Justin era şi el în grădină, aşezat pe banca de piatră de lângă fântână. Zgomotul paşilor prin iarbă îi atrase atenţia şi se întoarse. Nu o mai văzuse pe fată, o irlandeză drăguţă, cu pistrui şi păr castaniu cârlionţat. Purta o rochie albastră modestă şi un şorţ alb lung. Resturi de aţă îi atârnau pe mâneci şi corset. Probabil adusese rochia Celiei de la croitor.

Justin o privi întrebător, văzând-o că se apropie. Era palidă. Îngrijorat, el observă că fata era aproape să izbucnească în lacrimi. *Bon Dieu,* ura să aibă de a face cu femei care plâng! De ce dracu' plângea şi de ce se uita la el ca şi cum…

— Philippe, şopti ea aşezându-se pe bancă lângă el. Mâinile ei mici şi asprite de muncă îi atinseră cu delicateţe faţa. Oh, Philippe, dragostea mea, când am auzit că nu ai murit…

Înainte ca Justin să poată spune ceva, ea îi acoperi gura cu un sărut pătimaş.

Capitolul 9

Uimit, Justin încercă să evalueze situaţia. Fata era în mod evident o fostă iubită a lui Philippe. Dar Philippe nu era genul care să se încurce cu servitoarele. Nici când devenise

matur nu-şi luase o amantă. Philippe fusese întotdeauna atras de domnişoare delicate, nu de fetişcane robuste ca aceasta.

În timp ce o parte a minţii sale se întreba cât de intim se cunoscuseră Philippe şi fata aceasta, o altă parte observă cu surprindere că nu se simţea atras de ea. În mod obişnuit, i-ar fi făcut mare plăcere să fie obiectul avansurilor unei fete arătoase. Dar, deşi buzele ei erau moi şi dulci, simţi atât de puţină satisfacţie în urma sărutului, de parcă ar fi murit de foame şi i s-ar fi oferit o ceaşcă cu ceai slab. Şi nu fata era de vină, el era. Voia o singură femeie.

— Bietul de tine, şopti ea pasional pipăindu-i bandajele prin cămaşă. Când mi-au zis că ai murit, a murit şi o parte din mine. Ştiu că nu mai poţi fi al meu. Soţia ta este o femeie bună. N-aş încerca să i te fur. Dar te pot iubi încă, Philippe, şi o voi face tot restul vieţii mele. Am mai vrut un moment pentru mine, un ultim sărut, în inima mea vei fi mereu al meu. Nu o să fiu niciodată a altui bărbat. O să aştept întotdeauna, chiar dacă tu nu mă vei dori. Dar dacă vei dori o parte din mine, eşti liber să o iei. E păcat să iubeşti bărbatul altei femei, dar nu-mi pasă. Îl sărută iarăşi, dar păru că simte ceva în neregulă; se depărtă de el şi-l privi.

— Ce este, Philippe?

Fata ei brăzdată de lacrimi se albi şi degetele ei tremurânde îi atinseră buzele, bărbia şi obrazul cercetându-l cu delicateţe. Apoi mâna îi căzu.

— Tu nu eşti Philippe, oftă ea. Se răsuci, dar el o prinse de umeri. Ea îl privi stupefiată. Tu eşti fratele, Justin.

Justin tăcea, ştiind că nu avea rost să nege, era imposibil să o facă să creadă că era fratele lui.

Fata încerca din greu să vorbească. Îi privi ochii albaştri şi îşi recăpătă în cele din urmă vocea.

— Philippe vorbea deseori despre tine.

— Da? o întrebă Justin surprins. Credea că Philippe nu vorbise cu nimeni despre el, nici măcar cu Celia. Simţi umerii fetei tremurând sub mâinile lui.

— Unde este Philippe? întrebă ea cu voce întretăiată.

E mort, nu-i aşa? Justin încuviinţă încet. Ea gemu de durere muşcându-şi buza.

— Cum te cheamă? întrebă Justin brusc, pe când ea abia îşi stăpânea plânsul.

— Briony. Briony Doyle.

— Domnişoară Doyle, repetă el. Pot să contez pe tine că îmi vei păstra secretul?

— De ce i-aţi luat locul?

— Unii oameni încearcă să mă ucidă. Aceiaşi care l-au ucis pe Philippe. Nu am cum să te forţez să păstrezi tăcerea. Tot ce pot să fac este să cred că o vei face din respect pentru Philippe. Cred că el ţi-ar fi cerut să mă ajuţi.

— O să vă ajut, consimţi Briony mai relaxată.

— Mulţumesc, spuse Justin, întrebându-se dacă putea să aibă încredere în ea.

— Philippe v-a iubit, spuse ea încet. Era îngrijorat de soarta dumneavoastră în fiecare zi din viaţa lui. O să vă păstrez secretul, domnule Vallerand, dacă îl păstraţi şi dumneavoastră pe al meu.

— Sigur, zise Justin şi îi dădu drumul, dar ea continua să şadă acolo, descumpănită. Îi era milă de ea şi, deşi era doar o fetişcană, durerea ei era la fel de adâncă precum era şi a Celiei. Poate chiar mai adâncă, întrucât putea să spună cu siguranţă că Briony şi Philippe fuseseră amanţi, iar Philippe fusese centrul existenţei acestei fete.

— L-am pierdut când a plecat în Franţa să se însoare cu Celia Vérité, mărturisi Briony cu vocea stinsă. Ştiam că mă iubeşte. L-am făcut fericit, dar nu eram vrednică de el. Visa să se însoare cu o doamnă cu mâini gingaşe, care înţelege poeziile care îi plăceau şi lui. Nu i-am cerut nimic… Ştiam că mă va părăsi într-o zi. M-am dăruit cu totul lui şi nu am încercat să-l păstrez pentru mine. Un Vallerand şi o fetişcană irlandeză. Clătină din cap cu un zâmbet trist. Nu se putea.

— Philippe a fost un prost, spuse Justin cu blândeţe. Eu cred că ai fi fost bună pentru el.

Justin ar fi vrut să-şi vadă fratele cu această fată impulsivă, care l-ar fi scos din visare şi viaţa lui interioară

confortabilă. Cineva care îl iubise aşa de mult, încât să-şi urmeze inima, nu convenţiile sociale. Celia îl iubise pe Philippe, dar nu l-ar fi provocat niciodată.

— Biata madame Vallerand, murmură Briony gânditoare.

— Nu-ţi face griji în privinţa ei. Este o femeie puternică, spuse Justin. Cel mai bine este să pleci înainte de a fi văzută. Se opri. Nu o să spui nimănui cine sunt, nu?

— Nu, spuse ea. Nu o să-l trădez pe fratele lui Philippe. Se ridică şi plecă ştergându-şi ochii cu mânecile.

Justin o privi gânditor şi totodată surprins de noutatea că Philippe iubise două femei, suferise de îndoială şi indecizie şi beneficiase de fecioria fetei, pentru că o dorise prea mult, ca să asculte avertismentele conştiinţei. Dumnezeule, se gândi el, probabil noi doi semănăm mai mult decât credeam eu, mon frère.

Simţi ceva în spate şi se întoarse, ca să o vadă pe Celia în apropiere. Îl privea. Chiar şi în întunericul tot mai profund o vedea că este îmbujorată.

— Trăgeai cu urechea? întrebă el. Cât de mult ai auzit?

— Nimic, dar am văzut-o sărutându-te, zise Celia abia stăpânindu-şi furia. Am văzut-o pipăindu-te peste tot, iar tu stăteai, ţap neruşinat!

— N-am fost în stare să fug, spuse el arătându-i bastonul.

— Nu-mi turna mie scuze ridicole! Chiar gândeşti că o să creadă cineva că eşti Philippe, când tu te comporţi aşa? Philippe nu s-ar fi încurcat cu o servitoare, şi nu mai rânji la mine!

— Vai, vai, ce furioasă eşti azi, zise Justin împăciuitor. Ai fi zis că eşti… geloasă?

Ea părea că a înghiţit un gândac. Se vedea clar pe faţa ei că lupta să se controleze. În cele din urmă, cu o voce de gheaţă, spuse:

— Nu am bănuit niciodată că eşti atât de înfumurat!

Niciodată nu fusese mai mulţumit de ceva ca acum, de gelozia ei.

— Nu ţi-a plăcut să o vezi sărutându-mă. Recunoaşte.

— Recunosc că am fost surprinsă că ai avut tupeul să o seduci, când noi încercăm să convingem pe toată lumea că eşti Philippe.

— Şi Philippe nu ar flirta cu o sărmană croitoreasă irlandeză.

— Nu, el avea mai multă onoare şi decenţă în degetul lui mic decât ai tu în…

— Avea onoare, reluă Philippe. Avea decenţă. Avea însă şi o aventură cu fata.

— Ce? întrebă Celia mirată.

În ciuda gravităţii situaţiei, Justin simţi o plăcere răutăcioasă când îi spuse asta.

— O aventură. Nu ştiu când a început, dar a durat până în ziua când a plecat în Franţa ca să se însoare cu tine. Nu am încercat să o seduc. Ea s-a aruncat la mine, crezând că sunt Philippe.

— Nu ascult asemenea minciuni! Vai, cât de josnic şi demn de dispreţ eşti…

— L-am subapreciat pe Philippe, comentă Justin. Se pare că, la urma urmelor, nu prea a fost un sfânt, ci un om obişnuit, cu defecte ca toţi ceilalţi.

Celia ar fi vrut să-l strângă de gât.

— Greşeşti profund! Nu crezi că Maximilien şi Lysette ar fi ştiut, dacă situaţia s-ar fi prezentat aşa?

— Da, exact asta cred, zise Justin devenind serios. Şi de aceea tu şi cu mine o să mergem să o găsim pe Lysette chiar acum.

— Nu o să merg nicăieri cu tine!

— Atunci nu merge, replică el indiferent. Dacă ţi-e teamă de adevăr… Nepăsător, îşi luă bastonul şi se ridică în picioare. Dar eu voi primi nişte răspunsuri.

Mormăind pe franţuzeşte, Celia îl urmă în casa principală, neagră de supărare. Brusc realiză că era la fel de supărată pe îmbrăţişarea dintre Justin şi Briony cât fusese la gândul că Philippe avusese o aventură cu aceasta.

Trebuia să-şi recunoască măcar sieşi. Când îi văzuse împreună, se simţise înşelată. Nu, greşit, nu putea să se

simtă astfel! Nu avea niciun drept asupra lui Justin şi nici nu voia să aibă. Era un proscris, un om în afara legii.

Făcuse în trecut lucruri deplorabile. Dacă îşi permitea să simtă ceva pentru el, atunci nu putea fi altceva decât milă.

Ajunseră în casă. Celia observă că Justin mergea din ce în ce mai bine, odată cu trecerea zilelor. Ce repede se vindecase! Curând va putea să plece. Şi apoi ce? Maximilien refuzase să discute despre orice plan de plecare a lui Justin din New Orleans; la fel despre ce explicaţie vor da după plecarea lui. El îi spusese să nu fie îngrijorată şi să lase viitorul pe seama lui.

Justin îi spuse lui Noeline să o cheme pe Lysette în salon. Se aşeză pe sofa, iar Celia se aşeză cât mai departe posibil de el. Îl privi când se simţi privită. Deşi nu zâmbea, îi apărură gropiţe în obraji şi o strălucire răutăcioasă îi juca în privire.

— De ce eşti aşa de mulţumit? izbucni ea. Speri să afli că soţul meu mi-a fost necredincios. Vrei să mă vezi umilită…

— *Attends,* i-o tăie Justin, ridicând mâna, ca şi când ar fi vrut să o reducă la tăcere, dacă Philippe s-a culcat cu fata, şi mi-aş pune la bătaie piciorul cel bun că aşa s-a întâmplat, a fost înainte de a se fi însurat cu tine. Nu era soţul tău, deci nu ţi-a fost necredincios.

— Mi-a făcut promisiuni, spuse Celia cu voce joasă şi apăsată. L-am aşteptat trei ani să vină după mine.

— Şi tu te-ai aşteptat să fie abstinent în tot acest timp? o întrebă el zâmbind cu înţeles.

— *Naturellement!* Mă iubea. Ar fi putut să mă aştepte!

— Ştii mai puţin despre bărbaţi decât credeam eu, o certă Justin. Philippe era un tânăr în deplină putere, nu un preot. Şi în ceea ce priveşte asta, cred că până şi preoţii au nevoi fireşti. Un bărbat, sau o femeie, nu-şi poate nega anumite nevoi elementare.

— Eşti dezgustător!

— Nevoi elementare, continuă el, care uneori au foarte puţin de-a face cu dragostea. O privi îndelung,

albastrul ochilor lui pătrunzând-o. Aşa cum bine ştii şi tu.

Celia era pironită pe scaun de privirea lui. Roşi intens. Îşi duse mâna tremurând la piept, cu greu revenindu-şi din emoţie.

— Vai, cum poţi?

— Acum vrei să pretind că în noaptea aceea nu s-a întâmplat nimic? şopti el. Am fost oricum, dar niciodată ipocrit.

— Nu, doar hoţ, proscris, violator de femei…

— Pardon, se auzi din uşă vocea veselă a Lysettei. Am fost cu Rafael. Mi-a trebuit o clipă să… Se încruntă, observând faţa Celiei care trăda jignire. *Qu'est-ce que c'est?*

— Avem un mister de clarificat, începu Justin, mutându-şi privirea de la Celia la mama sa vitregă.

— Oh? Lysette părea din cale afară de inocentă. Poate ar fi bine să aşteptăm până la întoarcerea lui Max şi atunci…

— Nu, te vei descurca şi tu, spuse Justin. Cunoşti deja răspunsul la întrebarea noastră, nu-i aşa, *Belle mere*? Ai putea începe prin a explica de ce domnişoara Briony Doyle mi s-a aruncat în braţe acum câteva minute.

— Briony? Ea… of, Doamne! Lysette chiar păru dezamăgită. I-am spus lui Briony să stea departe de tine. Credeam că, după ce i-am spus, ar fi trebuit să nu… vai, Doamne… înseamnă că ştie?

— Ştie, spuse Justin sec. *Belle mere,* spune-mi mie şi încântătoarei mele soţii, care a fost exact relaţia dintre domnişoara Doyle şi Philippe.

Lysette aruncă o privire neliniştită spre Celia.

— Nu cred că e necesar să se afle un lucru care trebuie ţinut secret.

— Ba da, este necesar, sări Celia cu ferocitate. M-am săturat de toate secretele acestei familii! Vreau să ştiu ce s-a întâmplat între Philippe şi fata aceasta. A iubit-o? I-a fost… dar descoperi că nu poate rosti cuvintele.

Lysette se uită la faţa ei hotărâtă şi păru îngrijorată.

— Philippe nu ar fi vrut ca tu să ştii, Celia. Nu are

nimic de-a face cu tine. El nu avea cum să ştie de aceste împrejurări, sau ce ţi se va cere să faci în numele familiei. Înainte de a-ţi explica, trebuie să înţelegi că uneori oamenii nu îşi pot stăpâni sentimentele. Uneori se pot găsi în situaţii pe care nu le pot controla…

— Înţelege ea asta foarte bine, o întrerupse Justin. Spune-i.

Lysette încuviinţă şi respiră adânc.

— Phillipe şi Briony au fost iubiţi mai mult de un an, povesti ea. Era pe cale să se însoare cu ea.

— Philippe? întrebă ea uimită.

— El şi Briony au încercat să se ignore. O lungă perioadă au refuzat să recunoască ceea ce simţeau. Apoi… Lysette îşi drese vocea, vădit încurcată.

— Dar eu îl aşteptam, şopti Celia. Nu şi-l putea imagina pe Philippe îndrăgostit de o altă femeie. Îi spusese că o iubeşte. Îi scrisese scrisori lungi, în care îşi descria sentimentele faţă de ea. Se simţea jignită. Am crezut că sunt singura.

Lysette o privi compătimitor.

— Tu eşti cea cu care s-a căsătorit, *chérie.* I-a luat mult timp ca să aleagă între voi două. După ce s-a gândit, a înţeles că tu eşti cea pe care o dorea cu adevărat.

Celia nu găsi consolare în acest argument.

— Dar dacă a iubit-o pe domnişoara Doyle, de ce nu s-a însurat cu ea?

— Pentru că te iubea şi pe tine, dragă, şi a înţeles că tu erai mai potrivită ca soţie pentru el. Tu eşti educată şi dintr-o familie franceză aleasă, fiica unui doctor…

— Am fost alegerea cea mai sigură, o întrerupse Celia, simţind cum sângele începea să-i clocotească iar în vene.

— De ce eşti supărată? Te-a ales pe tine, nu-i aşa? interveni Justin. Ai obţinut ce ai vrut. Doar asta contează.

— Nu-i adevărat! Dacă eu şi domnişoara Doyle am fi fost egale ca nume şi poziţie, eu aş fi fost a doua opţiune!

— Nu ai de unde să ştii asta, o mustră el. Se uită la Lysette, căutând un ajutor. Câte persoane ştiau despre legătura lor?

— Nimeni, cu excepţia familiei. Philippe s-a sfătuit cu Max ce să facă şi Max i-a spus…

— Vrei să spui că s-a însurat cu mine la sfatul tatălui său? întrebă Celia cu vocea unei femei jignite. Cât de mult i-a luat ca să ia această decizie? Eu am aşteptat trei ani! Înseamnă că el nu a aşteptat să se termine războiul, a aşteptat să se decidă cu care femeie să se însoare!

Lysette clipi şi îi ceru acum ea ajutor lui Justin.

Justin dădu încet din cap şi-i făcu semn discret spre uşă.

— Mulţumim pentru explicaţii, *Belle mere.*

— Crezi că Briony va dezvălui ceea ce ştie? întrebă Lysette.

— Nu.

— Mă rog să nu o facă, oftă Lysette şi se retrase recunoscătoare.

Cei doi rămaseră singuri.

— Acum, spuse Justin, de ce atâta supărare?

— Nu este evident? izbucni Celia repezindu-se către fereastră cu mâinile în şolduri. Ştii motivul, vrei doar să te bucuri în timp ce eu…

— Nu mă bucur. Vino şi stai jos.

— Nu vreau…

— Vino aici, repetă el cu fermitate, şi stai jos. O clipă se gândi că o să-l refuze.

Celia se aşează ezitant la un metru de el.

— Ce vrei să spui? întrebă ea supărată.

— Că Philippe te-a iubit. Suficient ca să se însoare cu tine. Faptul că a trebuit să facă o alegere dificilă nu trebuie să te jignească. Ar trebui să fii flatată că ai fost cea pe care a ales-o în cele din urmă.

— Relaţia mea cu Philip nu a fost ceea ce am crezut eu. Am crezut că mă iubeşte absolut, că nu mai era loc pentru altă femeie. Nu ar fi trebuit să fie o alegere. N-ar fi trebuit să ceară sfatul cuiva. Ar fi trebuit să ştie că pe mine mă doreşte. Deodată, realizând cât de egoist suna totul, rămase nemişcată, cu mâinile în poală. După ce a murit mama, nimic nu a mai fost complet al meu, şopti ea. Tata s-

a dedicat profesiei, iar eu mi-am dedicat viaţa muncii şi familiei. Apoi surorile mele au început să atragă bărbaţi tineri, erau vizitate şi curtate, iar eu am fost întotdeauna neglijată, şi într-o zi am înţeles că tinereţea mea se dusese…

Justin izbucni în râs, incapabil să se oprească.

— Cum îndrăzneşti să râzi? Ştiam că nu trebuia să-ţi fi spus…

El se întinse şi-şi trecu degetele printre buclele de pe ceafa ei forţând-o să-l privească.

— Tinereţea ta nu s-a dus, spuse el amuzat. În anumite privinţe eşti încă o fetiţă.

Credea că îşi bate joc de ea. Totuşi era paralizată de apropierea lui, de căldura mâinii lui.

— Nu-ţi bate joc de mine, reuşi ea să spună.

— Ai fi fost curtată de oricine căruia i-ai fi arătat cel mai mic interes. Dar tu ai vrut ceva special. Philippe a înţeles asta, dar nu a putut pătrunde în acea parte a ta, pe care o ţineai ascunsă de restul lumii. Ştiu exact ceea ce voiai de la Philippe, *ma petite,* dar nu l-ai fi avut în întregime. Philippe era devotat muncii sale, aşa cum tatăl tău este devotat muncii lui. El nu era genul de om care să-şi neglijeze pacienţii, doar fiindcă soţia lui îl voia acasă. Ar fi trebuit să-l împărţi şi să-l împărţi cu generozitate. Şi nu ţi-ar fi făcut plăcere. Nu i-ai dat niciodată de înţeles asta, nu-i aşa? Philippe s-a însurat cu tine pentru că a crezut că vei fi soţia perfectă pentru un bărbat cu profesia lui… şi tu ai fi fost nefericită în fiecare moment când el ar fi fost departe de tine.

Celia îşi coborî capul ruşinată, simţindu-se descoperită, ca şi cum toate greşelile şi defectele ei i se citeau pe faţă. Se gândea să-i spună că se înşală, dar ştia că era inutil. Cum de fusese în stare să-i ghicească până şi cele mai ascunse sentimente? Era ea aşa de transparentă pentru toţi ceilalţi, sau numai pentru el?

— Este o acuzaţie foarte gravă la adresa mea, mormăi ea. N-ar fi trebuit să fiu aşa de egoistă şi posesivă…

— Nu este grav. Unii bărbaţi ar vrea să fie iubiţi astfel.

— Fata aceea nu l-a iubit pe Philippe cu egoism, spuse ea, şi el îşi retrase mâna din părul ei.

— Nu. Ea ar fi fost fericită cu orice i-ar fi oferit el.

— Ce ţi-a spus când te-a luat drept Philippe?

— Asta o priveşte numai pe ea şi pe Philippe, spuse Justin sec.

*

Ceea ce descoperise despre Philippe o făcuse pe Celia să-şi pună numeroase întrebări în seara aceea. Merse la culcare, avu un somn foarte agitat şi coşmarul care o bântuise de multe ori revenise. Era la fel de viu şi terifiant ca întotdeauna. Aplecată peste balustrada de lemn a navei, ea privea cadavrele din apa însângerată. Philippe era încă în viaţă şi întindea mâna spre ea, însă ea nu putea să-l ajute – putea doar să vadă îngrozită cum se răsuceşte, apoi se scufundă. Dominic Legare era în spatele ei, ameninţând-o cu moartea, avea mâinile pe gâtul ei, înăbuşindu-i ţipetele. Nu era nimeni care să o ajute, nicio şansă de scăpare.

Celia se trezi şi se ridică gâfâind, iar cearşafurile erau răsucite în jurul ei. Îşi şterse lacrimile de pe faţă şi respiră adânc de câteva ori. Încercă să se liniştească. Philippe era mort şi ea era departe de Dominic Legare. Era ridicol să-i fie teamă. De ce se tortura cu asemenea imagini?. Îşi aminti de prima dată când avusese acest coşmar şi de felul cum o calmase Justin. Era aşa de puternic şi liniştitor… Nu, îşi zise ea, nu te gândi la asta. Dar amintirile se întorceau insistente.

Ziua următoare rămase în căsuţă. Îşi omorî timpul cu schiţele ei şi cu acuarelele, dar arta nu mai era aşa de liniştitoare ca de obicei. La mijlocul după amiezii răcoroase făcu o plimbare în grădină şi îl întâlni pe Justin.

— Mă întrebam când o să ieşi din ascunzătoare, glumi el. Ochii lui albaştri trecură cu îndrăzneală peste rochia strâmtă de muselină gri, cu care era îmbrăcată.

— Ascunzătoare? repetă Celia, ignorând inspecţia

masculină. Nu mă ascundeam.

— Atunci de ce ai luat şi micul dejun şi prânzul în căsuţă?

— Pentru că am vrut să fiu singură.

— Te ascundeai de mine.

— Te evitam. Nu găseam compania ta plăcută, chiar dacă asta te-ar surprinde! Dar presupun că nu mă crezi.

— Nu prea, zâmbi el.

— Presupun că te gândeşti că o să mă arunc în braţele tale şi o să te rog să mă iei cu tine când o să pleci.

— Deloc. O să rămâi aici şi o să-ţi joci rolul de mătuşă pentru copiii Lysettei până când o să îmbătrâneşti. O să fii un model de bună cuviinţă. O să le fie greu să creadă că ai fost cândva tânără. După câţiva zeci de ani aventurile tale cu mine nu vor mai fi altceva decât o amintire îndepărtată. Vei fi tăcută şi mulţumită, respectată de toţi cunoscuţii.

— Nu pare o soartă prea crudă.

— O să fie, pentru tine.

— Oh? Îl privi mândră. Ce fel de viaţă crezi tu că ar fi mai bună pentru mine?

— Ţi-am oferit-o odată.

Îi oferise să fie amanta lui şi să o ducă prin lume. Crezuse că va sări în sus la promisiunile lui de case, bijuterii şi haine fine de parcă ea ar fi fost o târfă de lux.

— Oferta ta a fost o insultă!

— Eşti singura femeie cu care am vrut să fac o asemenea înţelegere.

— Şi îmi faci iarăşi aceeaşi ofertă? îl întrebă ea dispreţuitor.

— După câte-mi aduc aminte, nu am retras-o.

— Eşti nebun dacă-ţi închipui că m-aş gândi…

— O să te gândeşti, spuse el. Buna dispoziţie îi dispăru de pe faţă şi ochii lui străluciră straniu. Înainte să plec definitiv, o să fiu sigur de asta.

Ea îngheţă, văzându-l că se apropia cu paşi greoi.

— Nu, şopti ea. El îi cuprinsese deja talia.

— Prostuţo. Ştii că între noi există ceva ce nimeni altcineva nu poate pricepe. Ceva ce nu ai avut niciodată cu

Philippe.

Ea îl plesni peste faţă, apoi se smuci din braţele lui, gâfâind. Îi amorţise palma de forţa loviturii şi văzu urma roşie de pe obrazul lui. Gestul ei o şocase, era îngrozită cât de uşor o făcuse el să uite de sine. Se priviră unul pe celălalt o clipă, apoi Justin se calmă. O privi cu impertinenţă.

— Tot focul ăla, spuse el încet. În noaptea aceea la lac aproape m-ai ars de viu.

— După tot ce am făcut pentru tine, aş merita ceva mai mult decât remarcile tale grosolane! Îl auzi râzând în timp ce dădea să plece, dar el îi prinse mâna.

— Celia, aşteaptă…

— Dă-mi drumul.

— Ai dreptate, meriţi mai mult de atât. Iartă-mă. Învăluit de privirea ei, îi cuprinse mâna mică în ale lui. Nu-ţi voi mai aduce aminte de noaptea aceea.

— *Bien.* Acum dă-mi pace şi i-aţi oferta cu tine!

— N-ar fi trebuit să te tachinez. M-am purtat oribil. I se citea remuşcarea în ochi.

— Mereu te porţi oribil. Dar se opri şi încercă să scape de el.

El zâmbi şi privirea lui îi căzu pe mâinile lor împreunate.

— Dă-mi voie să merg cu tine, zise el foarte serios acum.

— Nu, trebuie să mergi înăuntru şi să te odihneşti…

— Te rog.

Deodată se simţi dezarmată şi confuză. Braţele lui erau calde şi puternice în jurul ei.

— Te rog, repetă el cu voce joasă şi ea nu-i putu rezista.

Traversară toată grădina. Justin îşi dădu silinţa să fie drăguţ, mai drăguţ decât fusese vreodată cu ea. O distră cu întâmplări din copilăria lui şi a lui Philippe, făcând-o să râdă. O privea frecvent şi ea tot compara felul în care o privise Philippe, iar acum Justin. Philippe fusese încrezător şi foarte sigur de ea. Privirea lui Justin avea ceva, care

parcă mai putea descoperi o mie de lucruri la ea. Remarca despre acea noapte o îngrijorase cu adevărat, şi totuşi, fusese primul bărbat din viaţa ei care o considerase o femeie pasională. La urma urmei, nu era chiar aşa neplăcut să fii catalogată astfel.

— Eşti frumoasă când râzi, îi spuse el când se întoarseră în casă, şi ea îl privi surprinsă.

— Mă întreb dacă este greşit să râd, să mă bucur de ceva, când sunt în doliu după Philippe. Câteodată mă simt vinovată şi când zâmbesc, ştiind că el nu este aici…

— Nu, şopti Justin. Philippe ar fi vrut să ajungi să-i accepţi moartea şi apoi să mergi mai departe. Ai mulţi ani în faţa ta şi trebuie să-i trăieşti, nu să-i iroseşti cu tristeţe şi regrete. El ar fi vrut să fii fericită.

— De ce eşti aşa de bun? îl întrebă ea mirată.

El îi cuprinse faţa cu mâinile.

— Nu sunt bun. Nu sunt niciodată bun. Privi spre gâtul ei unde-i vedea pulsul alert. Ea încercă să scape din mâinile lui. Linişteşte-te, făcu el, nu am de gând să te sărut. Zâmbi răutăcios. Decât dacă mi-o ceri.

Deodată ea izbucni în râs.

— Dă-mi drumul, bufonule.

El râse şi o sărută pe creştetul capului înainte ca ea să se răsucească.

— Uite, se pare că nu mă pot abţine cu tine.

*

Spre seară Justin se duse spre malul golfului. De când fusese în stare să meargă iarăşi, făcuse asta timp de câteva minute în fiecare seară, sperând să primească veşti de la Risk.

Golful era liniştit iar chiparoşii îmbrăcaţi în muşchi se unduiau în briza abia perceptibilă. Egrete albe ca zăpada şi raţe sălbatice se pregăteau de culcare. Încet lumina filtrată se dizolva, făcând suprafaţa apei de culoarea onixului. Auzea în depărtare cântecul trist al unei negrese. Era un cântec de leagăn creol pe care şi-l amintea din copilărie.

Cântecul se stinse. Sprijinit de un copac, Justin privea în apă.

Timpul trecea. Rănile i se vindecau repede şi pericolul creştea pentru el cu fiecare zi rămasă aici. Nimeni nu va mai crede mult timp că era Philippe. Bârfa şi suspiciunea se răspândeau rapid în oraş. Deşi Max era încrezător în puterea lui de a-şi proteja fiul, Justin ştia că nu era în siguranţă, nici în faţa autorităţilor, nici în faţa lui Legare. Trebuia să dispară şi să se ascundă undeva, până când va fi în stare să dea piept cu Legare.

Nu-l ţinea nimic aici, cu excepţia Celiei.

După ce va dispărea din viaţa ei, ea va fi în siguranţă şi mulţumită. Asta era ceea ce voia ea – să fie înconjurată de familie, respectată de prieteni

Zâmbetul îi dispăru de pe buze. Toată fiinţa lui se revolta împotriva noilor sale sentimente, dar nu părea în stare să scape de ele. Asta îl înfuria. Mama lui îi dovedise că femeile nu erau de încredere. Le privise întotdeauna ca pe nişte creaturi pentru distracţie, care puteau fi folosite şi apoi aruncate.

Oricum, în ceea ce o privea pe Celia, îl stimula ceva ce nu putea înţelege. Dacă ar fi fost doar dorinţă fizică, ar fi putut găsi pe altcineva să-şi satisfacă dorinţa. Existau femei mult mai experimentate şi mai seducătoare. Dar foamea lui pentru Celia era diferită. Apăruse în timpul convalescenţei sale. Ştia că nu ar fi supravieţuit febrei şi rănilor fără ea. Pentru prima oară în viaţă avusese nevoie de altcineva, de forţa măsurată a unei femei jumătate cât el. Ea luptase pentru el; intrase în visurile lui ca să-l scape de moarte. Se crease o legătură între ei şi acum ea era o parte din el, îi bântuia gândurile şi îl frământa. Se gândea cum ar fi să nu o mai vadă vreodată, să trăiască pe cealaltă parte a pământului. Înjură.

Un plescăit dinspre golf îi atrase atenţia. Se retrase în spatele unui copac şi privi piroga care se apropia.

— Frumos lucru să laşi un om neajutorat în mâinile familiei Vallerand.

Risk coborî din pirogă pe malul mâlos şi se îndreptă în

direcţia de unde venea vocea.

— Trebuie să fie o fantomă, sunt sigur.

Justin era bucuros să-i vadă pe Risk şi pe Aug.

— Bună, Jack. Se apropie de el, îl îmbrăţişă, bătându-l prieteneşte pe spate.

— Dumnezeule, ia te uită, omule! exclamă Risk făcând un pas în spate. Dichisit şi parfumat. Şi nu cu mult timp în urmă erai cu un picior în groapă!

Justin zâmbi.

— Ai fi putut să-mi pui cruce, Jack. Redeveni serios. Încă o dată îţi datorez viaţa.

— Şi nu o să te las să uiţi asta.

Aug veni lângă ei, iar Justin îi strânse şi lui mâna.

— Griffin, zise Aug, l-ai mai păcălit o dată pe diavol. Apoi zâmbi. Nici el nu te vrea, aşa-i?

Justin zâmbi amar şi-i privi pe cei doi. Nu-i plăcea ce vedea. Chiar şi în vremurile cele mai rele, Risk nu-şi pierduse aerul vesel, dar acum acesta dispăruse, înlocuit de o privire hăituită. Era o încordare neobişnuită şi în privirea lui Aug, deşi încerca să aibă o atitudine neutră.

— Deci te-au reparat bine, observă Risk. Curând vei fi la fel de zdravăn ca înainte. Garantat.

— Piciorul nu este în ordine, Justin arătă bastonul. Apoi zâmbi. Dar, dacă ar fi după voi, aş putea folosi un picior de lemn. Îl privi iarăşi pe Risk. Spune-mi ce s-a mai întâmplat.

— Nu o să-ţi placă, zise Risk morocănos. De când cu toate navele astea militare prin Golf, nu am avut prea mult de lucru. Legare s-a făcut stăpân pe Crow Island. Am încercat să golesc ultimul dintre depozitele noastre, înainte să pună el laba pe pradă. Am împrăştiat marfa peste tot – Dumnezeu ştie ce o să se aleagă de ea.

— Care-i treaba cu echipajul?

— Nimeni nu ştie dacă eşti viu sau mort. Oamenii sau împrăştiat, unii s-au dat la fund, iar alţii… Risk se opri apoi continuă la fel de morocănos. S-au înhăitat cu nemernicii lui Legare. Trebuie să iei iar frâiele în mâini, Griffin, şi asta repede. Mica noastră afacere s-a cam dus pe apa sâmbetei.

E nevoie s-o înviorăm.

Justin se gândea la situaţie. Era nehotărât. Cu o lună în urmă s-ar fi aruncat cu toată forţa să-şi apere micul lui regat de ticăloşi şi nemernici. Era tot ce avusese, tot ce-şi dorise. Nu trebuia să se gândească de două ori. Dar acum…

— Poate n-ar trebui să o înviorăm, zise Justin încet. Poate ar trebui doar să facem curăţenie.

— Şi apoi ce? întrebă Risk uimit. Să o luăm de la început?

Justin îl privi şi zâmbi neliniştit. Simţea o libertate şi o uşurare neaşteptată, ca şi cum scăpase de o povară pe care o purtase în spate ani de zile.

— *Vagabond* este a ta, Jack. ia-o cu binecuvântarea mea.

— Omule, ştii ce spui? zise Risk, iar Justin dădu din cap afirmativ.

— M-am jucat cam mult cu dracul. Nu sunt atât de prost, să cred că o să-mi meargă la nesfârşit. Mi-a plăcut la nebunie pirateria noastră, dar a venit vremea să mă opresc.

— Vino-ţi în fire, omule! replică Risk privindu-l uimit. Eşti născut să fii pirat, ca noi toţi. Ce altceva să faci?

— Chiar dacă aş vrea să continui ca înainte, nu ar fi posibil. Piciorul meu nu va mai fi la fel, spuse Justin.

— Ai de gând să rămâi aici? Ăsta e planul?

— Nu sunt nebun, zise el râzând. După ce mă socotesc cu Legare, o să dispar. Doamne, nu credeam vreodată că o să mă aşez undeva, dar dintr-odată a început să mă tenteze. Am început să vreau lucruri pe care le-am dispreţuit întotdeauna. Văd că nu înţelegi. O să înţelegi într-o zi – dacă o să ai zile.

— Ce s-a întâmplat cu tine? îl întrebă Risk descumpănit. Aug, nemernicule, spune-i şi tu ceva!

— A terminat, spuse Aug încet privindu-l cu atenţie pe Justin.

Justin încuviinţă scurt, ştiind că Aug înţelesese natura schimbării din el. Acum că începuse să-i pese de viaţa lui, nu va mai risca, instinctele i se vor domoli, agresivitatea i

se va atenua, îngrijorat de propria siguranţă. Echipajul nu va urma un asemenea om. Aveau nevoie de un conducător nemilos, unul fără nicio vulnerabilitate.

— Un singur lucru mai am de făcut, spuse Justin. Să-i plătesc lui Dominic Legare pentru ce i-a făcut fratelui meu.

— O să te ajut, răspunse Aug fără ezitare.

Justin îl privi pe Risk întrebător.

— Şi eu, zise el îmbufnat. Suntem trei împotriva a sute de oameni ai lui Legare.

— Mai sunt şi alţi nemulţumiţi care ar vrea să ni se alăture? întrebă Justin zâmbind.

— Poate adunăm o duzină, cu puţin noroc. E o treabă urâtă afacerea asta a lui Legare, dar câştigul e bun şi oamenii îl urmează ca oile.

— Atunci vom începe cu…

Tăcu, instinctul spunându-i că se apropia cineva, chiar dacă nu se auzea un zgomot. Privi împrejur. Era un foşnet care venea din pădurea din spate. Justin îi făcu semn lui Risk să se strecoare în spatele oaspetelui neinvitat în timp ce el şi Aug se retraseră în întuneric. Paşii se apropiau.

O rază slabă de lumină căzu pe faţa Celiei.

— Justin? spuse ea încet, căutându-l uimită. Imediat auzi paşi în spatele ei. Încercă să se îndepărteze, dar se opri brusc la vederea chipului ameninţător al lui Aug.

— Sunt aici, se auzi vocea lui, iar ea se întoarse către apă. Justin era la câţiva metri distanţă şi o privea enervat.

— Ce naiba cauţi aici? o întrebă el scurt.

— Te-am văzut părăsind casa mai devreme. N-am ştiut că mai este şi altcineva aici. Respira aşa de greu că abia era în stare să vorbească.

— De ce m-ai urmărit? Deşi vocea lui era aspră, mâna lui era blândă când o prinse de umeri.

— Voiam să-ţi spun ceva…

— Dacă te mai prind hoinărind pe plantaţie singură, departe de casa principală, o să plăteşti amarnic. O să te bat, *comprends?* Îi netezi părul şi îi aranjă gulerul. E periculos să te aventurezi singură, mai ales către golf. Nu ştii ce mizerii umane umblă pe râu în timpul nopţii? Ce s-ar

fi întâmplat dacă dădeai peste nişte oameni ai lui Legare? Ce se…

— Nu m-am gândit, spuse Celia cu gura lipită de pieptul lui.

— Ar fi trebuit să te gândeşti, o mustră Justin cu blândeţe şi ar fi continuat dacă nu ar fi devenit deodată conştient de privirile uimite ale lui Risk şi Aug. Nu-l mai văzuseră comportându-se aşa. El le aruncă o privire mustrătoare peste capul Celiei.

Risc îşi holbă ochiul sănătos şi pufni dezgustat şi dezamăgit.

— Iisuse, acum înţeleg, e din cauza unei muieri. Al naibii de simplu.

— Nu e nimic simplu, răspunse Justin jucându-se cu o buclă din părul blond al Celiei.

— Pentru asta renunţi tu la tot? întrebă Risk. E doar o femeie – păi sunt sute ca ea, mii, peste tot! Spune-i că nu poate face asta, Aug!

Aug îl privi pe Justin gânditor în timp ce-i răspundea lui Risk.

— Este o vorbă… fiecare sac îşi găseşte petecul.

— Ce dracu’ înseamnă asta? izbucni Risk.

— Înseamnă că se schimbă lucrurile, râse Justin. La fel şi oamenii. Îl linişti pe Risk mormăind ameninţător. Destul Jack. Mergi la pirogă şi aşteaptă-mă. Eu şi doamna Vallerand trebuie să rămânem singuri.

— Aici am ajuns, nu-i aşa? protestă Risk trăgându-l pe Aug către malul golfului. Singuri. Acum are nevoie să fie singur…

Rămasă singură cu Justin, Celia îl privi neliniştită, frecându-şi braţele, ca şi cum i-ar fi fost frig. Venise după el să vorbească despre ceea ce-i spusese mai devreme, că avusese dreptate şi că era ceva între ea şi Justin ce nu mai putea fi negat.

— Acum, spuse Justin, ce voiai să-mi spui?

— Nimic, răspunse Celia, nimic important. Iartă-mă că te-am deranjat. Nu am vrut.

El o privi relaxat.

— De fapt întreruperea ta a fost binevenită. Vreau să-i dai tatălui meu un mesaj.

— Ce mesaj?

— Spune-i că voi fi plecat câteva zile. O să mă întorc nu mai târziu de vineri.

— Plecat… dar nu poţi, tu… spuse ea uimită.

— Nu am de ales. În lipsa mea se pare că afacerea mea s-a cam dus de râpă. Sunt nişte lucruri pe care trebuie să le recuperez.

— Nu poţi pleca, spuse ea disperată. Nu eşti vindecat. Este doar a patra săptămână de când ai sosit aici! Nu te poţi apăra. Legare te caută. Te va găsi şi…

— Nu mă va găsi.

— A mai făcut-o şi era să mori. Aşa de lacom eşti, încât trebuie să-ţi rişti viaţa de dragul banilor?

— Nu este doar asta. Dacă vreau să mă răzbun pe Legare pentru moartea lui Philippe, trebuie să ştiu pe câţi oameni mă bazez. Vreau să evaluez singur situaţia.

— Şi apoi?

— Apoi eu, Risk şi Aug o să facem un plan şi o să-l aplicăm. O să dureze ceva timp. O să mă întorc în două, poate trei zile.

Celia îşi aminti ceva neplăcut. Când Justin era bolnav, ea avusese grijă de el cu singura intenţie de a-l ajuta să se însănătoşească, pentru a-l ucide pe Dominic Legare. Însă chiar dacă Justin ar reuşi, îşi va pierde probabil viaţa în încercare. Era prea periculos. Legare era foarte puternic şi bine apărat. Şi acum… acum dorea ca Justin să trăiască mai mult decât îl voia pe Legare mort.

— Uciderea lui Legare nu-mi va folosi mie sau altcuiva, protestă ea. Părea necesară înainte, dar acum…

— Încă este necesară.

— Trebuie să aştepţi. Trebuie să rămâi aici, să te refaci înainte să…

— Nu este timp.

Celia se simţea cuprinsă de o furie oarbă. Nu conta că nu avea niciun drept să-i ceară să rămână. Nu conta că el nu-i promisese nimic. Tot ce ştia era că el pleca şi era

posibil să nu se mai întoarcă. Iar el stătea acolo, cu expresia aia neutră şi un zâmbet batjocoritor pe buze.

— Ştii că nu eşti complet vindecat! ţipă ea furioasă. Eşti nebun. Nici nu poţi merge bine şi te duci acolo unde vei fi vânat de toată lumea. Sper să te găsească!

— Celia, spuse el cu o expresie schimbată.

— Dacă vrei aşa mult să mori, sper să pună mâna pe tine şi… să-ţi dea ceea ce meriţi. Sper să nu te mai întorci. Nu-ţi pasă de nimeni, eşti lacom şi egoist şi te urăsc! Te urăsc!

Îl văzu că înaintează spre ea. Crezând că vrea să o lovească, ea se feri, dar el îi prinse umerii în mâinile lui puternice şi o ţinu strâns ca pe o păpuşă. Vru să i se opună, când el o sărută cu putere, ca o admonestare, dar nu reuşi decât să geamă, în timp ce braţele lui îi coborâră pe spate şi spre coapse trăgând-o violent spre el.

— O să mă înnebuneşti, îi zise el. M-ai înnebunit deja! După noaptea aia la lac am crezut că m-am lecuit de tine, dar gânduri cu tine mă torturau zi şi noapte. Voiam să mă întorc şi să te mai fac o dată a mea, ca să mă conving că nu eşti altfel decât celelalte. Ca să fiu liber. Dar am fost rănit şi tu erai acolo. Fiecare atingere a ta a fost rai şi iad pentru mine. Mă gândeam să te strâng de gât, să fac orice numai să nu-mi mai fi atât de necesară. Dar acum e prea târziu. Eşti a mea şi numai tu eşti de vină. Tu te-ai făcut a mea.

— Nu, spuse ea plângând. Nu este adevărat… Nu vreau să aud…

Îi zdrobi gura cu un sărut înfometat. O excitare înşelătoare o cuprinse şi se cutremură violent. Era exact ce voia, forţa lui care o învăluia, gura lui peste a ei. Buzele ei se deschiseră, ca să-i primească limba şi braţele i se încleştară pe umerii lui largi.

Deodată sărutul lui Justin deveni blând, buzele i se răsuciră peste ale ei, limba o tachină uşor, apoi îi pătrunse adânc în gură. Celia nu-i uitase gustul. Gemu şi îşi lipi trupul de el în timp ce braţul lui îi aluneca între coapse, căutând printre faldurile rochiei. Îi simţi tăria bărbăţiei lui apăsând-o pe abdomen şi se cutremură de plăcere.

Amândoi erau posedaţi de o nebunie şi o foame dulce. Celia crezuse că nu o să mai simtă asta vreodată.

Justin căuta nerăbdător prin rochia subţire de muselină cuprinzându-i sânul plin în palmă şi mângâindu-i sfârcul moale până când se întări.

— Nu o să mă satur niciodată de tine. Niciodată. Îi acoperi gura cu gura lui sorbindu-i dulceaţa, iar ea îi răspunse înfierbântată. Mâinile ei coborâră pe fesele lui şi se încleştară în muşchii încordaţi. Justin abia se stăpâni să nu-i ridice rochia şi să se adâncească în trupul ei moale.

El îi trase capul pe pieptul lui strângându-i trupul pulsând lângă al lui. Palma lui era fierbinte pe obrazul ei, iar bătaia inimii lui ca tunetul sub urechea ei. Trecu mult timp până când dorinţa sălbatică se potoli, lăsându-i Celiei o durere în stomac. Îi simţi palma pe obraz forţând-o să-l privească. El îi rosti numele şi îi atinse buzele cu ale lui cu o delicateţe incredibilă. Îi cuprinse gâtul cu braţele şi se cuibări la pieptul lui. O briză răcoroasă o învălui şi o făcu să tremure, iar braţele lui se încordară înainte de a se smulge de lângă ea, fără un cuvânt.

Îl privi uimită cum îşi ia bastonul şi se îndreaptă spre golf. Braţele ei nu se simţiseră niciodată aşa de goale. Buzele îi tremurau, dar nu-i rosti numele. O cuprinse o teamă mai mare decât oricare alta. Nu începuseră încă să se cunoască şi el devenise o parte din ea. Era îngrozită că nu va supravieţui pierderii lui.

*

— Cât a spus că o să lipsească? întrebă Max calm.

— Două sau trei zile, spuse Celia nesigură, stând lângă Lysette. Deşi avusese grijă să nu-i dezvăluie detaliile întâlnirii ei cu Justin, ştia că Lysette bănuia ce simte. Lysette era o femeie intuitivă, dar cei mai mulţi dintre oameni erau prea captivaţi de frumuseţea ei, ca să mai acorde importanţă şi inteligenţei sale ascuţite. Pentru moment Lysette o privea cu un amestec ciudat de simpatie şi curiozitate. O strângea de mână, ca să o liniştească.

Privirea Celiei se concentra asupra lui Max, întrebându-se dacă urma să vină o explozie de mânie.

— Este într-o gravă primejdie, nu-i aşa?

— Da, este în mare pericol, zise Max scurt. Plantaţia este singurul loc în care este în siguranţă. Se ştie în tot Golful că Legare a oferit o avere oricui îi va aduce capul lui Justin. Şi soarta fiului meu nu va fi cu mult diferită, dacă va fi prins de autorităţi. Pentru moment fac presiuni asupra guvernatorului Villere să-şi canalizeze capitalul politic pentru a-i obţine o amnistie completă – lucru al naibii de dificil, atâta vreme cât nu pot recunoaşte că Philippe este Justin! Nu prea ajută faptul că Justin s-a decis să se transforme iarăşi în căpitanul Griffin în mijlocul acestei încurcături!

— *Vraiment,* chiar crezi că guvernatorul s-ar gândi la iertarea lui? întrebă Celia uimită.

— Nu ştiu, zise Max. Este imposibil de prevăzut. Măcar să fi fost Claiborne încă în funcţie.

— Dar dacă reuşeşti, Max şi guvernatorul îl iartă pe Justin?

— Atunci Justin va fi în siguranţă din partea autorităţilor. Până atunci va trebui să joace în continuare rolul lui Philippe. Ceea ce înseamnă că ar fi bine să se întoarcă la timp pentru balul familiei Duquesne de sâmbătă.

— Nu putem să-l scuzăm cumva, *bien-aimé*? întrebă Lysette.

Max zâmbi tristeţe.

— Cineva din familia Duquesne tocmai mi-a spus în seara asta că vor să dedice acest bal întoarcerii lui Philippe acasă. Va fi oaspetele de onoare. Aşa cum au spus, va fi prezent tot New Orleans-ul.

Celia o văzu pe Lysette mută de spaimă. Îl privi consternată pe Maximilien.

— Şi… ce se va întâmpla, dacă Justin nu se întoarce la timp?

— Suntem terminaţi cu toţii, explică Max posomorât.

*

Târziu în seara următoare Justin reuşi să adune o duzină de oameni de încredere. Se întâlniră în cabana de la lac. Din diverse motive, niciunul dintre ei nu acceptase oferta lui Legare de a trece de partea lui. Justin era mulţumit de oamenii adunaţi. Printre ei era Duffy, un irlandez scund şi solid, Tomas, un mulatru arătos şi Sans-Nez, un scandalagiu desfigurat şi morocănos, care îşi pierduse o bună parte din nas într-o luptă cu cuţite. Niciunul dintre ei nu erau printre cei mai buni marinari de pe *Vagabond,* dar erau cei mai răzbunători. Fuseseră de acord să participe nu numai pentru şansa de a jefui insula, ci şi pentru că aveau dispute mai vechi cu Legare şi cu oamenii lui.

Aşezaţi pe un cufăr de lemn, cu picioarele încrucişate, Justin şi Aug făcuseră un plan şi ascultau comentariile celorlalţi. Era un sistem mult mai democratic decât folosea de obicei Justin, dar această aventură era mult mai riscantă decât celelalte. Dacă urma să-i conducă într-un asemenea pericol, aveau şi ei dreptul să facă sugestii.

— Va trebui să-l distrugem pe Legare dinspre interior, spuse Justin. Dacă reuşeşti să-l convingi că te-ai hotărât să treci de partea lui, poţi să ne ajuţi.

— O să-i capăt încrederea lui Legare, încuviinţă Aug.

— Nu ştiu ce o să-ţi ceară Legare pentru a-ţi dovedi loialitatea, spuse Justin.

— Care este restul planului? întrebă Aug.

— Cu ajutorul tău o să strecurăm oamenii pe insulă şi o să lansăm un atac surpriză. Cea mai dificilă parte o să fie să rămânem ascunşi până la momentul potrivit.

Sans-Nez vorbi, strâmbându-şi faţa hâdă.

— Ştiu tunelurile subterane mai bine ca oricine. Cu ani în urmă, când lucram pentru el, Legare m-a închis trei săptămâni, pentru că luasem o femeie pe care o voia André.

— Vezi dacă îţi aminteşti suficient ca să ne desenezi o hartă.

— Şi cu Legare ce facem? întrebă Risk. Cine o să-l

atace?

— Jack, mă surprinde că trebuie să întrebi, spuse Justin zâmbind ironic. Uciderea lui Dominic Legare va fi uriaşa mea plăcere personală.

Capitolul 10

Cele trei zile care au urmat plecării lui Justin au făcut cât trei luni. Celia nu putea decât să se gândească la Justin. Pricepu că îi era la fel de necesar cât îi era ea lui. Deşi nu recunoscuse că era a lui, ştia asta prea bine. Erau o pereche.

Separarea îi produsese o durere fizică. Nu era o durere acută, ci un gol trist în toată fiinţa ei. Tânjea după el sub toate formele. Nu îşi dădea seama cât din zi îi era ocupată cu imaginea lui.

Singurătatea ei era agravată de felul în care Max şi Lysette se sprijineau reciproc în perioade dificile. Îşi arătau afecţiune unul faţă de celălalt şi faţă de copii, găsind ocazii de amuzament chiar şi în mijlocul celor mai stresante situaţii. Într-o dimineaţă perechea absentase de la micul dejun şi toată casa ştia că hotărâseră să petreacă dimineaţa singuri în dormitor. Când Lysette apăru mai târziu, faţa îi strălucea şi ochii îi radiau. Celia se bucura de fericirea lor, dar asta o făcea şi mai conştientă de singurătatea ei.

La cina de vineri conversaţia lâncezea. Lysette era ocupată cu Rafe, care gângurea. Încerca să îl înveţe cu mâncare solidă, dar el era mai interesat să se joace cu piureul de banană, decât să o mănânce. Celia se forţa să mestece şi să înghită, dar fiecare gură de mâncare părea că îi rămâne în gât. Deşi Max părea foarte stăpân pe el şi nonşalant, se uita la ceas la fiecare cincisprezece minute, ceva ce el nu făcea niciodată aşa de frecvent.

— *Bien-aimé,* la ce oră începe balul mâine, îl întrebă Lysette pe Max.

În acel moment Justin intră în încăpere. Mirosi aerul apreciativ.

— Mmm… sunt mort de foame. Sper că mi-aţi lăsat şi mie ceva.

— Dacă nu aş fi aşa de bucuros să te văd, sări Max din scaun, ţi-aş fi arătat eu, fiu nesăbuit. Presupun că ţi-ai rezolvat problemele şi nu vor mai exista plecări neaşteptate, nu?

— Da.

— Care e situaţia?

Justin se încruntă.

— În ultimele săptămâni Legare s-a declarat stăpân pe Isle au Corneille şi a pus mâna pe tot. Nave, muniţie, bunuri… Nimeni nu îndrăzneşte să-i conteste autoritatea.

— Şi nici tu nu o vei face, spuse Max. Zilele tale sub numele de căpitan Griffin s-au terminat. Această plimbare a ta ar fi putut să ruineze şi cea mai mică posibilitate de amnistie din partea guvernatorului.

— Pardon? râse Justin scurt. Nici dacă ai fi cel mai apropiat prieten al preşedintelui Monroe nu ai reuşi asta. Oricum, nu am nevoie de amnistie. Curând voi pleca pentru totdeauna.

Max se supără şi începu să-l dojenească, dar Lysette îl întrerupse brusc, sperând să oprească o dispută frontală.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că ai ajuns la timp, Justin.

— La timp pentru ce?

Max începu să-i explice despre balul familiei Duquesne.

Celia puse jos furculiţa, conştientă că mâna îi tremura vizibil. Îl privi pe Justin cu nesaţ. Era murdar şi nebărbierit şi avea nasul şi pometii arşi de soare. Prezenţa lui îi afecta simţurile ca un drog. Voia să sară spre el, să-i mângâie părul, să se agaţe de trupul lui. El nici măcar nu-i aruncă o privire. Ca şi când nu ar fi fost acolo.

— Trebuie să fie o cale de a-l evita, îi spuse Justin lui Max, care clătină din cap.

— Or să apară zvonuri dacă nu eşti prezent.

Justin înjură şi dădu din cap.

— Atunci aşa să fie. Am intrat în horă, acum trebuie să joc. O să merg la bal şi o să fac pe gentlemanul. Şi o să fac asta aşa de bine, încât nimeni nu va îndrăzni să sugereze că nu sunt Philippe. Se întoarse spre Lysette. *Bellemére,* eşti bună s-o trimiţi pe Noeline cu cina pentru mine? Dezgustat, trase de pe el cămaşa transpirată. Cred că mai întâi ar trebui să fac o baie şi să mă schimb.

— Bineînţeles, confirmă Lysette, privindu-l îngrijorată. Ce-ţi mai face piciorul? Nu ţi l-ai mai rănit, nu?

— Deloc, spuse Justin zâmbind. Sunt bine, *Bellemére.*

Plecă, fără să-i acorde pic de atenţie Celiei.

Celia simţi că se sufocă. Chiar îi venea să vomite. De ce o ignora Justin? Probabil scena aceea care precedase plecarea lui fusese doar o joacă pentru el. Probabil îl amuzase să o aducă în starea aceea. Confuză şi tristă, încerca să pară că nu o supăra nimic. Plimba mâncarea prin farfurie şi chiar reuşea să ia câte o înghiţitură când şi când. După ce mai bău un pahar cu vin, întârzie cu Max şi Lysette în salon. Şedea lângă foc şi îşi încălzea picioarele. Nu se auzea niciun zgomot de sus, de la Justin. Credeau că este obosit după cele trei zile de absenţă şi se dusese să se culce.

— Pari obosită, Celia, spuse Lysette.

— *Oui,* şopti ea, privind absentă în foc. Nu era obosită, era nervoasă şi jignită. Justin Vallerand era un monstru şi ea îl dispreţuia. Nu simţea altceva decât dispreţ pentru un om care minţea aşa de uşor şi care făcea promisiuni goale. Spuse noapte bună familiei Vallerand şi ieşi din casa principală. Nevrând să dea ochii cu camerista, intră direct în dormitorul ei. Întunericul o făcu temătoare şi nervoasă.

Observă silueta unui bărbat în colţul camerei, îngheţă de frică. El înaintă, iar ea îi văzu ochii strălucind. Inima îi bătea cu tărie în piept. Îl privi hipnotizată.

— Justin?

Era proaspăt bărbierit şi purta o cămaşă albă şi pantaloni închişi la culoare. Părul îi era umed şi şuviţe îi atârnau pe gât. Nu se mişcă, dar ea se simţea dominată de trupul lui înalt şi suplu.

— N-am putut să te privesc, spuse el cu voce scăzută. Ştiam că, dacă aş fi făcut-o, te-aş fi dus către cel mai apropiat pat.

Camera plină de umbre deveni brusc ireală, un loc de vis. Ştiind că nu are puterea să-i reziste, ea reuşi doar să şoptească.

— Justin, te rog să pleci. Te rog.

— Nu.

Îi prinse ambele mâini într-ale lui, simţi cât de reci erau şi le puse sub cămaşa lui, direct pe piept, ca să i le încălzească. Inima lui bătea febril sub palmele ei. Cu o grijă infinită îi trase trupul tremurând către al său.

Celia îşi coborî fruntea pe umărul lui.

— Nu putem. Este greşit, greşit…

— *Tais-toi, mort coeur,* şopti, trăgându-i pieptenele care îi ţinea părul. Buclele blonde şi moi ca mătasea îi căzură încet pe spate. Îşi trecu mâna prin şuviţele fine şi îi trase capul pe spate. Lipindu-şi buzele la baza gâtului ei, alunecă spre golul de sub maxilar.

Senzaţia buzelor lui pe pielea ei îi trimise valuri de plăcere prin tot corpul. Celia făcu o încercare anemică să se smulgă, dar el o ţinu strâns lângă el. Buzele lui trecură cu uşurinţă enervantă peste ale ei. O muşcă încet de buza de jos şi o mângâie cu limba până când începu să respire repede şi palmele îi deveniră fierbinţi şi umede.

Cuprinzându-i buzele cu ale lui, Justin îşi împinse adânc limba în căldura gurii ei. Degetele lui se încurcară la spatele rochiei. Când şirul lung de nasturi se dovedi prea dificil de deschis, îi sfâşie rochia cu o mişcare rapidă, împrăştiindu-i prin toată camera.

Suspinând, Celia încercă să se retragă, surprinsă de viteza cu care el îi trase rochia în jos până la talie. Când îi văzu goliciunea trupului, Justin redeveni delicat, mângâindu-i încet un sân. Îl strânse şi mângâie încet, apoi masă în joacă sfârcul moale şi roz. Ea îşi arcui spatele sub apăsarea palmei lui, savurând senzaţia dată de mângâierile lui senzuale. Simţi o căldură plăcută între pulpe şi o umezeală de care îşi amintea că apăruse ultima oară când

fuseseră împreună, apoi se înroşi într-un amestec de ruşine şi plăcere. Ei părea că ştie ce se întâmplă în intimitatea ei şi buzele le căutară iarăşi pe ale ei. Când deschise gura, acceptându-le pe ale lui şi nul mai opri când simţi că îi trage rochia până jos.

Rămase complet goală în faţa lui, iar atunci îşi scoase repede cămaşa, dezvelindu-şi trupul puternic şi plin de cicatrici pe care îl cunoştea aşa de bine.

Mâinile lui puternice îi prinseră coapsele şi le depărtară, în timp ce gura lui o deschise, căutând micuţul mugure care deja o durea de plăcere. Ea se prăbuşi pe spate, într-un abandon al extazului. Mişcarea buzelor lui era neobosită, devoratoare. Coapsele ei se ondulau răspunzând plonjonului repetat şi umed al limbii lui, iar degetele ei se cufundară în părul negru dintre picioarele ei.

Anticipând că orgasmul ei nu mai putea fi amânat, Justin se aplecă peste ea, îi ridică picioarele peste mijlocul lui şi o penetră cu o mişcare rapidă şi abilă. Ea gemu, apoi reculă spre el şi atunci el simţi că poate intra cu putere în ea.

— Eşti a mea, îi spuse el atingându-i buzele tremurânde. Nu vei scăpa niciodată de mine, niciodată.

Confuză, nu reuşi decât să-l privească, în timp ce plăcerea se acumula în valuri. El împinse înainte violent, în timp ce ea se arcui şi începu să vibreze împlinită. Împărţi cu ea plăcerea, lăsând-o să treacă prin el cu căldura ei vitală.

O ţinu strâns, cu trupul ei suplu strivit de al lui, liniştindu-i plânsul. Buzele lui îi şterseră lacrimile, în timp ce mâinile o mângâiau delicat.

— Nu, zise el şi porunca sună mai mult ca o rugăminte. Nu, dragostea mea, *mon coeur.*

Ea încercă să se îndepărteze, dar el nu-i dădu voie.

— Se întâmplă iarăşi, mărturisi ea cu suferinţă. Mai bine ai fi stat departe de mine. Mai bine te-aş fi urât!

— Mă iubeşti. Îi cuprinse capul în mâinile lui ştergându-i lacrimile cu degetele.

— La ce bun? răspunse ea. Mă vei părăsi, voi pierde totul şi nu voi mai putea suporta asta, nu vreau!

— Mă voi întoarce la tine, după ce termin cu Legare. Justin ştia că nu trebuia să facă asemenea promisiuni, dar nu se putu stăpâni.

— Nu te vei întoarce. Şi chiar dacă ai face-o, nu voi merge nicăieri cu tine, pirat egoist şi imoral…

El o sărută pe gât, pe umăr, pe un sân.

— Nu mai sunt pirat. I-am dat nava lui Risk.

— Nu-ţi poţi schimba firea ca şi cum ai schimba o pălărie cu alta! Asemenea lucruri nu se întâmplă peste noapte.

— O să mă ajuţi tu să mă schimb.

— Alors… vrei să mă ai lângă tine. Pentru cât timp? Şi ce se va întâmpla când te vei fi săturat de mine?

— Te vreau a mea pentru totdeauna. Nu mă pot sătura de tine, aşa cum nu mă pot sătura să trăiesc sau să respir. Îi luă mâna mică şi şi-o lipi de inimă, până când ea îi simţi bătăile. Privirea lui o străpunse. Nu pot trăi fără tine. Dacă refuzi să mergi cu mine, o să rămân lângă tine până când o să fiu prins şi spânzurat.

— Nu spune prostii, rosti ea ezitant.

— Nu spun prostii. Nu am ales eu să simt asta… nu mă pot opri… Ea îşi apăsă mâna mai tare pe pieptul lui. O să mă întorc pentru tine. Vreau o viaţă cu tine. Vreau să te fac fericită, să-ţi ofer lucruri pe care nu am crezut că le pot oferi nimănui…

— Înseamnă că o să fiu amanta unui proscris? întrebă Celia îmbufnată.

— Da, şi tovarăşă, parteneră, soţie…

— Soţie? repetă ea uimită. Îmi ceri să mă mărit cu tine?

Justin o împinse pe spate, sprijinindu-se în coate, la stânga şi la dreapta ei, apoi îi luă prizonier capul şi o sărută delicat pe buzele arse de sărutări.

— Nu, nu îţi cer.

Celia se gândi o clipă şi zâmbi timidă.

— Înseamnă că nu voi avea de ales?

— Nu-mi pot permite să fiu refuzat.

— Mi-ai spus o dată că nu eşti sensibil la dragoste.

— N-am fost. Nu până la tine.

— Mă vrei doar pentru confortul tău personal. Ca să nu fii nevoit să mai umbli după alte femei, care să-ţi satisfacă dorinţele.

— Eu o să fiu confortul tău personal, spuse el sărutând-o de nenumărate ori. O să te învăţ să ai poftă de mine, *ma belle,* până ce nu o să-ţi mai pot face faţă dorinţelor.

— Sunt un fel de moft al tău. Mă găseşti atrăgătoare doar pentru că am fost cândva a lui Philippe.

Justin îi cuprinse capul în ambele mâini şi o privi cu ochii aceia albaştri ca fulgerul.

— Te iubesc, la naiba! Te iubesc pentru că eşti a mea. Te iubesc pentru că m-ai îngrijit. Pentru că m-ai făcut să simt că a mai rămas ceva bun în mine. Philippe a fost un om mai bun decât voi putea să fiu eu vreodată. Dumnezeu ştie că te-a meritat mai mult decât te merit eu. Dar el nu mai este… şi eu am nevoie de tine.

— De ce ai nevoie de mine? zise ea cu blândeţe.

— Iubeşte-mă. Ajută-mă să devin vrednic de tine, i se destăinui el. Ajută-mă să găsesc curajul de a încerca. Tu eşti singura care poate asta.

Celia se uită la faţa lui frumoasă, parcă sculptată în marmură. Voia să-l scape de privirea aceea hăituită, să-l binecuvânteze cu toate lucrurile de care el avea nevoie de la ea. Îl mângâie pe frunte.

— O să fiu a ta, te voi urma oriunde vrei tu, dacă îmi promiţi un lucru.

— Ce anume?

— Că nu te vei mai răzbuna pe Dominic Legare.

— Nu pot, răsună glasul lui în întuneric.

— Nu o să-l aduci înapoi pe Philippe. Nu mi-o datorezi mie, familiei sau altcuiva. Nu este suficient că l-ai ucis pe fratele lui Legare? Ţinea foarte mult la André. Nu a fost suficient ca răzbunare?

— André era o creatură mai neînsemnată decât ultima creatură de pe pământ. Dacă îl compari pe fratele meu cu fratele lui Legare…

— Şi dacă o să-ţi pierzi viaţa? îl întrebă ea disperată. Să te pierd şi pe tine ca pe Philippe?

Chiar şi înainte ca el să vorbească, îi văzu refuzul pe faţă.

— Am pus deja planul în mişcare.

— Ai putea să-l opreşti dacă vrei! Celia îşi întoarse, faţa de la el, incapabilă să-şi stăpânească emoţia. Era la fel de supărată cât era de temătoare pentru el. Dacă nu vrei să promiţi, atunci pleacă... Nu te vreau în patul meu. Poţi să alegi între mine şi răzbunarea ta, dar nu le poţi avea pe amândouă.

— Nu vom fi în siguranţă nicăieri, atâta timp cât Legare este în viaţă, spuse sec Justin. O să întoarcă lumea pe dos până mă va găsi. Pericolul va fi la fel de mare şi pentru tine, dacă te iau cu mine.

— Vom merge într-un loc unde să nu ne poată găsi. Îi trase mâna către sânul ei şi i-o mângâie.

— O să mă protejezi, Justin.

Justin nu-şi putea controla răspunsul instantaneu al trupului. Îi era imposibil să gândească acum, când ea se lipise de el.

— Celia, tu nu înţelegi. Eu...

— Ai spus că vrei să te schimbi.

— Da, dar mai întâi...

— Tot ce vreau, este ca tu să mă iubeşti.

— Te iubesc.

— Atunci uită de răzbunare. Pentru mine.

*

Celia nu ştia ce să aştepte de la Justin când urma să se vadă cu el şi cu familia Vallerand în salon, seara următoare. Probabil îi va zâmbi strengăreşte şi va face un comentariu ironic, ceva care să trădeze noua lui legătură cu ea. Dar el o privi cu o seriozitate pe care nu o mai văzuse până atunci, cu faţa imobilă, cu ochii fierbinţi şi albaştri.

Lysette era îmbrăcată în rochia ei verde-marin, cu părul roşu răsucit pe creştetul capului şi prins într-un

piaptăn cu diamant. Luă mâna Celiei în mâinile ei.

— Ce drăguţă eşti în rochia ta de bal, exclamă ea şi îi zâmbi soţului ei. Nu-i aşa, Max?

— Da, e adevărat, aprecie Max automat, dar se vedea că este preocupat de altceva. Celia ştia că nu era totul în ordine în seara aceea. Urmau să vină mulţi prieteni şi cunoştinţe la familia Duquesne. Chiar dacă Justin şi-ar fi jucat perfect rolul, suspiciunile lor nu puteau fi eliminate în întregime. O mare parte din responsabilitatea de a convinge pe toată lumea că era cu adevărat Philippe urma că cadă pe umerii ei. Dacă ea părea stânjenită sau forţată, întreg planul se prăbuşea. Celia era îmbrăcată cu cea mai strălucitoare rochie pe care o avea, o rochie de satin albastru-argintiu, cu talie înaltă şi un corset de trandafiri albi şi perle. Părul îi era ondulat în bucle uşoare şi prins la spate cu trei trandafiri albi.

Justin şi Max erau îmbrăcaţi la fel, cu pantaloni negri, vestă, cămăşi albe ca zăpada şi cravate albe apretate. Maximilien era foarte elegant, ca de obicei; Justin în schimb, după atâţia ani de haine mai puţin civilizate, nu se simţea prea bine cu cravata ţeapănă şi hainele care-l strângeau. Şi mai ales nu îi convenea că nu avea o armă la el. În mulţimea aceea se simţea ca o pisică fără gheare, aruncată în mijlocul unei haite de câini de vânătoare.

Celia se apropie de el şi îl luă de braţ. Se mai calmă privind-o. Era aşa de frumoasă, cu părul ei blond şi pielea de alabastru. Forţa ei delicată îl susţinea ca un zid solid, invizibil.

— Unde îţi e bastonul? îl întrebă ea cu voce joasă. N-ai nevoie de el în seara asta?

— O să mă descurc fără el.

Ea îi zâmbi.

— *Oui,* cred că o să te descurci foarte bine în seara asta. În hainele astea arăţi exact ca Philippe. Pentru toată lumea, mai puţin pentru mine.

Justin avu intenţia să-i răspundă, dar atenţia îi fu atrasă de privirea pătrunzătoare a tatălui său. Era evident că Maximilien fie ştia, fie bănuia ce se întâmpla între ei.

Privirea lui parcă îi spunea să nu facă greşeli prosteşti. Justin surâse. Privirea lui trimitea mesajul mut: „Nu te amesteca”.

Plantaţia Duquesne strălucea de lumină şi veselie. Era un bal tipic creol, femeile de o frumuseţe delicată, bărbaţii periculoşi şi temperamentali, muzica puternică şi veselia plină de o energie volatilă. În ciuda aparentei lor fragilităţi, se ştia că doamnele sunt în stare să danseze ore în şir fără să obosească, chiar noaptea întreagă. Uneori, pentru a-şi dovedi onoarea şi mândria masculină, lupii tineri se provocau la dueluri, care se ţineau afară.

Proprietarii aveau proprii lor invitaţi, deoarece era perioada din an când rudele se vizitau şi rămâneau săptămâni întregi.

Matroanele îmbrăcate în satin alb şi purtând peruci complicate şedeau pe scaune tapisate în mătase şi se ţineau la curent cu ultimele bârfe.

Bărbaţii căsătoriţi, adunaţi în propriile lor grupuri, discutau detalii legate de politică, vânătoare şi alte asemenea subiecte masculine, în timp ce burlacii treceau prin cunoscutele greutăţi, precum curtatul domnişoarelor supravegheate cu stricteţe.

O tăcere surprinzătoare se lăsă când familia Vallerand intră în sala de bal imensă. Familia Duquesne se grăbi să-i întâmpine cu o mulţime de fraze de bun venit. Celia se îmbărbătă când pătrunse în mulţime.

— Doctore Vallerand, exclamă o doamnă în vârstă, în sfârşit te văd cu propriii mei ochi. *C’est merveilleux!*

— Philippe! Nu am crezut până acum…

— Se spunea că aţi fost rănit…

— Este adevărat ce se spune despre piraţi…

— Este un miracol, într-adevăr…

Justin răspundea cu gravitate întrebărilor şi declaraţiilor, suportând îmbrăţişări impetuoase şi sărutări pătimaşe. Creolii nu erau niciodată stânjeniţi să-şi exprime sentimentele. În mod evident apariţia lui Justin a fost suficientă pentru a calma orice suspiciune, deoarece nu detectă niciun semn de ezitare sau cenzură pe chipurile

dimprejurul lui. După o vreme torentul iniţial începu să scadă în intensitate, şi unchiul lui, Alexandre, apăru împreună cu mătuşa Henriette.

Justin îl privi pe Maximilien, care îi rămăsese alături.

— Unchiul Alexandre ştie cine sunt? îl întrebă el din colţul gurii.

— Nu a întrebat, răspunse Maximilien nepăsător.

— Bineînţeles că nu. Alexandre era fratele mai mic al lui Max, fără îndoială loial familiei. Va susţine ce vom susţine noi. Din nefericire soţiei lui, Henriette, o femeie superficială, îi cam place bârfa. Va trebui să avem grijă ca ea să nu afle.

— Philippe, Alexandre veni şi-l îmbrăţişă. Ca şi ceilalţi membri ai familiei Vallerand, Alex era înalt şi brunet, cu un temperament foarte schimbător. Îl privi în ochi pe Justin. Încuviinţă scurt, ca şi când văzuse ceea ce se aşteptase să vadă.

— Mă bucur să te revăd, deşi nu mă aşteptam.

Justin zâmbi, ştiind că Alexandre nu fusese păcălit.

— Ai fost întotdeauna favoritul meu, unchiule Alex.

Nerăbdătoare să atragă atenţia, Henriette păşi între ei.

— Ruşine, ruşine, Philippe, să stai departe de noi toate săptămânile astea! Nu am ştiut ce să le spun prietenelor mele la cafeaua de joi!

— Iartă-mă, spuse Justin şi o sărută pe ambii obraji. Henriette păru să creadă că era Philippe.

— Chiar nu era nimic interesant de zis. Nu am făcut decât să mă odihnesc şi să mă supun îngrijirilor experte ale soţiei mele devotate, îi zâmbi Celiei. Ar fi vrut să o ia de mijloc, dar Philippe nu ar fi făcut un asemenea gest în public.

— Philippe, mi s-a părut că şchiopătezi, observă Henriette, lipsită de tact. Este permanent?

Urmă o secundă de tăcere şi Celia răspunse înaintea lui Justin.

— E posibil, zise ea privind-o atent. Dar îi dă un aer elegant, nu crezi?

— Da, desigur, se înroşi Henriette.

Justin îi zâmbi Celiei, în timp ce Alexandre îşi luase soţia de braţ şi se depărtaseră.

— Iubito, nu am nevoie de protecţie, şopti el cald.

— Găină bârfitoare şi lipsită de minte, izbucni Celia. Nu face cinste familiei Vallerand.

— Nici eu, spuse Justin conducând-o într-un colţ al încăperii. Familia Vallerand era strânsă într-un grup mic şi privea cum perechile dansau cadrilul. Lysette zâmbea şi conversa bucuroasă cu cei care îi căutau compania, în timp ce Maximilien era implicat într-o conversaţie cu gazda lor, Duquesne.

Mulţi oameni îl abordau pe Justin, oameni care voiau să audă povestea evadării lui din mâinile piraţilor, femei care voiau să filtreze cu el, doamne în vârstă, care îi cereau sfaturi pentru unele afecţiuni. Celia răspundea la ultimele întrebări spunându-le că soţul ei nu este suficient de refăcut pentru a-şi relua munca. Ocazional le şi sugera anumite tratamente. Fiind fiică de doctor, ştia multe lucruri şi era recunoscătoare că avea o memorie bună în această privinţă.

Când văzu că seara mergea bine, Celia se relaxă. Nimeni nu părea să-l bănuiască pe Justin. Îl imita perfect pe Philippe, chiar copiase modul cum acesta îşi ţinea degetele mari în buzunarele vestei. Fiind foarte înalt, se înclina uşor când vorbea cu oamenii. Philippe făcea deseori asta, binevoitor şi dornic să se facă accesibil tuturor. Nu era ca Justin, căruia nu-i păsa dacă îi intimidează pe ceilalţi.

Celia îl studie pe Justin şi înţelese că îl prefera aşa cum era în realitate. Îi lipseau râsul dezinvolt şi comentariile sarcastice. Lui Philippe i-ar fi plăcut o adunare ca aceasta, dar ea ştia că, dacă ar fi avut de ales, Justin ar fi preferat să fie singur cu ea.

Privind în jur, îşi simţi privirea atrasă de o persoană care stătea lângă o fereastră, între sala de bal şi sufragerie.

Stătea cu faţa la ea. Era subţire ca o lamă şi la fel de bine îmbrăcat ca restul invitaţilor, dar i se păru oarecum sinistru. Îi zâmbi din colţul gurii. O teroare rece îi cuprinse

inima, până când aproape i-o opri.

Încăperea se învârtea cu ea. Încercă să rostească numele lui Justin, dar nu putea vorbi. Imediat Justin veni lângă ea şi o prinse în braţe. Îi privi faţa galbenă ca de ceară.

— Celia. Celia, ce s-a întâmplat? Fu nevoit să se aplece, ca să-i audă şoaptele ieşite de pe buzele tremurânde.

— Legare.

Justin întoarse brusc capul şi cercetă încăperea, dar nu văzu nimic. Privi şi Celia. Imaginea hidoasă dispăruse. Încercă să se adune, dar capul îi vâjâia.

— *Qu'est-ce que c'est*? îi întrebă Maximilien privindu-i îngrijorat.

— Nu ştiu, zise Justin, susţinând-o pe Celia.

— Scoate-o de aici înainte să atragem atenţia. Uşile duc spre galeria exterioară. O să vin şi eu imediat.

Justin se conformă, o luă în braţe pe Celia şi ieşi cu ea. Aerul nopţii era rece şi liniştit. Întunericul îi adăposti când se retraseră în umbra unei coloane uriaşe, îi ridică bărbia şi o privi în ochii îngroziţi.

— L-am văzut pe Dominic Legare, se bâlbâi ea. L-am văzut acolo, cum mă privea. Mi-a zâmbit. Trebuie să mă crezi… este aici.

— Te-ai gândit cam mult la el în ultima vreme, comentă Justin calm, îmbrăţişând-o. Simţi cum tot corpul îi tremura. E posibil să fi văzut pe cineva care îi seamănă?

— Nu, era chiar el! Este pe undeva pe aici. Ştiu că el este. Justin, te rog să mă crezi, trebuie să…

— În regulă, spuse el strângând-o în braţe. Respiră adânc, petite, şi încearcă să te calmezi.

— Nu, trebuie să…

— Şşt. Taci.

Îşi lipi capul de pieptul lui şi simţi cum panica se evaporă, pe măsură ce trupul lui o încălzeşte.

— Sunt aici, murmură Justin. Nu o să-ţi facă rău. Nimeni nu o să-ţi facă rău. Celia se linişti cu greu.

— Explică-mi, Justin, îl întrerupse Maximilien.

— Dominic Legare este aici, zise Justin îngrijorat. La văzut în sala de bal. Dacă nu ar fi fost aşa de îngrijorat, ar fi râs de expresia de uimire apărută brusc pe faţa lui Maximilien.

— Descrie-l, spuse Max încordat.

— Slab şi de înălţime medie, cu păr roşu – castaniu strâns în coadă.

— Şi cu un rânjet de rechin, adăugă Celia.

— O descriere foarte exactă, râse Justin scurt, amintindu-şi dinţii proeminenţi ai lui Legare.

— Parcă ar fi Antoine Bayonne, se încruntă Max. Un prieten al lui George Duquesne, un proprietar francez. Are şi legături cu unii dintre cei mai bogaţi comercianţi din oraş. Am vorbit şi eu cu el de câteva ori. Este o persoană inteligentă.

— Nu cunosc numele, zise Justin.

— Bayonne a apărut în oraş acum patru, cinci ani. De atunci a fost văzut cu familia Duquesne şi cu alte câteva familii creole.

— L-ai văzut aici în seara asta? îl întrebă Justin încordat.

— Nu încă, dar îl pot întreba pe Duquesne… apoi Max se opri şi continuă cu voce scăzută. Vrei să spui că omul vinovat de moartea fiului meu este aici, în acest moment?

Înainte ca Justin să poată răspunde, o voce feminină, tânără îl chemă din uşa glasvandului.

— Domnule doctor Vallerand, sunteţi afară?

Justin se uită pe rând la Max, apoi la Celia.

— Ce doreşti? o întrebă el brusc. Era Amalie Duquesne, fiica mai mare a lui George.

— Domnule doctor Vallerand, zise ea în lacrimi, *ma mère* m-a trimis să vă caut. E vorba de fratele meu mai mic, Paul – a fost bolnav toată ziua şi deodată starea lui s-a agravat. Am trimis după domnul doctor Dassin, dar până când vine el, trebuie să faceţi ceva pentru el. Este sus. Maintenant, trebuie să-l vedeţi.

Justin se uită lung la ea, bâigui ceva, apoi se opri. Îşi trecu degetele prin păr.

— Ar fi bine să-l aşteptaţi pe doctorul Dassin, replică el scurt.

— Nu, nu, Paul ar putea să moară! strigă ea disperată. Tuşeşte şi se sufocă. Doctor Vallerand, veniţi sus şi ajutaţi-l!

Celia ieşi din întuneric şi se opri lângă Justin. Era palidă, dar stăpână pe ea.

— Aţi încercat cu abur? Puneţi-l să inhaleze abur până…

— Am încercat timp de câteva ore, răspunse Amalie. Nu a ajutat deloc.

Celia şi Justin se uitară unul la celălalt. Trebuia să ajute cumva până la venirea doctorului Dassin. Nu exista altă opţiune.

— *Bien,* du-ne sus la fratele tău, Amalie, spuse Celia încercând să-şi alunge gândurile despre Legare.

Se îndreptară în linişte către camera bolnavului. Celia înţelese ce se întâmpla cu el de îndată ce îl văzu pe băiat. Văzuse aceste simptome cu ani în urmă, la copiii dintr-un sat de lângă casa lor. Îl însoţise pe tatăl ei în multe dintre vizitele sale. O membrană de mucilagii se forma în gâtul bolnavului şi îi bloca respiraţia, până la sufocare.

Paul, un băiat de patru-cinci ani, nici n-o văzu intrând. Începu să tuşească şi să se înece. Celia înţelese că nu puteau aştepta sosirea doctorului Dassin. Ştia ce trebuie făcut. Îl văzuse pe tatăl ei efectuând procedura, o tehnică pe care o învăţase de la un chirurg din Paris. Dar cum ea nu avea deloc pregătire medicală, ar fi putut să-i facă mai mult rău decât bine.

Respiraţia lui Paul era hârâită şi sacadată. Madame Duquesne izbucni în hohote de plâns.

— Vai, doctore Vallerand, trebuie să-mi ajuţi băieţelul, vă rog…

— Madame, zise Celia, prinzând curaj. Trebuie făcut ceva, înainte ca băiatul să se sufoce. Cred că soţul meu vrea să aduceţi un cuţit foarte ascuţit şi un tub de trestie de câţiva centimetri.

Madame Duquesne o privi mirată, apoi se uită la Justin. El confirmă scurt din cap, iar femeia fugi să aducă

articolele. Imediat ce ea ieşi, Justin se apropie de patul copilului, îi dădu acestuia părul pe spate şi îl privi cum se luptă să răsufle.

Celia turnă apă din ceainicul fierbinte în lighean.

— Ar fi trebuit să cheme doctorul mai devreme, zise ea în engleză. Probabil va ajunge înainte să facem noi ceva.

— Îl ştiu pe Dassin, spuse Justin îndepărtând prişniţa urât mirositoare, care fusese pusă pe pieptul copilului. Îl şterse apoi cu o batistă curată. Este un bătrân cam certăreţ. A asistat la naşterea noastră. Deşi mă îndoiesc că asta se numără printre marile sale realizări.

— Justin, nu ştiu dacă pot face asta, zise Celia uitându-se la el.

— Atunci spune-mi mie ce trebuie să fac.

Celia ezită, apoi îşi scutură capul.

— Măcar dacă mi-aş aminti cum proceda tata... Se concentră.

— Nu mai respiră deloc, anunţă Justin încordat, scuturând umărul copilului. Copilul era inconştient.

Ceasul mental al Celiei începu să ticăie metodic. Madame Duquesne năvăli în cameră, dar Celia îi luă din mână cuţitul şi trestia, împingând-o afară

— Doctorul Vallerand are nevoie de discreţie, zise ea cu seriozitate. Vă rog să-l lăsaţi câteva minute.

— *Oui,* dacă asta doreşte, dar aş prefera să rămân.

— Doar un minut sau două, repetă Celia şi o conduse afară din cameră. Îşi spălă mâinile, la fel cuţitul şi trestia, apoi se aşeză pe pat. Justin întoarse capul copilului până când gâtul îi fu complet expus. Cuţitul tremura în mâna Celiei.

— Nu voia să facă vreo greşeală, să taie o venă şi să-l vadă sângerând până murea.

— Continuă, şopti Justin.

Celia spuse o rugăciune, apoi făcu o incizie la baza gâtului. O şuviţă de sânge ţâşni imediat, iar ea introduse trestia în tăietură. Îşi muşcă buzele până când simţi că o doare. Deodată observă cum aerul este absorbit prin trestie. Privi şi ascultă îngheţată, ca să se asigure că

respiraţia continua nestânjenită. Îi mulţumi lui Dumnezeu şi răsuflă uşurată.

Justin trase şi el aer în piept şi şterse urmele de sânge.

— Ce facem acum? întrebă el.

— Trestia îi va permite să respire până când gâtul se eliberează. Într-o zi sau două va putea fi îndepărtată. Se va vindeca repede... dacă va supravieţui altor simptome ale bolii.

Urmă un ciocănit uşor la uşă, apoi se auzi vocea doamnei Duquesne.

— Domnule doctor Vallerand? A sosit domnul doctor Dassin.

Dassin intră în cameră, cu trusa lui medicală. Era un bărbat scund dar distins, cu o prezenţă intimidantă. Hainele lui erau demodate: pantaloni trei sferturi, o vestă lungă cu motive florale, şi un veston cu umeri strâmţi. Purta o perucă cenuşie pe creştetul capului. Ochii lui pătrunzători şi vioi se mutau de la Celia la Justin. Justin îl privi fără să clipească, ştiind că Philippe şi Dassin fuseseră prieteni apropiaţi.

O licărire de speranţă şi anticipaţie apăru în ochii doctorului, care oftă cu amărăciune. Se apropie de pat şi examină procedura Celiei, zâmbind încurajator, în timp ce Paul îşi revenea.

— Ah, *c'est bien*... nu încerca să vorbeşti, *mon fils,* apoi le privi pe Celia şi pe doamna Duquesne. Totul este bine pentru moment. Se pare că doctorul Vallerand stăpâneşte situaţia. Am rugămintea ca doamnele să ne lase să stabilim diagnosticul.

Celia se uită la bătrânul doctor îngrijorată, în timp ce-şi spăla mâinile. Se conformă ezitant dorinţei doctorului Dassin, urmând-o pe doamna Duquesne şi închise uşa.

— Am fost destul de naiv să cred că o să-l întâlnesc pe Philippe Vallerand aici în seara asta, începu el cu vocea răguşită. Dar eu nu sunt ca adunătura de jos, care nu poate desluşi o şmecherie. Tu şi Philippe aţi trecut prin mâinile mele la naştere. Nu am avut niciodată probleme să vă

deosebesc.

— Felicitări, spuse Justin sardonic.

— Fratele tău era un vindecător. Era menirea lui. Tu, în schimb... Doctorul zâmbi amar. Mă aşteptam să-i supravieţuieşti. Soi rău. În ceea ce te priveşte a dat roade, aşa-i?

— Evident.

— După moartea mamei tale mi-a făcut plăcere să observ cum anii de neglijare l-au făcut pe Philippe să se dedice unor ţeluri nobile, în timp ce tu te-ai transformat într-un agresor insensibil. Philippe a încercat de multe ori să mă convingă de calităţile tale latente, deşi eu am fost mereu sceptic.

— Intenţionezi să păstrezi tăcerea despre identitatea mea? zise Justin nerăbdător.

— *Oui,* dar numai de dragul lui Philippe. Cred că aşa ar fi vrut el.

— Ce noroc pe mine că Philippe a fost iubit de toată lumea. Plecă să o caute pe Celia.

Ea îl aştepta în capul scării.

— Ştie? întrebă ea.

— Încep să mă întreb cine nu ştie.

— O să păstreze secretul?

— Aşa a spus. De dragul lui Philippe. Justin făcu un gest dezaprobator şi îşi trecu degetele prin păr.

— Ce s-a întâmplat? Ce ţi-a spus?

— Nimic important, murmură Justin.

Ea îl studie pentru o clipă. În ciuda feţei nepăsătoare, îi simţi tristeţea, vinovăţia şi deznădejdea.

— Ţi-a adus aminte de trecut, nu-i aşa? îl întrebă ea cu delicateţe. Dar trecutul nu mai contează. Îi luă mâna şi îl trase într-un colţ. Ridicându-se pe vârfurile picioarelor, îl îmbrăţişă şi îi sărută obrazul slab. Nimic nu mă va opri să te iubesc şi să cred în tine, nimic...

El îi cuprinse faţa în mâini şi o sărută. Celia se lipi de el pe când o săruta cu gingăşie.

— Te iubesc, spuse lipindu-şi fruntea de fruntea ei. Nu-mi place să ştiu că pot pierde foarte mult. Dacă te-aş

avea, nu mi-aş mai dori nimic pentru tot restul vieţii.

— Justin, şopti ea, dar el se îndepărtă de ea înainte ca pofta trupească să-i scape de sub control. Se uitară unul la celălalt plini de dragoste şi dorinţă.

— Ar trebui să mergem jos. Cred că tata l-a şi provocat pe Bayonne la duel. Dumnezeu ştie ce ne mai aşteptă în noaptea asta.

Celia îi luă mâna şi plecară spre scara spiralată de nuc. Când ajunseră în partea centrală a casei, Celia simţi un tremur care îi aminti ceea ce se întâmplase în sala de bal. Ştia că Legare era pe aproape, chiar înainte de a-l fi văzut, în picioare, lângă ceasul din bronz aşezat pe o masă lăcuită de lemn. Era puţin trecut de miezul nopţii. Mâna lui Justin strânse brusc degetele Celiei. Se uita la chipul lui Legare.

Legare vorbi primul.

— Domnule doctor Vallerand. Îi rosti numele cu o plăcere sadică. Dinţii lui inegali se dezveliră într-un zâmbet rece. Vă căutam.

Capitolul 11

— Antoine Bayonne, nu-i aşa? zise Justin, privindu-l netulburat pe Legare.

Celia abia dacă era conştientă de oamenii care treceau prin hol, de muzică, de dans şi de râsetele invitaţilor. Niciunul dintre ei nu ştia că doi dintre cei mai temuţi piraţi din Golf discutau printre ei. Îl privi pe Legare în timp ce amintirile i se perindau prin faţă… puntea navei acoperită cu cadavre… Spatele îmbibat de sânge al lui Philippe, faţa buhăită a lui André…

— Du-te, Celia, spuse Justin încet eliberându-i mâna. E în regulă. Mergi la Maximilien.

Degetele ei îl strânseră şi mai tare. Se agăţă de el ca şi cum ar fi fost un colac de salvare, privindu-l pe Legare cu ochi mari. Nu s-ar fi putut mişca, nici dacă ar fi vrut. Justin renunţă să o convingă să plece şi se întoarse către Legare.

— Ai riscat mult, spuse el. Aş putea să fac să fii arestat pe loc.

— Şi tu ai fi arestat odată cu mine. Ai fi spânzurat la fel de sigur ca şi mine.

— Nu m-ar deranja, atâta timp cât tu ai fi primul.

— Înainte de a lua o decizie, ar trebui să asculţi ce vreau să-ţi spun. Am o poveste pentru tine, domnule doctor Vallerand. Începe pe puntea unei nave capturate, plină cu piraţi. Eroina acestei poveşti este o frumoasă doamnă blondă – Legare îi zâmbi Celiei, care încerca să negocieze pentru viaţa ei şi a soţului ei. Ea ne informează că este posibil ca un membru al familiei Vallerand să fie la bord. Numele este, bineînţeles, unul cunoscut, cu toate conotaţiile privilegiilor şi ale puterii. Soţul ei este doctor, o veste care ne bucură pe mine şi pe oamenii mei. Când el nu este găsit printre captivi, curiozitatea ne face să căutăm printre cadavrele aruncate în apă. Vallerand este găsit. Şi, vai, este încă în viaţă. Legare se opri, evaluând efectele cuvintelor lui.

Celia îl privea ca un iepure speriat. Justin cântărea în tăcere diferite mijloace de a-l sfâşia pe nemernic. Nu credea o vorbă din ceea ce spunea Legare.

— Continuă, spuse el neutru.

— Considerând că ne-ar putea fi util, continuă Legare cu satisfacţie, am decis să-l aduc pe Crow Island şi să-l ţin prizonier. Fiind rezistent, captivul a supravieţuit rănilor. În acest moment trebuie să mărturisesc că preocuparea mea faţă de multe probleme importante – în principal găsirea ucigaşului fratelui meu – m-au făcut să uit pentru câteva luni de Vallerand-ul meu captiv. Până când în închisoarea din măruntaiele fortului am dat peste bărbosul meu nemesis, căpitanul Griffin! După oarecare muncă de convingere, prizonierul a recunoscut că are un frate geamăn. Apoi am auzit zvonuri din New Orleans că Philippe Vallerand se întorsese în mijlocul familiei, scăpând din colţii morţii. Ştiind că numitul Vallerand se bucură încă de ospitalitatea mea, m-am hotărât să te vizitez. Amuzantă poveste, nu-i aşa?

Justin îl privi cu faţa palidă şi cu ochii strălucind albastru.

— Philippe este în viaţă? întrebă Celia cu lacrimi curgându-i pe obraji.

— De ce sunteţi aşa de disperată, madame, rânji Legare. Se pare că vă simţiţi destul de bine cu oricare dintre fraţi.

Justin prinse chipul Celiei în palmele lui şi o forţă să-l privească.

— Minte, spuse el. Philippe este mort.

— Poţi fi sigur? zâmbi Legare.

— Ce vrei? întrebă brusc Justin.

— Cei mai mulţi dintre oamenii tăi au trecut de partea mea, Griffin. Nu a mai rămas nimic din mica ta organizaţie obraznică. Fiind un om inteligent, eşti conştient că e inutil să fugi de mine. Poţi aştepta să ne rezolvăm problemele la momentul pe care îl aleg eu, sau poţi să încerci să câştigi ceva. Aş fi dispus să fac un schimb. Tu pentru fratele tău.

Justin ignoră durerea cauzată de unghiile Celiei înfipte în palma lui.

— Chiar dacă eu aş crede că îl ai, ce te face să speri că mi-aş risca viaţa pentru fratele meu?

— Pe insulă ai fost de acord să lupţi până la moarte pentru soţia fratelui tău, remarcă Legare.

— Am nevoie de o dovadă că Philippe este în viaţă, spuse el încercând să-şi ascundă emoţia. După asta o să vorbim despre aranjamente.

— Dacă vrei să tragi de timp…

— Nu. Justin făcu semn spre sala de bal plină de lume. Ar trebui să-ţi fie evident că timpul este ceva ce nu prea îmi prisoseşte. Şi nici tu nu l-ai irosi, dacă vrei să mă iei prizonier înaintea autorităţilor.

— Vrei o dovadă? Trimite pe omul tău Risk, sau pe oricine vrei tu, pe insulă. O să-i dăm voie să-l vadă pe fratele tău. Legare îşi mută privirea de la Justin la Celia şi se înclină formal.

— O să-mi iau la revedere acum. Complimentele mele, *madame. Bon soir.*

Justin îl privi pe Legare păşind lejer spre uşa din faţă. Ochii lui nu se dezlipiră de silueta lui până când nu dispăru. Apoi o privi pe Celia, ale cărei lacrimi se opriseră la fel de subit, cum începuseră.

— Încearcă să te păcălească, şopti ea. Nu-l lăsa…

— Şşt… Justin îi prinse mâinile într-ale sale. Şi-ar fi dat şi viaţa dacă ar fi putut astfel să-i îndepărteze groaza din ochi. Simţi cum toată dragostea lui pentru ea creşte şi o învăluie. Celia îşi coborî pleoapele şi îi strânse mâinile cu o forţă care îl surprinse pe Justin. Niciunul dintre ei nu ştiau cât au rămas aşa, nu le păsa dacă erau văzuţi de cineva, până când se auzi glasul lui Maximilien.

— L-ai găsit pe Legare, nu-i aşa? Ce a spus? Unde este?

— Tată. Justin îi dădu drumul Celiei şi-l privi pe Max. A plecat, zise el încet. Spune că Philippe este încă în viaţă. Că este captiv.

— *Cum*? Maximilien făcu ochii mari.

— Să nu faci nimic deocamdată. Dacă autorităţile militare şi civile se implică, Philippe va plăti cu viaţa. Trebuie să-l găsim pe Risk. Celia o să-ţi explice. Ai grijă de ea.

Max blestemă cu voce scăzută şi încercă să-şi oprească fiul, dar Justin plecă, fără să mai spună ceva.

Justin porni călare spre cabana de la lac, unde stătea Risk. În timpul drumului o ceaţă fină îi îmbiba părul şi hainele, dar păru să ignore asta. Cabana era întunecată şi când intră înăuntru, fu întâmpinat de un declic de revolver.

— Sunt eu, spuse el.

Risk aprinse o lampă mică şi îl privi cu singurul lui ochi. Puse jos revolverul.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva noutăţi de la Aug? îl întrebă Justin brusc.

— Niciuna.

— L-a agăţat şi pe el Legare?

— S-ar putea. Risk aşteptă ca Justin să-i explice de ce venise.

— L-am văzut pe Legare în seara asta, începu Justin

zâmbind, când Risk îl privi uimit. Începu să-i dea detalii despre întâlnire. Când ajunse la oferta lui Legare despre schimb, Risk explodă.

— Aoleu, sigur că ar vrea asta! Ar vrea să te aibă captiv fără să-ţi dea dreptul să mori cu spada în mână. Îndată ce Legare o să te aibă la cheremul lui, o să fii torturat şi ciopârţit, ca un pui fript, până când o să te rogi să mori.

— Dacă Philippe este în viaţă, nu am altă alternativă.

— Eşti nebun, Griffin, clătină el din cap. Dacă îl are pe Philippe, asta nu înseamnă că a mai rămas mult din el. Pun pariu pe o avere că fratele tău zace pe fundul mării, nu în fortul lui Legare. Şi care-i treaba cu găinuşa de la plantaţie? De când te ştiu eu, nu te-am văzut dorind o femeie cum o doreşti pe ea.

— Vrei să spui că ar trebui să-l părăsesc pe fratele meu pe insulă, ca să-i pot păstra nevasta?

Risk ridică nepăsător din umeri.

Primul impuls al lui Justin fu să-l mustre pe Risk, dar realiză că părerea lui era aceeaşi ca a oricărui alt membru al echipajului său. Adică să ia ceea ce i se oferă, indiferent ce se întâmplă cu cei din jur. Şi el crezuse că asta era atitudinea corespunzătoare. Dar nu mai putea trăi aşa. Şi nu ar fi putut să mai trăiască, dacă îşi părăsea fratele, chiar dacă asta ar fi însemnat să o piardă pe Celia în favoarea lui Philippe.

— Trebuie să ştiu dacă fratele meu este în viaţă, încheie Justin. Vrei să te duci pe Isle au Corneille?

— Da, o să mă duc pe blestemata de insulă imediat. Şi o să văd dacă e ceva adevăr în ce spune Legare. O să te ajut cu Legare, Griffin.

— Bine.

— Doar dacă promiţi că după asta o să-ţi iei locul la cârma lui *Vagabond* încă o dată şi…

— Nu, se răsti Justin. Ţi-am mai spus. Am terminat cu asta. Ţi-am dat nava.

— Nu am nevoie de blestemata aia de navă! explodă Risk. Nu vezi că oamenii nu vor să mă urmeze? Nu sunt în

stare să-i conduc şi nici nu vreau. Nu sunt în stare să-i comand. Fie sunt secundul cuiva, fie mă las de piraterie.

Justin se uită la el binevoitor.

— Nu pot să mai fac asta, Jack. Ai crezut că o să continui la nesfârşit?

— Da, izbucni Risk supărat.

— Nu fi aşa de supărat, făcu Justin clătinând din cap. Ai avut de câştigat. De ce nu te potoleşti, ca să te bucuri de ce ai adunat? Ai putea duce o viaţă uşoară acum…

— Nu vreau o altă viaţă. Vreau aceeaşi viaţă. Aceeaşi ca până acum!

— Asta nu se poate, rosti Justin necruţător. Ne-am schimbat amândoi.

— Nu, eu sunt la fel, spuse Risk. Doar tu te-ai schimbat.

*

Îndată ce groaza îi scăzu, Celia se cufundă într-un somn agitat şi visul cu Philippe se întoarse. El se îneca, ea se întindea după el şi în tot timpul ăsta Legare era prezent, vocea lui diabolică răsunându-i în ureche. Se trezi brusc.

Şi dacă Philippe era în viaţă? Nu-şi putea imagina suferinţele prin care a trecut. Sărmanul Philippe – dacă l-au torturat, l-au înfometat? Avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el, să-l ajute să se însănătoşească.

Se temea nu numai pentru Philippe, ci şi pentru ea însăşi şi pentru Justin. Legare părea aşa de încrezător şi de puternic în seara asta, aşa de sigur că va obţine ceea ce-şi dorea. Gândul că Justin putea să fie la discreţia lui Legare era prea terifiant ca să-l abordeze. Va face orice, pentru ca asta să nu se întâmple.

O bântuiau multiple îngrijorări. Dacă Philippe s-ar întoarce, ea ar fi încă soţia lui. I-ar datora încă loialitatea şi ajutorul pentru toată viaţa. Îl va pierde pe Justin. Îl iubise pe Philippe cu patimă, dar nu era în acea iubire nimic din nevoia mistuitoare şi tandreţea magică, pe care le stârnise în ea dragostea pentru Justin. *Bon dieu,* cum ar suporta să-l

iubească fără să-l aibă, să fie separată de el pentru totdeauna?

Se răsuci în cearşafurile mototolite. Nu mai era mult până în zori. Când va veni Justin acasă? Şi dacă Risk se va întoarce cu ştirea că spusele lui Legare erau reale, ce va face Justin?

Paşi grăbiţi se auzeau, iar ea sări din pat. Inima îi bătea cu putere. Justin se întorsese la ea. Merse spre uşă şi i se aruncă în braţe, de cum ajunse în prag. El o prinse cu un geamăt de bucurie şi o ridică de pe podea.

Degetele ei îi trecură prin păr în timp ce buzele lui îi acopereau gâtul. Cuprinşi de pasiune şi disperare, se abandonară dorinţei, care nu mai lăsa loc pentru cuvinte.

Justin simţi căldura corpului Celiei prin cămaşa de noapte subţire. I-o trase în sus grăbit, până când coapsele şi fundul i se dezveliră. Braţele lui cuprinseră rotunjimile, trăgându-i abdomenul către el. Ea se frământa în braţele lui şi îi sărută bărbia şi gura. Răspunzându-i la fel, el o sărută, depărtându-i buzele, apoi îi absorbi limba în gura lui. Prin pantaloni ea îi simţi imediat lungimea încordată a erecţiei care presa insistent şi dureros.

Şoldurile lui se mulară pe ale ei într-un ritm simultan cu pulsaţiile limbii. Celia scânci, prinsă fără speranţă în strânsoarea corpului lui puternic, în timp ce plăcerea o invada în valuri arzătoare. Anticipând ce urma să se întâmple, încercă să-şi elibereze gura, dar era prea târziu; convulsiile orgasmului o copleşiră. Gâfâind sacadat se agăţă de el în ritmul înnebunitor al coapselor lui. Când ultimul spasm i se stinse, el o lăsă jos, îi scoase complet cămaşa şi o aruncă pe podea.

Celia îl ajută să-şi scoată hainele şi îl conduse spre pat. Trupul lui întunecat se ridică deasupra ei o împinse pe saltea şi o urmă imediat. Ea îşi ţinu respiraţia, copleşită de agonia indusă de gura lui devastatoare, de dinţii lui pe sfârcurile ei şi de mişcarea umedă a limbii lui. Mâna lui îi pătrunse între picioare, iar ea îl primi nerăbdătoare. Aplecat asupra ei, Justin îi sfărâma buzele cu gura lui, sorbindu-i gemetele.

Ea îi mângâie umerii plini de cicatrici şi spatele musculos, apoi îi frământă coapsele suple şi fesele, smulgându-i gemete de plăcere. Trăgând-o sub el, el se poziţionă deasupra şi îi cuprinse coapsele între ale lui, imobilizând-o ţinând-o strâns până când ea se cambră de la mijloc, primindu-l înăuntrul ei.

Celia se relaxă şi îşi aşează capul pe pieptul lui.

— Justin, şopti ea răguşit. Ce o să se întâmple cu noi?

— Şşt, inima mea… nu o să vorbim despre asta până când nu vom fi siguri că Philippe trăieşte.

— Şi dacă este adevărat? Ce vei face tu?

Îşi lipi degetul pe buzele ei să tacă. Ar fi continuat cu întrebările, dar el o opri iar, apoi îi mângâie spatele şi gâtul. Lacrimile îi căzeau pe pieptul lui. Se simţea aşa firesc în braţele lui, dar ştia că nu e bine. Până acum se considerase văduvă. Dar acum, dăruindu-i-se lui Justin când ştia că soţul ei ar putea fi în viaţă, avea impresia că îl trădase pe Philippe.

— N-ar trebui să te iubesc, glumi ea acoperindu-l cu lacrimi şi sărutări. Niciodată nu am vrut să te iubesc.

— Ştiu, spuse el strângând-o în braţe. Ştiu.

— Sentimentele mele pentru Philippe nu au fost niciodată aşa, chiar dacă…

— Nu, şopti el. Nu face comparaţie. Nu este corect pentru niciunul dintre noi.

— Dar vreau să înţelegi. Eu… nu aş fi putut niciodată să-l iubesc astfel, niciodată.

— Înţeleg, spuse el, şi o sărută iar.

Deodată ea se simţi epuizată şi închise ochii.

— Nu mă părăsi, şopti ea.

— Inimioara mea… îi sărută fruntea şi o alintă până ce ea adormi.

*

Dangătul clopotului străbătea aerul proaspăt al dimineţii. Plantaţia începea să se trezească, începeau treburile zilnice, hrana era gătită, voci adormite se auzeau

peste tot. Justin şi Max mergeau pe aleea plantaţiei şi discutau. Semănau foarte bine, atât la înfăţişare cât şi la gesturi. Treceau peste peluza proaspăt tunsă, în timp ce vântul le împrăştia frunze la picioare.

Justin aruncă o privire spre căsuţă. Celia dormea încă. Înainte de a pleca de lângă ea îi văzuse încordarea de pe faţă, chiar şi aşa adormită. Avea nevoie de odihnă pentru a face faţă următoarelor zile.

Max îi urmări privirea.

— O iubeşti, nu-i aşa?

— Nu eşti de acord.

— Nu este adevărat, răspunse Max. Aş fi oprit orice fel de legătură, dacă aş fi crezut că profiţi de ea. Dar se pare că nu e cazul. De când aţi sosit... am observat un fel de ataşament între voi, pe care nu am crezut că am dreptul să-l rup. Max se opri şi adăugă scurt. Am fost surprins de atracţia ta faţă de Celia.

— Este o femeie frumoasă, spuse Justin.

— Da, dar e o frumuseţe liniştită. Şi calităţile ei interioare, inteligenţa, bunătatea, demnitatea... nu, nu este felul de femeie de care m-aş fi aşteptat să fii atras.

— Este mai mult decât un interes, adăugă Justin.

— Deci ai intenţii serioase cu ea. Şi dacă Philippe trăieşte?

Justin îşi îndesă mâinile în buzunare şi privi în jos frustrat.

— Nu aş putea să o iau de lângă el. Şi cred că, până la urmă, nici ea nu ar putea să-l părăsească.

— Este posibil ca Legare să fi minţit...

— Se poate, dar nu cred. Cred că Philippe este în viaţă. Vocea lui Justin era aspră şi hotărâtă. Jack Risk s-a dus pe insulă să afle adevărul. O să fie aici cu noutăţi mâine seară. Dacă Philippe este la ei, jur că o să-l aduc înapoi teafăr. Pe viaţa mea!

— Nu vreau să-ţi rişti viaţa pentru nimic, zise Max imediat, oprindu-l. Se priviră unul pe celălalt. O să găsim o altă soluţie, *mon fils.* Ochii lui aurii emanau îngrijorare şi dragoste. Viaţa ta este la fel de preţioasă pentru mine ca şi

cea a lui Philippe.

Justin fu luat prin surprindere. Tatăl lui fusese întotdeauna aşa de mândru şi stăpân pe sine. Mărturisirea sentimentelor lui îl tulbură.

— Nu există altă soluţie, spuse el, dar Max îl întrerupse, mult mai afectat decât îl văzuse Justin vreodată.

— Nu crezi că înţeleg? Tu semeni cu mine, Justin. Mai mult decât Philippe. Ani de zile ai fost animat de vinovăţie şi mânie, exact ca mine. Ai făcut aceleaşi greşeli. Nu a fost vina ta că unele lucruri au fost mai grele pentru tine decât pentru Philippe. Nu este vina ta că nu ţi-am oferit sprijinul de care aveai nevoie. Am fost aşa de cufundat în durerea şi amărăciunea mea, încât mi-am neglijat fiii. O să regret asta pentru tot restul vieţii mele.

— Nu este vina ta că am devenit pirat, şopti Justin. Nu sunt ca tine, sunt ca… ea.

— Ca mama ta? insistă Max, gândindu-se la vremurile îndepărtate, când fusese căsătorit cu Corinne. A fost o femeie egoistă şi intrigantă, Justin. Dar nu a fost rea. Asta credeai tu? Că destinul tău a fost să devii ticălos pentru că ai fost fiul ei? Nu ai un strop din sângele ei mai mult decât Philippe.

— Da, dar el… începu Justin mutându-şi greutatea pe piciorul sănătos şi evitând privirea lui Max. El a fost cel bun.

— Asta este o prostie, spuse Max sec.

— Da? Eu ştiu că Philippe a fost tot ce eu am vrut să fiu, dar nu am putut. Justin simţea cum se înfierbântă, în timp ce încearcă să exprime ceea ce nu exprimase niciodată. Era ciudat că imboldul de a-l face pe tatăl său să înţeleagă acest lucru era la fel de puternic precum fusese nevoia de a-i spune Celiei că o iubeşte. Nu se exteriorizase niciodată cu uşurinţă. Îi fusese teamă că în felul acesta devenea vulnerabil.

— Mult timp nu am înţeles de ce ea a dispărut, spuse el, şi de ce ai devenit aşa de rece şi dur. Am crezut că eu eram de vină, că, dacă aş fi fost bun, dacă aş fi fost ca Philippe, ea nu ţi-ar fi fost necredincioasă. Că i-ar fi păsat de familia ei. Ar mai fi fost în viaţă şi tu…

— Nu, spuse Max aspru. Tu nu ai avut nicio legătură cu asta. Priveşte-mă! Tonul lui imperativ nu putea fi ignorat. Indiferent ce ai făcut, indiferent cum te-ai fi comportat, nu ai fi putut schimba nimic. Nu a fost vina ta. O să te fac să înţelegi asta, chiar dacă o să trebuiască să ţi-o spun de o mie de ori.

Briza de iarnă îi învăluia cu blândeţe, umplând aerul cu foşnetul frunzelor căzând şi mirosul de chiparoşi. Justin îşi privea tatăl cu atenţie. Simţi o senzaţie ciudată de eliberare şi brusc îl usturară ochii şi nasul. De ce nu se mai putea controla ca altă dată?

— Nu o să fie nevoie, spuse el. Te cred.

— Atunci ştii că nu trebuie să te revanşezi dându-ţi viaţa pentru Philippe.

— Motivele mele nu sunt nobile. Este o chestiune de eficienţă. Eu sunt singurul care îl poate aduce pe Philippe în siguranţă. Poţi să cauţi printre autorităţile civile şi prin marina militară şi nu o să găseşti pe cineva care să ştie a zecea parte din cât ştiu eu despre Legare şi despre insulă.

— Şi dacă îl recapăt pe Philippe şi te pierd pe tine? întrebă Max.

— Ţi-ar păsa? întrebă Justin zâmbind.

Max se încruntă şi îl apucă de guler, aşa cum lupul îşi dojeneşte puiul neascultător. Dacă gestul ar fi venit de la altcineva, ar fi părut ridicol.

— Da, mi-ar păsa! Asta încercam să-ţi spun.

— Atunci şi mie îmi pasă de tine, tată! zise Justin continuând să zâmbească.

— Nu o să te pierd, spuse Max uşor speriat.

— Nu, nu o să mă pierzi, dacă nu o să te amesteci. Max îi dădu drumul ezitant, amintindu-şi că lui Justin nu-i plăcea să fie atins. Reluară plimbarea şi Max spuse brusc:

— E ceva ce nu voiam ca tu să ştii, până când totul ar fi fost terminat. Acum cred că trebuie să ştii.

— Ce este? întrebă Justin ezitant.

— Comandantul Matthews şi locotenentul Benedict adună o flotă de marinari şi infanterişti ca să atace insula. Plănuiau asta de ceva vreme.

Justin se opri din mers.

— Cum? De când ştii despre asta?

— De câteva săptămâni de fapt.

— Şi de ce naiba nu mi-ai spus? îl întrebă Justin supărat.

— Am crezut că nu trebuie să ştii.

— La naiba şi când ar trebui să înceapă acţiunea?

— Poimâine.

— Poimâine… Proştii! izbucni Justin drăcuind. O să fie mari pierderi umane. În port sunt nave înarmate până-n dinţi şi cu tunuri. O să piardă jumătate din trupe, înainte ca Matthews să tragă un foc.

— Probabil, dar prezenţa lui Legare a devenit o ameninţare prea mare. Nu-i pot permite să mai continue aşa. Cred că ajutorul infanteriei le va da forţa necesară.

— I-ai spus lui Matthews despre Philippe? Că s-ar putea să fie prizonier pe insulă?

— Bineînţeles că nu. Dacă aş fi făcut-o, ai fi fost arestat imediat.

— Va trebui să le spui totul lui Matthews şi Benedict, tată. Despre mine şi Philippe şi despre întreaga noastră şaradă.

— Nu, zise Max hotărât. Dacă te bazezi pe clemenţa lor, *mon fils,* te înşeli. Dimineaţa următoare ai atârna în ştreang.

— Nu, dacă ar şti că le pot fi de folos. Trebuie să afli cu precizie când au de gând să atace. Convinge-i să aştepte până ce eu voi face schimb cu Philippe. Aşa Philippe ar fi în siguranţă.

— Şi cum ai putea să le mai fi lor de folos după aceea?

— O să am câţiva dintre oamenii mei pe Isle au Corneille, iar ei mă vor apăra. Aug o să-i strecoare acolo. Apoi o să-i atac din interiorul fortului. Spune-i lui Matthews că o să dăm foc depozitului de muniţii şi o să folosim propriile lor tunuri, ca să distrugem apărarea portului. O să-i slăbim din interior. Apoi trupele lor vor cuceri insula fără probleme. Matthews va trebui să fie de acord cu asta.

— Multe lucruri pot să meargă prost, comentă Max sceptic.

— Întotdeauna se poate întâmpla aşa. Justin îl privi, surprins de sentimentul de solidaritate faţă de tatăl său, iar asta nu mai simţise până atunci. Trebuie să procedăm aşa. De dragul lui Philippe. Fă-l pe Matthews să înţeleagă că îl pot ajuta.

Max bombăni, dar nu îl contrazise.

Justin răsuflă uşurat, când înţelese că tatăl lui va face ceea ce-i ceruse.

— Tată… înţelegi că după asta va trebui să dispar pentru totdeauna.

— Încă mai încerc să-ţi aranjez graţierea.

— Nici măcar tu nu ai atât de mulţi bani şi influenţă. Dacă nu sunt prins, o să plec şi sper că o să fiu considerat mort.

— Şi nu o să te mai vedem niciodată, completă Max încet.

— Nu, zise Justin ezitant.

— Ce o să se întâmple cu Celia?

Când nu-i răspunse imediat, Max îl privi pe fiul său.

— O să-i fie mai bine cu Philippe, reuşi el să spună, cu dinţii încleştaţi. Eu nu-i pot oferi decât un singur fel de viaţă, şi am înţeles că… nu vreau aşa ceva pentru ea.

*

Risk mergea de unul singur de pe plaja de pe Crow Island spre fort, în lumina strălucitoare a apusului. În mai puţin de un minut îl încolţiră trei oameni care voiau să-l dezarmeze. Îi ţinu la distanţă cu maceta sa.

— Jos labele, împieliţaţilor, scuipă el. Sunt aici la invitaţia lui Nicky Legare, ai dracului ce sunteţi de nătângi.

Aruncându-i insulte şi ameninţări, cei trei îl obligară să-şi predea sabia, pistolul şi cuţitul, apoi îl însoţiră către fort. Risk zâmbi ştrengăreşte strigând vesel când observă câţiva oameni care făcuseră parte din echipajul lui Griffin.

— Sal’tare, trădători nenorociţi!

Era împins cu violenţă în interiorul fortului spre încăperile private ale lui Legare. Ar fi crezut că o persoană cu averea inimaginabilă a lui Legare s-ar fi înconjurat de comori şi lucruri fine, dar încăperile erau îngrozitor de austere. Niciun obiect de artă sau de lux nu împodobeau locul. Risk văzuse celule de închisoare mai confortabile decât acestea. Se confirma ceea ce crezuse Risk, anume că omul ăsta nu era o fiinţă umană. Legare şedea pe o bancă tare şi joasă, cu braţele rezemate pe o masă dreptunghiulară.

— Domnule Risk, zise Legare crispat. Lumina lămpii aruncă o strălucire roşiatică în pupilele lui întunecate. Te aşteptam.

Risk făcu o plecăciune ca să-l enerveze.

— Da, Griffin mi-a prezentat amabila dumitale invitaţie, domnule căpitan Legare. Acum, dacă nu te deranjează, aş vrea să o văd pe cealaltă victimă a ospitalităţii dumitale, şi anume doctorul Vallerand.

— Sigur, haideţi să-l vizităm. Legare se ridică şi se îndreptă spre el. Şi pe drum, domnule Risk, poate o să mai vorbim câteva lucruri...

— Da, aranjamentele pentru schimb.

— Poate vorbim mai întâi despre viitorul tău.

— Vorbeşte cât vrei, spuse Risk destins. Eu sunt cam tare de urechi.

Legare deschise uşa, urmărindu-l cu atenţie pe Risk.

— Poate nu aşa de mult cât crezi. După părerea mea, Griffin a făcut cu tine o înţelegere dezavantajoasă, domnule Risk. Tu faci ceva pentru el şi el nu-ţi dă nimic

— Se cheamă loialitate, mormăi Risk.

— O frază cam scumpă loialitatea asta. Scumpă pentru tine.

— Îţi cam baţi gura de pomană, spuse Risk înţepat.

— Nu am terminat încă, murmură Legare, deschizând drumul spre închisoarea subterană.

Risk îl urmă pas cu pas.

*

Seara următoare Justin merse în golf să-l aştepte pe Risk. Nu o văzuse pe Celia de douăzeci şi patru de ore. Între timp Justin sperase că Risk îi va aduce veştile pe care le aştepta. Ar fi fost o uşurare să afle că fratele lui era în viaţă. Îl iubea pe Philippe şi l-ar fi iubit chiar dacă acesta nu ar fi fost cea mai bună şi mai onorabilă persoană pe care o cunoştea. Philippe nu fusese niciodată expus la violenţă adevărată. Dumnezeu ştie cum l-or fi afectat cinci luni de prizonierat. Oh, îi va face mare plăcere să-l omoare pe Legare!

Gândurile lui Justin fură întrerupte când Celia veni să-l vadă. O ştiuse chiar înainte de a-i auzi paşii şi vocea blândă.

— Justin… m-ai evitat.

— Ce vrei? întrebă el încercând să pară ocupat.

— Justin, dacă Risk o să vină cu ştirea că Philippe este în viaţă, ce o să facem?

— O să vorbim despre asta când o să ştim cu siguranţă, spuse el devenind brusc serios.

— Asta sună ameninţător, spuse ea.

— Indiferent ce vom face, nu va fi fi uşor pentru nimeni. Cred că înţelegi asta, nu?

Ea încercă să zâmbească.

— O să fiu fericită atâta timp cât suntem împreună.

Zâmbetul îi dispăru când fu clar că el nu avea de gând să răspundă.

— Ia-mă în braţe, Justin, îi şopti ea.

Nu ar fi putut să o refuze, chiar dacă vieţile lor ar fi depins de asta. Braţele lui o cuprinseră înainte ca ea să-şi dea seama. Când îşi sprijini capul pe umărul lui, căldura respiraţiei ei se strecură pe sub cămaşă atingându-i pielea. Se lipi de el privind către golf.

— Îl tot visez pe Philippe, spuse ea în treacăt. În toate visele astea el se îneacă şi eu mă întind către el. Dar nu l-am putut salva niciodată.

— O să-l ai înapoi curând.

— Ce vrei să spui?

— Şşt. O împinse uşor de lângă el văzând o pirogă care se apropia. Era Risk şi vâslea temeinic. Privi spre ei şi zâmbi. Justin se apropie de malul apei ca să lege piroga, în timp ce Risk coborî din ea. Privirea lui se opri în primul rând asupra Celiei.

— Trăieşte? izbucni ea.

— Da, spuse Risk chicotind. E în viaţă şi se gândeşte la tine, iubito.

— L-au tratat rău? întrebă Celia.

— A fost ţinut într-una dintre celule, în fundul fortului, povesti Risk uitându-se la Justin. Le ştii. Alea care sunt folosite când ţarcurile pentru sclavi erau pline şi era nevoie de mai mult loc. Dumnezeule, seamănă leit cu tine, Griffin!

— L-ai văzut pe Aug pe acolo? întrebă Justin.

— Nu, nu l-am văzut.

— Aug este pe insulă? îl întrerupse Celia surprinsă.

Se făcu deodată linişte. Justin îi apucă umerii şi o privi cu atenţie.

— Mergi în casă, te rog.

— Dar nu este nevoie, nu o să mai spun nimic…

— Mergi în casă, repetă el încet privind-o insistent. Ea îşi coborî privirea dezamăgită şi plecă, supărată că nu putuse să tacă.

Lysette îl legăna pe Rafe în timp ce Evelina se ocupa de păpuşi. Angeline, fiica mai mică era plictisită şi neliniştită, iar Celia se hotărî să o ia în salon ca să-i spună o poveste. Poveştile o făceau să se concentreze la altceva decât la Philippe şi o ajutau să se relaxeze. Era un mod plăcut de a face să treacă timpul şi era foarte încântată de dorinţa ei de a se exprima.

Ce norocoasă era Lysette Vallerand, să aibă trei copii frumoşi, un soţ care o iubea, o casă mare şi o mulţime de prieteni şi activităţi care o ţineau ocupată. Şi Celia ar fi putut avea o asemenea viaţă cu Philippe. Probabil mai era încă posibil. Dar nu mai era ceea ce voia. Nu mai era nici măcar sigură ce fel de viaţă i-ar fi oferit Justin, şi nici nu-i mai păsa. Ştia că va fi iubită aşa cum puţine femei au fost iubite şi că Justin va avea grijă de ea. Fără îndoială tatăl şi

familia ei vor crede că înnebunise. Fusese întotdeauna aşa de tăcută, moderată şi previzibilă în toate privinţele. Gândul o făcu să zâmbească amar şi îşi întoarse atenţia spre Angeline.

*

Justin se duse către bibliotecă şi îl găsi pe tatăl lui în faţa focului. Strălucirea roşie îi transforma faţa aspră a lui Max într-o mască de bronz şi aur.

— Philippe este în viaţă, spuse Justin. L-a văzut Jack.

— Este bine? inspiră Max scurt.

— Având în vedere că a fost prizonierul lui Legare în tot acest timp, probabil nu, explică Justin.

— O să merg la comandantul Matthews chiar acum. Cu ajutorul lui Dumnezeu, să sperăm că va fi de acord cu planul tău.

— Fii convingător, tată.

— Sigur că da, spuse Max ieşind din bibliotecă.

Justin merse în salon, unde Celia şedea cu Angeline.

Se opri în faţa uşii şi privi neobservat cum fetiţa asculta absorbită povestea balaurului trist.

Justin simţi o durere în piept când le urmări. Nu o văzuse niciodată aşa de afectuoasă şi maternală. Înţelese ce era pe cale să piardă şi se simţi teribil de afectat. Voia să-i ofere copii, voia să aibă o familie cu ea, să aibă o familie la care nici măcar nu fusese în stare să se gândească înainte.

Povestea balaurului trist se termină şi Celia îl observă cum o fixează cu ochii lui albaştri. O mută pe Angeline din poala ei.

— Iubito, îi spuse ea fetiţei, de ce nu te duci să vezi dacă mama ta a terminat cu Rafe?

— Vreau să mai ascult una.

— După cină, îţi promit.

Privindu-l pe Justin cu ciudă, de parcă ar fi înţeles foarte bine de ce se terminase povestitul aşa de brusc, Angeline plecă din cameră cu părere de rău.

Celia îi privi faţa împietrită. Ar fi vrut să vină să se aşeze lângă ea, dar el rămase în picioare, păstrând distanţa între ei.

— Ştiu că tu şi Maximilien plănuiţi ceva, începu ea. V-am văzut plimbându-vă împreună ieri dimineaţă. Ce vreţi să faceţi?

— Nu e nevoie să ştii.

— Dar bineînţeles că trebuie. Celia se opri, văzându-i privirea goală. Justin, de ce mă priveşti aşa? Ce se va întâmpla?

— Philippe se va întoarce. Tu eşti soţia lui. După ce se va întoarce în siguranţă eu o să dispar.

— Da, şi eu o să merg cu tine, spuse ea încruntată.

— Nu.

— Nu? Justin, nu vrei să spui că o să mă laşi aici?

— Asta este exact ce vreau să spun. Când Philippe se va întoarce, el o să aibă nevoie de tine şi tu o să ai grijă de el.

— Da, vreau să-l ajut. Dar nu-i pot fi soţie. O să-i redau libertatea. El şi Briony se iubesc, iar eu îţi aparţin.

— Eşti măritată cu el, Celia.

Aş fi vrut să se ducă la el, dar picioarele nu o ajutau.

— După toate lucrurile pe care mi le-ai spus şi după promisiunile făcute, nu poţi să-mi spui că nu…

— Un bărbat spune multe lucruri atunci când vrea să se culce cu o femeie.

Celia simţea că se sufocă.

— Ştiu că mă iubeşti, spuse ea în şoaptă.

— Aşa am crezut. Dar ai avut dreptate când mi-ai zis că îţi este teamă că ai putea fi doar o pasiune trecătoare. Vorbele fuseseră spuse în aşa fel încât oricine l-ar fi crezut. Dar nimic nu-i putea ascunde încordarea şi îmbujorarea subită.

Celia era tulburată şi îngrozită, apoi încet, începu să înţeleagă. El încerca aşa de tare să fie aspru şi rece, când nu mai târziu de noaptea trecută o strânsese în braţe şi o iubise cu atâta pasiune. Înţelese ce voia să facă el acum şi motivele pentru care o făcea. Deodată îşi recăpătă

răsuflarea şi continuă uşor ezitant.

— Mă minţi, spuse ea.

— Nu este o minciună. Am obţinut ce am vrut de la tine. Acum am terminat cu tine.

Celia se ridică şi merse spre el. Justin încercă să pară hotărât când ea se apropie; arăta ca un câine uriaş speriat de un pisoiaş.

— Nu te cred, îl provocă ea.

— Atunci eşti nebună. Ai un soţ care vine înapoi acasă şi eu o să ţi-l aduc bucuros. Sunt sătul de tine. Sunt sătul de jocul ăsta.

— Faci asta pentru mine. Crezi că aş fi mai în siguranţă, dacă mă laşi aici. Bine, aş fi în siguranţă, apărată şi nefericită. Aşa e mai bine? Asta vrei? Încercă să-l îmbrăţişeze, dar el se retrase. Gândeşte-te cum ar fi ca tu să te întrebi în fiecare noapte dacă sunt singură, dacă dorm în braţele altcuiva…

În ochii lui se citea o gelozie furioasă.

— O să fiu bucuros să scap de tine!

— Acum două zile mă rugai să plec cu tine. Spuneai că nu poţi trăi fără mine.

— S-a întâmplat înainte să ştiu că Philippe este în viaţă. Justin încerca disperat să-i ignore mirosul, atingerea moale a sânilor ei. Dar trupul îl trădă, inima începu să-i bată, abdomenul să i se încălzească de o durere mult prea familiară.

Ea îşi apropie gura fierbinte de a lui, iar el inspiră violent. Vârful limbii ei trecu peste buzele lui strânse, iar braţele suple îi înconjurară gâtul. Trupul lui se încordă şi avu nevoie de toată puterea ca să nu-i zdrobească trupul de al lui. La naiba, nu se întâmpla aşa cum avusese el de gând!

— Nu te iubesc, zise el încercând să o îndepărteze. Eu nu…

Dar ea profită de buzele lui deschise ca să-şi lipească şi mai bine gura de a lui, apoi îi căută limba. Toate simţurile lui erau în clocot. Deodată se cutremură şi o cuprinse strâns în braţe, stăpânirea de sine evaporându-se.

Înfometat o lipi de el, de rotunjimea vârtoasă care-i exploda între picioare, iar gura nesătulă se deschise. Celia îi spunea fără cuvinte că orice i-ar fi cerut, putea să aibă de la ea.

Agonizând de frustrare, el înjură în şoaptă. Ea îl privea triumfătoare.

— Presupun că acum o să spui că tot ceea ce simţi pentru mine este dorinţă, nu dragoste?

Justin tăcea, dar respira sacadat. Avea aerul că vrea să o sugrume.

— Nu sunt un copil care nu poate lua singur decizii, spuse Celia. Sunt femeie şi am hotărât că tu eşti alesul meu. Dacă mă părăseşti, o să-mi petrec restul vieţii căutându-te. Ridică privirea spre faţa lui uimită. *Alors,* ai putea să-mi spui ce ai de gând, sau o să aflu singură şi…

Justin o prinse de umeri şi o scuturâ, înainte de a o privi în ochi. Părul Celiei se desprinse din pieptenele care-l susţinea şi i se împrăştie pe umeri. Faţa lui Justin era aşa de aproape de a ei încât nasurile aproape li se atinseră. Redusă la tăcere, ea îl privea cu ochi miraţi.

— Rămâi acasă, spuse Justin rar şi apăsat. Să nu te duci nicăieri. Nu te amesteca în asta.

— Mă doare! spuse ea albindu-se la faţă.

Strânsoarea lui crudă nu se domoli.

— Nu e vorba doar de alegerile tale şi nu vreau să protejez doar viaţa ta, ci şi pe a lui Philippe. Şi pe a mea. Vrei să fii responsabilă pentru moartea mea?

— Nu, şopti ea şi respiră cu greutate, având privirea înceţoşată.

— La naiba, nu începe cu asta, mormăi Justin.

— Mi-e frică.

O eliberă şi se retrase, deşi n-ar fi vrut să-i dea drumul.

— Ai de gând să faci schimb cu el, nu-i aşa? Exact cum a plănuit Legare. Când o să se întâmple asta? Curând? Mâine noapte?

— Da.

— Unde o să se întâmple? Când el nu-i răspunse, ea zâmbi cu amărăciune. Unde? Nu are nicio importanţă dacă

îmi spui sau nu. Nu sunt aşa de naivă să cred că te pot opri. Vreau doar să ştiu. Am dreptul să ştiu.

El privi într-o parte şi îşi trecu degetele prin părul răvăşit.

— La Devil's Pass, spuse el cu voce joasă.

Celia cunoştea destul de bine împrejurimile, cât să recunoască denumirea. Era o întindere îngustă de mlaştină între râu şi lac, unde petrecuse noaptea cu Justin acum câteva luni. Din când în când canalul îngust era folosit şi trebuia să fie curăţat de nisip şi resturile care ameninţau să-l blocheze.

— Acolo vrea Legare să aibă loc schimbul? întrebă ea.

— Da.

— O să se întâmple exact cum a plănuit el, nu-i aşa? zise ea ştergându-şi lacrimile.

— O să supravieţuiesc, Celia.

— Cum o să ştiu asta? Chiar dacă o să scapi, nu o să vii după mine, nu-i aşa?

Justin nu răspunse. Celia îşi muşcă buza, ca să-şi ascundă un suspin de durere.

— De ce îmi spui asta acum şi nu mâine? şopti ea. De ce nu am fi putut avea încă o noapte?

— Fiindcă... Justin se opri şi se gândi să-i spună o minciună, dar descoperi că nu poate. Pentru că atunci nu aş mai fi avut vreo şansă să te părăsesc, spuse el aspru.

Celia ştia că nu-l poate opri să facă altfel decât voia el. Trebuia să-i accepte hotărârea cu demnitate, dar nu reuşi să facă altceva decât să-l implore.

— Justin, nu mă părăsi, nu trebuie să o faci.

— O să-l ai pe Philippe, o linişti el.

Celia era copleşită de disperare. O va părăsi şi credea că o face pentru binele ei.

— Nu va fi aşa, zise ea sughiţând de plâns. Nu înţelegi nimic? Era umilită de propriul plâns neajutorat, dar nu-l putea opri. Trecu pe lângă el, mergând repede de-a lungul culoarului către căsuţă.

*

Max aşteptă răbdător în salonul comandantului Matthews, până când acesta i se alătură. Ar fi fost normal să vină îmbrăcat în haine de casă la o asemenea oră târzie şi pentru o întâlnire atât de neprotocolară. Dar Matthews coborî în uniforma militară completă. Deşi scund, arăta impecabil. Singurul lucru care-i lipsea era peruca. Îşi trecu mâna peste creştetul chel, apoi se apropie de Max încruntat.

— *Monsieur* Vallerand, spuse el, presupun că aveţi un motiv întemeiat să veniţi la o oră aşa de neconvenţională.

— Într-adevăr, răspunse Max strângând mâna comandantului. Iertaţi-mă pentru deranj, dar nu se putea altfel.

Matthews îi făcu semn să se aşeze şi Max se conformă. Dacă Matthews ar fi fost creol, i-ar fi oferit un trabuc şi ceva de băut, dar nu era cazul cu americanii. Cunoscându-i pe americani, Max ştia foarte bine că nu trebuia să se aştepte la acest fel de ospitalitate, pentru care cei din categoria lui erau renumiţi.

Comandantul venea dintr-o familie înstărită din Pennsylvania, avusese rezultate foarte bune în războiul Tripolitan şi lucrase în Departamentul Marinei din Washington. D.C. De la ultimul război cu britanicii Matthews fusese numit în New Orleans. Se confruntase numai cu frustrări şi piedici în lupta sa cu piraţii din Golf. Din nefericire, avea senzaţia că atitudinea îngăduitoare faţă de contrabandă fusese cauza principală a eşecurilor lui de până acum.

— *Monsieur* Vallerand, spuse Matthews. Nu am nicio îndoială că vi se va părea nepoliticos ceea ce voi spune acum. Dar, din experienţa mea, creolii nu merg niciodată direct la subiectul conversaţiei, şi sper să nu se întâmple la fel cu dumneavoastră. Sunt obosit şi voi fi destul de ocupat următoarele zile. De aceea sper că îmi veţi menţiona scopul vizitei dumneavoastră cât mai concis posibil.

— Bineînţeles, răspunse Max politicos. Am venit să discut despre atacul de pe Isle au Corneille.

Matthews se albi la faţă, apoi se înroşi.

— Atacul… Nimeni nu trebuia să ştie despre asta! Cine… Cum…

— Am şi eu sursele mele, replică Max cu modestie.

Comandantul se holbă la el, iar bărbia îi tremură.

— Voi, creolii duplicitari, cu intrigile şi spionii voştri… Vă cer să-mi daţi numele persoanei care v-a furnizat informaţia, care ameninţă securitatea guvernului, a marinei, a statului…

— Domnule comandant Matthews, spuse Max, am trăit în New Orleans întreaga mea viaţă. În toţi anii ăştia a trebuit să ştiu ce se întâmplă în jurul meu. Şi era evident că dumneavoastră aveaţi de gând să vă ocupaţi de problema pirateriei mai devreme sau mai târziu.

Urmă o tăcere apăsătoare. Max întâmpină privirea provocatoare a comandantului cu o mină implacabilă.

— De ce aţi venit? îl întrebă Matthews brusc.

— Să vă întreb dacă puteţi să întârziaţi atacul.

— Să-l întârzii? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, m-aş gândi la aşa ceva? Doamne, omule, să aud aşa ceva de la dumneata, după ce s-a întâmplat cu fiul dumitale din cauza acelor nemernici…

— Fiul meu este încă prizonierul lor, zise Max cu voce scăzută.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Îl ţin încă prizonier. Fiul meu Philippe este încă pe insulă.

— Ce fel de glumă este asta? Dacă fiul dumitale este pe Isle au Corneille, atunci cine a fost lângă dumneata în ultimele… Deodată comandantul Matthews rămase mut de uimire.

— Celălalt fiu al meu, Justin. Cunoscut şi sub numele de căpitanul Griffin.

Comandantul îl privi cu o furie măsurată.

— Pe Dumnezeu, va fi spânzurat pentru asta! Poate şi dumneata vei merge cu el!

— Înainte de a lua o hotărâre, spuse Max calm, s-ar putea să vreţi să mă ascultaţi. Am să vă fac o propunere.

— Nu i-au mită!

— Fiul meu s-a oferit să ajute la atacul împotriva lui Legare. El spune că înainte de sosirea forţelor dumitale, poate neutraliza apărarea insulei.

— Nu cred. Chiar dacă ar fi în stare să reuşească asta, de ce ar face-o? De ce să am încredere în el? Sau în dumneata?

— Pentru că atât eu cât şi el vrem acelaşi lucru, spuse Max cu gravitate.

— Ce anume? Să vă bateţi joc de marina militară?

— Să-l salvăm pe Philippe. Cu siguranţă aţi înţeles până acum ce înseamnă pentru creoli sentimentul de loialitate şi legătură de sânge. Mi-aş da viaţa pentru oricare membru al familiei. În această privinţă Justin nu este altfel decât mine sau alt creol.

Privirea lui Matthews se înmuie.

— O să vă ascult domnule Vallerand. Nu promit să fiu de acord cu ceva, dar o să vă ascult.

— Este exact ceea ce doresc, răspunse Max uşurat.

Capitolul 12

Stăpânindu-şi nerăbdarea, Justin se plimba prin salon şi îşi întoarse privirea, când Max îi spuse la revedere Lysettei. Trecuseră trei zile de la balul familiei Duquesne. În seara aceasta urma să se facă schimbul pentru Philippe. Dacă totul mergea conform planului, până acum Aug ar fi trebuit deja să fi introdus o duzină de oameni pe Isle au Corneille. În câteva ore Justin îl va salva pe Philippe şi îl va trimite pe Dominic Legare unde trebuia, la dracu'.

— Să faci bine şi să te întorci întreg, *bien-aimé,* îl avertiză Lysette. Avea încredere în tăria şi abilităţile soţului ei, dar asta nu-i diminua îngrijorarea. Este o mare încercare să te am ca soţ, dar m-am obişnuit cu asta. Şi aş prefera să te mai am lângă mine cel puţin vreo câţiva ani!

Max zâmbi şi o sărută în fugă.

— Păstrează-mi patul cald, micuţa mea.

Se apropie de Justin şi-l îmbrăţişă.

— Fii atent, Justin. Singura mea consolare este aceea că pari să ai la fel de multe vieţi ca o pisică.

— Pentru Philippe ar trebui să-ţi faci griji, comentă Justin îngândurat. Dumnezeu ştie prin ce naiba trece el.

— O să avem grijă de el, Celia şi cu mine… Lysette se uită împrejur constatând absenţa ei. Unde este Celia?

— La ea, răspunse Justin. Nici el şi nici Cel ia nu voiau o scenă de despărţire.

Lysette îl privi cu înţelegere, dar întrebătoare.

— Justin, nu ştiu ce este între voi doi, dar…

— Nimic, replică scurt Justin.

— Presupun că nu ai de gând să fii prezent când comandantul Matthews o să atace insula, nu-i aşa? se întoarse ea către soţul ei. Nu cred că are rost să faci aşa ceva; locul tău este aici…

— O să fiu în siguranţă la bordul unei nave militare, *petite.*

— Nu o să fie nevoie de tine în timpul atacului, aşa cum este nevoie de tine aici. Ai trei copii, ca să nu mai vorbesc de o soţie…

— Şi un fiu în primejdie.

Celia îngenunche lângă pat şi încercă să se roage, dar nu putu. Se gândea la ce-i spusese Justin.

„Ai un soţ care vine acasă la tine… Philippe vine acasă… Am terminat cu tine. Când o să ajungă acasă, eu voi pleca”.

Doamne, şopti ea, te rog ai grijă de el… apără-i pe amândoi. Îşi sprijini capul între palme. Îşi aminti de ochii albaştri ai lui Justin şi simţi o durere în piept. Parcă se scufunda în apă îngheţată. Apoi iar se afla în mijlocul acelui coşmar al ei, nava şi Philippe înecându-se în faţa ei. De data aceasta nu mai era Philippe, ci Justin. Legare o ţinea, râzând triumfător, în timp ce ea întindea mâna spre Justin. Justin murea, alunecându-i din mână, se scufunda în apă…

— Nu! strigă Celia, trezindu-se din coşmar. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

Lui Justin avea să i se întâmple ceva îngrozitor.

Simţea pericolul încercuindu-l. Era condus într-o capcană. Ceva urma să nu meargă bine cu planul lui. Nu putea să explice cum ştia asta, dar avea încredere în instinctul ei. Trebuia să-l avertizeze pe Justin. Nu avea prea multe şanse să-l găsească, dar ştia că trebuia să încerce. Se îndreptă în grabă spre grajduri.

*

Punctul de întâlnire era Devil's Pass, la aproape zece mile de plantaţia Vallerand. Lui Justin nu-i era teamă. Era mai degrabă furios. Era furios pe toată lumea, chiar şi pe Celia. Nu îi era recunoscător pentru scurta muşcătură de fericire pe care ea i-o oferise. I-ar fi fost mai bine dacă nu ar fi cunoscut-o.

Risk le ieşi în cale la adăpostul pădurii şi îi cercetă cu atenţie în timp ce descălecau.

— Şleahta de Valleranzi, vorbi el pentru sine, privindu-i pe cei trei, iar ochii îi străluceau de nerăbdare. Justin ştia că pentru Risk situaţia, cu toate pericolele şi posibilele complicaţii, era cea mai bună distracţie.

— Dar ce-i cu Philippe?

— Fratele tău este cu ei. Arată bine, pe picioarele lui.

Observând privirea nedumerită a lui Risk orientată către Alex, Justin îl prezentă scurt.

— Unchiul meu, Alex.

— Să fiu al naibii dacă am ştiut că ai un unchi, chicoti Risk.

Alex îi aruncă o privire piezişă lui Justin.

— Deci cu cei de teapa lui te-ai înhăitat în ultimii ani, Justin.

— Risk este unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am avut, spuse Justin scurt.

Risk scoase o sfoară şi se apropie de Justin.

— Vor să ai mâinile legate. Asta este una dintre condiţii. O să te trec în partea cealaltă, în timp ce ei îl vor aduce pe Philippe.

Justin îşi duse mâinile la spate, iar Risk i le legă. Max îl privi pe Risk şi îi spuse.

— Nu ştiu de ce, dar nu prea am încredere în tine, John Risk.

Justin îl privi scurt şi dezaprobator pe Max.

— Ştiu că îl consideri prieten, Justin, dar…

— Mai degrabă ţi-aş pune la îndoială ţie loialitatea decât lui. Justin nu putea să uite că Risk îşi pierduse un ochi pentru el. Ce motive ai avea să îl bănuieşti? întrebă el. Instinctele tale infailibile?*… Bien,* ăsta este un motiv tare bun ca eu să pun la îndoială loialitatea unui om care mi-a salvat viaţa de nu ştiu câte ori, nu-i aşa?

Max se încruntă şi se întoarse, privind spre apa calmă.

*

Celia descălecă de pe calul ei şi îl conduse în pădure. Călărise cât de repede putuse. Cu cât se apropia mai mult de Devil’s Pass, cu atât mai mult avea senzaţia unui pericol iminent. Călări pe urmele copitelor cailor lăsate în pământul moale, până când auzi murmur de voci.

Se sprijini de trunchiul unui copac şi privi prin luminiş. Strălucirea albă a lunii se vedea prin perdeaua de ceaţă, care atârna deasupra mlaştinii. Era o linişte totală. Din poziţia în care era, Celia vedea totul: cele două maluri ale canalului, oamenii lui Legare pe unul dintre maluri, familia Vallerand pe celălalt mal. Legare nu se vedea. Schimbul începuse deja. Pirogile se depărtaseră de maluri, câte două siluete în fiecare barcă.

Celia privea hipnotizată. Justin era cu mâinile legate la spate, în timp ce Risk îl trecea pe malul celălalt. Privea spre ambarcaţiunea cealaltă. Celia ştia că era îngrijorat pentru starea de sănătate a fratelui său. Bărcile trecură la zece metri una de cealaltă. Era aproape de neimaginat, bărcile alunecând pe suprafaţa apei, una luându-i bărbatul pe care îl iubea, alta aducându-i înapoi soţul pe care îl credea mort.

Strânse pumnii. Figura aceea nebărbierită şi legată… chiar era Philippe? Arăta exact cum arătase Justin acum

cinci luni, doar că nu avea părul aşa de lung. Vederea lui o cutremură. O parte din trecutul pe care îl crezuse pierdut se întorcea acum.

Şi-l reamintea pe Philippe ca pe un prinţ care urma să o ducă spre un tărâm minunat. Era o poveste care devenea realitate. Era un bărbat bun şi iubitor. Nu era vina lui că descoperise în ea nevoi pe care numai Justin a fost în stare să le satisfacă. Se gândea acum cu vinovăţie că vor fi ca doi străini. Dar el era soţul ei. În ochii bisericii şi ai oricărei persoane morale era datoria ei să rămână cu el, dacă aşa voia şi el.

Justin îşi mută privirea de pe malul spre care se îndreptau. Risk îl privea şi vâslea mecanic.

— Ce este, îl întrebă în şoaptă.

Justin voi să se uite în spate, dar nu îndrăzni. Pentru prima oară în viaţa lui era aşa de speriat încât nu era în stare să vorbească. O simţi pe Celia undeva aproape, iar el nu putea face nimic.

— Celia este aici, spuse el.

— Celia? repetă Risk uimit. Ai văzut-o? Unde?

— Nu ştiu, pe undeva pe aici… Justin îşi simţea acum sângele în clocot. După ce mă predau lui Legare, du-te să o găseşti. Să fii sigur să nu i se întâmplă nimic.

— Ai aşa o privire… şopti Risk privindu-l concentrat. Nu te-am mai văzut aşa de speriat până acum, Griffin. Apoi clătină din cap şi scuipă într-o parte.

Prova pirogii lui Philippe se apropie de mal şi Max intră în apă până la genunchi. Ignorând avertismentele celui care vâslea, Max se îndreptă spre pirogă şi-şi ridică fiul. Barca se opri brusc şi picioarele lui Philippe atinseră apa rece. Îl conduse pe Philippe la mal, îi scoase căluşul, în timp ce Alexandre tăia sforile care îi legau mâinile. Gemând, Philippe se uită la ei uimit.

Max recunoscu doar ochii. Orice altă asemănare cu fiul său elegant şi bine crescut era estompată de părul lung şi de barbă. Pometii îi ieşeau prin piele ca nişte lame de cuţit şi pielea lui era cenuşie.

Max întinse braţele spre el şi îl strânse în braţe.

— Dumnezeule, Philippe, spuse el îmbrăţişându-l. Tăcură amândoi câteva secunde, apoi Philippe văzu cum Justin e scos din piroga cealaltă.

Philippe se întoarse spre Max.

— De ce? îl întrebă el disperat. De ce l-ai lăsat pe Justin să o facă?

— E în regulă, spuse Max. Avem un plan.

— Nu, nu, niciodată nu o să câştigaţi împotriva lui Legare! O să-l omoare pe Justin.

— O să am grijă de fratele tău, *mon fils,* îl linişti Max. Totul o să fie în regulă. Alex te va duce acasă, acum, *d'acord?* Du-te cu el. Lysette aşteaptă. La fel şi Celia.

— Celia? repetă Philippe absent.

— Nu ţi-a spus Risk că este în viaţă?

— Nu am crezut...

— Este adevărat, îl linişti Max. Este în viaţă şi se simte bine, Philippe.

Philippe se prăbuşi epuizat. Max îl privi pe Alex şi îi spuse:

— Dă-i tot ce vrea, Alex. Şi trimite după doctorul Dassin.

— Ce se întâmplă cu Risk? Nu se întoarce aici? Nu înţeleg ce face câinele ăla chior, şopti Max.

*

Justin căzu pe genunchi când ajunse pe pământ. Cineva îl lovise atât de tare, încât văzu stele verzi. Legare stătea în faţa lui.

— Pe Dumnezeu, cât am visat asta, spus el şi îl lovi cu putere.

Justin simţi gustul sângelui. Îşi ţinu capul aplecat, hotărât să nu-i dea mai multe satisfacţii lui Legare. Îl auzi pe Risk vorbind cu el în apropiere.

— Ar trebui să-ţi spun, şoptea Risk.

— Ce este? întrebă Legare.

— Zicea despre femeie, că ar putea să fie pe aproape. Dacă vrei, aş putea să o dibuiesc.

Justin încercă să se ridice şi îl privi pe Risk ca prin ceaţă. Înţelegând totul deodată. Risk îl trădase. Dacă nu putea să mai navigheze cu Justin, el alesese să-l urmeze pe Legare, decât să stea pe propriile picioare. Încercase să i-o spună înainte, dar el nu îl ascultase.

Risk îl privi pe Justin cu ruşine.

— Te-aş fi urmat pentru tot restul vieţii, Griffin. Aş fi luptat pentru tine, aş fi murit pentru tine. Tu ai fost cel care a pus punct.

— Găsiţi-o pe *Madame* Vallerand şi aduceţi-o la mine. Se pare că domnului căpitan Griffin îi place compania ei.

Înainte să-şi dea seama ce se întâmplă cu el, Justin simţi o durere puternică în ceafă. Cineva îl lovise. Căzu la pământ şi încercă să se răsucească într-o parte. O a doua lovitură îl doborî şi apoi totul se întunecă.

*

Celia nu vedea ce se întâmplă pe cealaltă parte a apei. Rămase ascunsă şi văzu cum Alexandre îl ridică pe Philippe pe un cal şi apoi pleacă din Devil’s Pass. Max rămase lângă apă, privind în partea cealaltă. Risk nu se întoarse. După câteva minute Max se îndreptă spre cal înjurând.

Celia se gândea să se apropie de Max. Ar fi fost mai sigur pentru ea să-l însoţească. Ştia că ar fi fost furios pe ea, dar gândea că ar fi înţeles-o. Aşa că luă frâul calului şi îl scoase dintre copaci. Max era foarte aproape de ea.

Când încercă să-l strige, o mână îi acoperi brusc gura. Încercă să ţipe şi luptă ca să se elibereze, dar simţea cum se sufocă. Vocea lui Jack Risk tuna la urechea ei:

— Tu l-ai nenorocit, de când ai apărut în viaţa lui.

Celia simţi că ameţeşte, apoi leşină şi întunericul o cuprinse.

*

Lysette îi întâmpină cu bucurie pe Alexandre şi

Philippe. Philippe refuză să urce la etaj ca să se odihnească.

— Aş vrea nişte mâncare cumsecade şi aş vrea să rămân treaz cât mai mult posibil, ca să fiu sigur că tot ce mi se întâmplă este adevărat.

Philippe părea că nu este cu desăvârşire conştient de ceea ce se întâmplă în jurul lui. Lysette păru uşurată să constate că nu avea răni vizibile, dar era îngrijorată de slăbiciunea lui şi de privirea absentă din ochii lui, care fuseseră întotdeauna calzi şi veseli.

Luându-i mâinile, îi cercetă cu atenţie degetele; erau intacte. Se temuse că piraţii ar fi putut să i le rănească, doar ca să-l împiedice să-şi reia practica medicală, pe care o iubea aşa de mult. Degetele lui lungi şi subţiri se strânseră peste ale ei.

— Unde este Celia? întrebă Philippe.

— Nu este aici, spuse Lysette. Descoperise absenţa Celiei doar cu puţin timp în urmă şi nu ştia ce se întâmplase.

— Ce? Unde naiba ar putea să fie? întrebă Alexandre.

— Nu ştiu, răspunse Lysette, privindu-l îngrijorată. Nu este în căsuţă şi unul dintre cai lipseşte.

— Sper că nu a încercat să… începu Alex, dar se opri când văzu avertismentul din privirea Lysettei. Philippe nu trebuia deranjat cu speculaţii.

— Mai mult ca sigur Celia se va întoarce repede, zise Lysette.

— Eu o să mă duc după doctorul Dassin, spuse Alexandre şi ieşi hotărât.

— Celia are necazuri? întrebă Philippe.

— Bineînţeles că nu… nu trebuie să-ţi faci griji, *comprends!* Bien, uite-o pe Noeline care aduce nişte supă. După ce mănânci o să te vadă doctorul Dassin şi apoi o să te odihneşti.

— Vrei să mă faci să cred că totul o să fie bine, *Belle mere.*

— Dar chiar aşa o să fie, încercă ea să-l liniştească.

— Nu, nu o să fie. Justin este la discreţia lui Legare, spuse Philippe. Şi-a dat viaţa pentru mine.

— Justin se descurcă. A trăit atâţia ani printre oameni ca Legare. Ştie el cum să aibă grijă de el însuşi şi cum să obţină ceea ce vrea. A reuşit să o scape pe Celia de pe insula piraţilor şi să o aducă aici teafără. Încearcă să mănânci ceva. El încercă, dar lingura îi tremura în mână.

— Alex spunea că Justin s-a dat drept mine, spuse Philippe după ce înghiţi de câteva ori.

— Da, am crezut că eşti mort, şi era singura modalitate de a-l proteja, când a fost adus aici rănit.

— A fost rănit grav?

— Da. Am crezut că moare, dar Celia... Lysette ezită, neştiind cât de multe aflase el. Celia l-a îngrijit şi l-a pus pe picioare.

— Şi în timp ce s-a dat drept mine, ea a jucat rolul de soţie, spuse el cu voce joasă, lăsând lingura din mână.

Lysette încuviinţă.

— Sper că nu a încercat să profite de ea. Celia este inocentă. Nu ar putea înţelege un bărbat ca el.

— Ba cred că-l înţelege foarte bine, explică Lysette stânjenită.

— Credeam că o femeie cum e Celia l-ar urî, ar fi speriată de el.

— Nu a fost cazul. Fratele tău s-a bazat pe ea.

— S-a bazat pe ea în ce mod? Justin a dispreţuit mereu fiinţele blânde şi bune cum este ea.

— Justin s-a schimbat, Philippe. S-a împăcat cu tatăl tău. Cred că a ajuns să aprecieze multe dintre lucrurile pe care cândva le dispreţuia. Sălbăticia lui se pare că a fost înlocuită de o nouă atitudine... şi Celia a fost... Se opri şi îl privi pe Philippe neajutorată.

Deodată Philippe înţelese. Parcă îi citea gândurile.

— Dumnezeule, încerci să-mi spui că este ceva între Justin şi soţia mea. De aceea lipseşte, nu-i aşa? Nu, nu-mi răspunde. Nu-mi mai spune nimic acum.

Lysette ar fi vrut să-l liniştească, dar ştia că nu era în stare.

— Philippe, spuse ea ezitant, să o chem pe Briony?

— Briony, repetă el trist. Nu cred că ar veni. Ea este

singura persoană în afară de tine care nu mi-a făcut rău. Şi eu am rănit-o aşa de mult.

— Philippe, Briony a înţeles de ce ai ales pe altcineva…

— Da, ea a înţeles. În vanitatea mea am crezut că nu era suficient de bună pentru mine. Nu era o doamnă înnăscută. Dacă m-aş fi însurat cu ea, tot New Orleansul ar fi râs şi ar fi bârfit.

— Te-ar fi deranjat?

— Credeam că m-ar fi deranjat. Ce i-am făcut eu a fost de neiertat. Acum este prea târziu. Tot ce aş putea să-i mai ofer ar fi nişte scuze inutile, pe care ea mi le-ar arunca în…

— Să o chem? îl întrerupse Lysette.

— Da, spuse Philippe strângându-i mâna.

*

Justin fu trezit de apa rece care i se aruncase în faţă. Avea braţele legate deasupra capului. Se dezmetici treptat. Pe drumul spre Crow Island fusese bătut şi una dintre coastele vindecate fusese ruptă iarăşi. Îl durea tot corpul.

— Deschide ochii, căpitane Griffin, strigă Dominic Legare, care stătea zâmbind în faţa lui.

Justin înţelese că se afla undeva sub fort, într-o celulă unde erau ţinuţi sclavii răzvrătiţi. Încăperea era plină cu o mulţime de oameni ai lui Legare, care beau şi fumau, aşezaţi pe lăzi de lemn. Era prezent şi Risk, care îl privea neutru. Justin era dezamăgit. Nu crezuse vreodată că Risk poate privi impasibil cum este el torturat. Se întreba când luase Risk decizia trădării. Probabil acum două zile, când venise pe insulă, ca să vadă dacă Philippe era în viaţă. Promisiunile lui Legare fuseseră cu siguranţă argumentul decisiv.

— A fost destul de uşor să-l conving să treacă de partea mea, Griffin, spuse Legare citindu-i gândurile. Te credeam mai inteligent. Să te încrezi într-un parazit… Lumea este plină de lipitori neînsemnate ca el. O să mă

trădeze şi pe mine atunci când nu o să-i mai fiu de folos. Dar, spre deosebire de tine, eu nu o să-i dau ocazia.

Risk îl privi nemulţumit, dar nu spuse nimic.

— În ciuda naivităţii tale surprinzătoare, Griffin, trebuie să mărturisesc: te admir. Ai fost o provocare pentru mine. Puţini oameni se pot mândri cu aşa ceva. Trebuie să mai discutăm nişte detalii pe care Risk nu a fost în stare să mi le spună. Se pare că nu i-ai dezvăluit chiar toate secretele.

Acum Justin se bucura că nu-i spusese lui Risk despre forţa navală care urma să atace insula.

— Ştiu despre Aug şi oamenii pe care i-a adus pe insulă, continuă Legare. Spune-mi când şi cum a reuşit să-i strecoare aici.

Implicaţiile întrebării îl loviră pe Justin ca fulgerul, însemna că Aug şi oamenii lui nu fuseseră încă prinşi. Aug era încă liber, undeva.

— Încă îi mai cauţi? întrebă Justin. De câte zile? O zi… două? Nu ar fi reuşit asta singuri. Înseamnă că au ajutor din partea unora dintre oamenii tăi.

Deodată se făcu tăcere în încăpere. Legare se apropie de Justin şi-şi stinse trabucul pe pieptul lui gol. Transpiraţia apăru instantaneu pe fruntea lui Justin şi mirosul de piele arsă îi umplu nările.

— Următorii vor fi ochii, spuse Legare calm. Dar o să ţi-i mai las câteva minute. Am ceva ce aş vrea să vezi. Domnule Risk, de ce nu o aduci pe frumoasa noastră musafiră?

Justin îngheţă. Dar nu se referea la Celia. Ea era acasă, în siguranţă, îl îngrijea pe Philippe. Nu mai putea fi atent la nimic. Toată fiinţa lui rămase suspendată într-o aşteptare dureroasă.

Un urlet aprobator umplu celula, când Risk o aduse pe Celia. Piraţii se înghesuiră, dornici să-i atingă hainele şi părul, dar Legare le făcu semn să se retragă. Ea se zbătea zadarnic, încercând să se elibereze.

Ţipă când Legare îşi înfipse mâna în părul ei şi o scoase cu câteva fire smulse. Tremura vizibil.

— Acum spune-mi despre Aug, şopti calm Legare.

— Ea nu are nimic de-a face cu asta. Este soţia fratelui meu, spuse Justin, încercând să-l privească pe Legare.

— Dar domnul Risk zicea că tu ţii la ea.

— Aşa-i, interveni Risk. L-a făcut moale ca mămăliga, draga de ea.

— O să te ucid, mârâi Justin privindu-l pe Risk şi se smuci încercând să se elibereze, spre bucuria gloatei care urla extaziată.

Legare prinse bărbia Celiei cu o mână şi o lovi cu violenţă cu cealaltă. Ea se împletici şi se prăbuşi spre Risk. Justin îşi pierdu firea.

— Al naibii să fii şi blestemat! O să te omor! strigă Justin. Jur.

— Spune-mi despre Aug, insistă Legare, scoţând un cuţit cu lama lungă. Să-i scriu numele tău pe faţa drăgălaşă cu cuţitul ăsta?

— Nu! urlă Justin. Nu o atinge!

Legare zâmbi şi trasă un V cu lama întoarsă, de la bărbia Celiei până la tâmple. Gestul nu o atinse, ci doar îi demonstră intenţiile.

— Cum a adus Aug bărbaţii aici? întrebă el.

— Nu-i spune, Justin, strigă Celia ezitant. Nu va ajuta la nimic. Oricum o va face.

— Dacă va coopera, s-ar putea să te las să trăieşti. Cunosc câţiva negustori de sclavi din Africa, care te-ar putea vinde la preţ bun pe piaţa de sclavi. Pielea albă are mare preţ. Se uită la Griffin. Ei, ce zici?

— I-a băgat în butoaie. Oamenii tăi au crezut că sunt butoaie cu vin de la ultima navă capturată.

— Unde i-au ascuns? întrebă surprins Legare. În sat? Nu puteau în fort. Am căutat fiecare centimetru.

— Nu ştiu.

Cuţitul flutură iar pe la gâtul Celiei.

— Haide, căpitane Griffin.

— Du-te dracului! Nu ştiu!

— Trebuie să te facem mai vorbăreţ. Cred că le

permiţi băieţilor mei să se distreze niţel? Nu toţi dintr-odată. Pe rând, spuse el spre Celia. Nu vrem să se ia la bătaie.

— Boles, Luc, luaţi-o pe doamna în celula de alături. Este recompensa mea pentru voi amândoi. Şi faceţi în aşa fel ca şi domnul căpitan să audă ceva distractiv.

Pe când Celia era târâtă pe coridor de către oamenii lui Legare, o siluetă întunecată apăru de nicăieri. Un cuţit strălucitor spintecă aerul. Braţele brutale care o ţineau se muiară. Celia era paralizată. Deodată Aug o prinse în braţe, împiedicând-o să cadă.

— Aug? reuşi ea să şoptească dezmeticindu-se. Aug, Justin este acolo…

— Repede, repede, o să vină acum… spuse el.

— Da, dar Justin…

— Nu-ţi face griji pentru el.

Chiar atunci o explozie puternică veni dinspre celulă, făcând-o să se prăbuşească. Podeaua şi pereţii din jurul ei vibrau. Ce fusese asta?

Peretele de lemn din stânga lui Justin explodă. Forţa exploziei îi proiectă prin aer pe cei mai apropiaţi de perete. Justin atârna neputincios în lanţurile cu care era legat. Apoi îşi reveni când câţiva oameni din echipajul lui pătrunseră prin zidul distrus. Câteva secunde nu ştiu de el. Feţe cunoscute îl manevrau, eliberându-i braţele. „Celia” mormăia el.

Când îşi mai reveni, îi recunoscu pe câţiva dintre oamenii lui: Sans-Nez şi Duffy erau primii.

— Femeia, spuse Justin.

— E în siguranţă, a luat-o Aug.

Justin privi în jurul lui prin încăpere. Legare dispăruse. Îndată ce fu eliberat, Justin începu să caute printre cadavre, apoi se ghemui lângă unul dintre ele. Era Risk. Fusese surprins de explozie. Justin îi căută pulsul la gât şi înţelese că era mort. Nu ştia de ce, dar regreta moartea camaradului său.

Justin ar fi rămas acolo lângă Risk, dar ceilalţi îl priveau.

— Scoateţi-mi astea spuse el şi îşi întinse mâinile către ei. Legare îşi va organiza oamenii imediat. Nu avem prea mult timp. Sunteţi siguri că Aug are femeia? întrebă Justin.

— Da.

— Cum naiba aţi ştiut că nu sunt sub zidul prăbuşit? întrebă el.

— Am sperat că nu eşti acolo, recunoscu Sans-Nez.

Justin preluă comanda în mod automat. Toţi îl priveau nerăbdători. Mintea lui lucra cu rapiditate. Risk era mort, Celia era în pericol şi Aug făcea ceva ce doar Dumnezeu ştia. Dar înainte de orice trebuia să o găsească pe Celia şi să se asigure că este bine.

— Un escadron de cel puţin opt nave se va apropia, spuse el repede. Puneţi mâna pe tunuri şi trageţi asupra oricărei nave de piraţi. Oamenii lui Legare se pot aduna la posturile de luptă. Nu trageţi asupra nici unei corăbii care are pavilion american. Ţintiţi şi asupra tavernei şi a depozitului de muniţii. Eu o să-l caut pe Legare.

Duffy îi înmână un cuţit şi o spadă. Justin porni, iar oamenii lui se împrăştiară fiecare la posturile lor. Duffy rămăsese în urmă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Justin.

— Merg şi eu după Legare cu tine, Griffin.

— Nu, o să fac asta singur. Nici dracu’ nu mă poate opri.

*

Celia îl urmă pe Aug pe un culoar înclinat, care ducea adânc în pământ şi se termina în nişte peşteri. Aug o conduse către una dintre ele şi Celia avu nevoie de câteva momente bune ca să se adapteze la semiîntuneric. Peştera era plină de lăzi goale. În mijloc era o gaură în podea, iar Aug o împinse într-acolo.

— Aici, jos, spuse el. Duce afară din fort. Mergi până la capăt, apoi ieşi la lumină. Repede.

— Nu pot face asta, spuse Celia. Cum să se strecoare

ea în groapa aia adâncă din pământ?

— E sigur, spuse el. Repede. Apucă, zise el şi-i întinse braţul. O trase după el, ajutând-o să coboare. Ajunse într-un fel de coridor într-o peşteră foarte joasă.

— Să ai grijă de Justin, zise ea.

— Da. Apoi omul dispăru.

Înconjurată de întuneric, Celia se aşeză jos. Crezuse că dacă Risk îl trădase pe Justin, aşa făcuse şi Aug. Era într-o peşteră rece şi umedă, nu mai înaltă decât statura sa. Podeaua era acoperită cu apă. Pipăia pereţii peşterii. Deodată auzi zgomotul unei alte explozii. Pietre zburau în jurul ei. Muşcându-şi buzele, începu să meargă bâjbâind în lungul coridorului. Era îngrozită.

Amintindu-şi-l atârnând în lanţuri, începu să plângă. Cât de rău îl răniseră? Dar Justin era puternic şi rezistent. Scăpase el din primejdii şi mai mari. Înaintă plescăind prin apa din tunel.

*

Justin ştia că Legare îşi va aduna repede oamenii. Dar se şi aştepta că mulţi dintre ei nu vor scăpa ocazia să jefuiască depozitele. Spera ca forţele comandantului Matthews să atace în curând, ceea ce îl va pune pe Legare să facă faţă atacului din două părţi.

Curând apăru şi Aug. Avea un cuţit într-o mână şi o sabie spaniolă în cealaltă.

— Unde este Celia? îl întrebă Justin.

— Este într-un tunel care duce la depozitele subterane.

— Nu-mi spune că tu şi ceilalţi aţi... dar Justin fu întrerupt de un zgomot asurzitor, care venea din adâncurile pământului. Zidurile tremurau şi o bârnă de deasupra lor plesni. Îl privi pe Aug.

— Unul dintre depozitele de muniţii?

Aug confirmă. Apoi se auziră strigătele sălbatice ale gloatei care gonea pe scări în sus. Justin se lipi de unul dintre pereţi şi îi făcu semn lui Aug să facă şi el la fel. Când

ultimul om trecu pe lângă ei, ieşiră împreună din coridor.

— Nu-mi spune că de la trădarea lui Risk tu şi ceilalţi aţi fost ascunşi de prostituate. Unde? În bordel?

— O parte din timp. Prostituatele voiau să se răzbune pe Legare. Le ia prea mulţi bani şi nu le protejează de oamenii lui. Uneori oamenii lui nu le plătesc şi le mai şi bat.

— După ce o să o găsesc pe Celia, o să-l caut pe Legare.

— Ar fi mai bine să mergem pe deasupra, până la capătul tunelului. Urcară împreună pe trepte şi ieşiră printr-o uşă centrală în aerul nopţii. Se făcuse dimineaţă. Focuri ardeau în jurul fortului şi din prova bricului transformat în tavernă.

— Pe aici, indică Aug. Imediat se auzi o salvă de artilerie. Se trântiră la pământ şi îşi acoperiră capetele cu mâinile. Ghiulelele zburau pe deasupra lor, apoi explodau cu un zgomot asurzitor, aruncând nisip şi resturi în aer.

— Cred că a ajuns marina militară, spuse Justin ridicându-şi capul.

Capitolul 13

Celia înaintase greu prin tunel, deoarece nu cunoştea locul. Zgomotele de deasupra deveniră din ce în ce mai puternice, ceea ce o făcu să creadă că se apropia de suprafaţă. Totuşi i se părea că tunelul nu se mai termină. Începuse să obosească, dar îi era teamă să se oprească şi să se odihnească.

Deodată peretele de care se sprijinea se termină, şi tunelul se bifurcă. Aug nu-i spusese de asta şi nu ştia pe care dintre ele să apuce. O detonare o cutremură şi nisip, apoi pietricele din tavan căzură peste ea. În cele din urmă se hotărî să meargă pe cărarea din stânga. Auzi deodată un ţipăt înfundat. Apoi zgomotele artileriei şi un alt ţipăt.

Imediat ajunse într-o încăpere cu pereţii în flăcări. Limbi galbene de foc cuprinseseră şi tavanul. La câţiva paşi

două femei se chinuiau să ridice o bârnă de pe picioarele unei fete mulatre. Privind împrejur, Celia înţelese că ajunsese în bordelul insulei.

Celia le dădu o mână de ajutor femeilor. Împreună o scoaseră pe mulatră de sub bârnă şi o traseră afară.

— Mulţumesc, spuse mulatra gâfâind.

— Ştiţi cum se poate ieşi de aici? întrebă Celia tuşind din răsputeri.

— Dacă ai vrut să ieşi la suprafaţă, drăguţo, ai luat-o pe drumul greşit. Da, ştiu. Nu departe... Dar fu întreruptă de o altă explozie. Tavanul tunelului se prăbuşi cu un zgomot asurzitor. Se înghesuiră împreună, în timp ce pământul se surpa în jurul lor. În câteva secunde Celia înţelese că va muri. Totul în jurul ei se prăbuşi.

După alte câteva clipe reuşi să se ridice în picioare şi să-şi şteargă ochii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Celia.

— S-a prăbuşit tunelul. Nemernicii de deasupra au dat foc insulei şi noi suntem prinse aici. Nu va dura mult şi vom arde de vii aici toate.

*

Imaginea tavernei era înspăimântătoare, aşa cum ardea cu putere. Justin şi Aug se strecurară printre exploziile ghiulelelor trase de navele marinei. Din spatele unui parapet apăru o siluetă însângerată, era Duffy. Justin îl prinse exact când era pe cale să se prăbuşească. Duffy făcu semn către rana din spatele lui, din care curgea sângele.

— Legare, şopti el. M-am luptat cu el, dar nu am putut... Am încercat...

— E în regulă, spuse Justin. Nu vorbi. Duffy era un băiat de treabă şi curajos, dar nu se putea compara cu cineva aşa de viclean şi abil ca Legare. Rupându-şi o bucată din cămaşa zdrenţuită, Justin încercă să oprească sângele care-i curgea din rană. Ştia că este inutil, dar trebuia să facă ceva.

— Griffin.

Luându-şi privirea de pe faţa lui Duffy, Justin îl văzu pe Dominic Legare în uşă. Ţinea în mână o sabie însângerată. Privirea dispreţuitoare îi dispăruse de pe chip. Părea stăpân pe el şi invincibil. Alţi doi oameni veneau în spatele lui.

Se ridicară amândoi în picioare. Justin îşi auzea bătăile inimii şi îl cuprinse o excitaţie incredibilă. Voia să-l ucidă pe Legare, să-i verse sângele şi să danseze peste el. Se simţea capabil de orice formă de cruzime.

— Aug, spuse el, făcând un semn spre oamenii din spatele lui Legare. Ţine-i afară pe cei doi. Să nu se amestece. Dacă încearcă ceva…

— Da.

Păşind în încăperea principală a fortificaţiei, Legare îl aşteptă pe Justin să-l urmeze. Spaţiul era mic şi închis, luminat de torţe şi lumina slabă a soarelui. De afară se auzeau zgomotele luptei. Legare îl privea cu atenţie pe Justin.

Justin îl atacă pe Legare fără avertisment. Legare pară lovitura şi contraatacă rapid. Justin îi răspunse concentrat, făcând eforturi mari să păşească pe piciorul rănit.

— Idiot nenorocit, râse Legare dispreţuitor, ţi-ai pierdut şi ultima fărâmă de îndemânare pe care ai avut-o cândva. Se retrase mârâind, ca şi când lupta era sub demnitatea lui.

Justin atacă iarăşi şi-l sili pe Legare să se apere. Vârful spadei lui Justin îi atinse umărul lui Legare şi o dâră de sânge apăru pe cămaşa acestuia. Înfuriat, Legare atacă de mai multe ori. Justin rezistă ştiind că piciorul lui nu era suficient de puternic ca să-i permită să se retragă prea repede.

Imediat urmă un lung schimb de lovituri variate, fiecare încercând să câştige avantaj în defavoarea celuilalt. În cele din urmă Justin trecu prin garda lui Legare. De data aceasta rana era o zgârietură uşoară într-o parte.

Faţa lui Legare deveni demonică. Avansă cu lovituri succesive, forţându-l pe Justin să se retragă până spre capătul scărilor. Chinuindu-se să-şi păstreze echilibrul,

Justin alunecă pe primele două, trei trepte şi-şi ridică spada la timp ca să pareze o lovitură.

Amândoi fură surprinşi de o explozie, când o ghiulea lovi parapetul şi zgudui întreaga structură. Dezechilibrat, Justin se prăbuşi pe spate şi se rostogoli până la capătul de jos al scărilor. În cădere scăpă din mână spada, care se rostogoli la câţiva metri de el. Prin întuneric auzi zgomotul paşilor lui Legare, care cobora scările apropiindu-se.

În cele din urmă Justin se ridică, se retrase şi se lipi gâfâind de peretele unui coridor întunecos. La câţiva centimetri de nasul lui văzu o sârmă înfăşurată în jurul unui cui. Evită cu atenţie sârma şi se trase mai adânc în întuneric. Legare se opri la intrare. Nu se auzea altceva decât zgomotul respiraţiei întretăiate a lui Justin.

— Domnul căpitan Griffin, spuse Legare dispreţuitor. Ce impostor! Şi când mă gândesc că te-am considerat cândva o ameninţare. Uciderea ta va fi o distracţie ieftină.

Legare intră în coridor cu sabia ridicată. Cizma lui lovi sârma şi pistolul se descărcă zgomotos în spaţiul strâmt. Legare ezită o clipă, apoi continuă să înainteze. Justin se trase într-o parte în timp ce sabia spintecă aerul, trecând la mică distanţă de el.

— Fii blestemat, Griffin, urlă Legare.

Apoi urmă tăcerea. În timp ce vederea i se obişnuia cu întunericul, Justin zări faţa lui Legare încremenită mortal, cu ochii privind în gol şi buzele contorsionate într-o grimasă. Fusese lovit mortal în stomac. Pistolul cu arc îşi făcuse treaba.

— Griffin, auzi vocea lui Aug de deasupra.

Justin urcă greu scările către Aug, luându-şi spada cu el.

— Cum ai ştiut că nu Legare a fost cel care a câştigat lupta?

— Te ştiu de prea mult timp ca să mă îndoiesc, spuse Aug simplu.

— Unde este celălalt? îl întrebă Justin pe Aug când se împiedică de cadavrul unuia dintre oamenii lui Legare.

— A fugit.

— Arată-mi intrarea în tunel, îi spuse el lui Aug, aducându-şi aminte de Celia.

Se îndreptară împreună spre marginea fortului. Flăcări şi fum negru se ridicau spre cer dinspre colibele din sat, tavernă şi bordel. Insula era un iad în flăcări.

La intrarea în tunel era un cadavru chircit.

— Ar fi trebuit să iasă până acum, spuse Aug uitându-se prin tufişuri.

— Celia! strigă Justin. Ceva nu era în regulă. Ştia că nu avea rost să caute la suprafaţă. Se aplecă şi intră în tunel. Strigă iarăşi, dar nu se auzea decât ecoul numelui ei. Când ajunseră la bifurcaţie, îl întrebă pe Aug.

— Din ce direcţie ar fi trebuit să vină?

— De acolo, răspunse Aug arătând spre dreapta.

— O să încercăm mai întâi acolo.

— Dar e imposibil ca ea să fi… Acolo e bordelul.

— Mai mult ca sigur că a luat-o pe aici, comentă Justin. O cunosc. Are talentul să se afle la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

Porniră iarăşi prin tunelul şerpuit. Se simţea miros de smoală. Se opriră brusc când ajunseră în zona tavanului prăbuşit al tunelului. Reuşiră să facă o mică deschidere prin malul de resturi şi se strecurară mai departe. Fără să vadă prea bine, Justin dădu peste un braţ subţire şi începu să tragă de el. Reuşi să o tragă afară pe una dintre femei şi întinse iarăşi braţul. Reuşi să mai scoată încă o femeie. Niciuna dintre ele nu era Celia.

Îi strigă iar numele înfiorat, apoi simţi cum o mână i-o strânge pe a lui. Trase cu putere şi în cele din urmă reuşi să o scoată. Celia se lipi de el tremurând. El o strânse tare în braţe.

— Dumnezeule… Celia…

Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui…

— Sunt bine, îi şopti ea la ureche. Sunt bine.

Apoi Celia deschise ochi şi îl văzu zguduit de plâns. Îi şterse obrazul de lacrimi.

— N-a fost chiar aşa de rău… Nu am fost rănită. Acum scoate-mă afară.

Aug şi cele două femei porniseră deja la lumina unei torţe. Celia respira cu greutate. O durea pieptul şi gâtul, dar nu avea arsuri serioase.

Ieşiră la lumină şi Celia scoase un strigăt de bucurie. Obosită, se aşeză, bucurându-se de senzaţia dată de cerul liber de deasupra capului. Îşi spuse în gând că niciodată în viaţa ei nu va mai intra sub pământ, indiferent de motiv.

Justin se aplecă deasupra ei; avea ochii injectaţi şi faţa încă tensionată de efort. Celia îl îmbrăţişă fără o vorbă şi îl sărută apăsat.

— Cum de ai putut să-mi faci asta? o întrebă el. Ţi-am spus să rămâi pe plantaţie, unde erai în siguranţă. Credeam că ai murit. Ar trebui să te bat pentru că te-ai ţinut după mine.

— Vallerand, îi întrerupse Aug. Trebuie să plecăm de pe insulă. O corabie este pe partea cealaltă. Mai avem timp să ajungem la ea. O ajută pe una dintre fete să se ţină pe picioare.

— Le iei şi pe ele? întrebă Justin arătând către femei. Aug dădu din cap afirmativ.

— Ele vor să meargă. Şi oamenii or să se bucure.

— Cu siguranţă că aşa va fi, recunoscu Justin.

Celia îl luase de gât şi îşi lipise obrazul de pieptul lui. Se temea să nu rămână singură.

— Justin, ia-mă cu tine, spuse Celia crezând că vrea să o lase acolo. Te rog, nu mă lăsa. Vreau să merg cu tine.

— Nu plec nicăieri, o linişti Justin. Nu plec nicăieri Privi zâmbind spre Aug. La revedere, *mon ami.* Şi noroc.

— Or să te spânzure, zise Aug încet.

— Noi rămânem aici, zise Justin. Mai urmă un schimb de priviri cu Aug. Mi-ai spus Vallerand.

— Da. Aug îl salută, zâmbi larg, apoi plecă însoţit de femei.

Simţind-o pe Celia cum tremură, Justin încercă să o calmeze…

— Totul e în regulă, iubito. Nu am de gând să te las. Eşti în siguranţă cu mine şi totul s-a terminat acum.

— Legare este mort? întrebă Celia.

— Da.

— Dar Risk…

— E mort. Justin o sărută pe frunte. Celia, spune-mi dacă Risk, sau vreunul dintre nemernicii ăia a încercat să te… rănească?

— Nu, nu.

— Ai fi putut scăpa cu Aug şi oamenii tăi, spuse Celia. Aş fi mers cu tine. Ştii doar.

— Nu. Ştii că este o recompensă pusă pe capul meu. N-aş fi putut trăi ştiind că te pun în pericol iarăşi. Am obosit să fiu fugar. Mai degrabă aş atârna în laţ, decât să mă mai ascund. Justin se uită îngrijorat la mâinile ei zgâriate. Îi sărută pe rând palmele roşii şi arse.

— Ce o să se întâmple acum? întrebă ea deznădăjduită.

— Probabil locotenentul Benedict scotoceşte insula, ca să mă găsească. Sigur tatăl meu îl urmăreşte. Avem motive să sperăm că o să fie bine. Tatăl meu este încă în discuţii cu guvernatorul Villere. Spune-mi că mă iubeşti, ceru el lipindu-şi obrazul de al ei. Asta este tot ce mă interesează acum.

— Te iubesc, şopti ea şi îşi depărtă buzele sub sărutul lui, gândindu-se cum era în stare să o sărute aşa, când erau pe cale să piardă totul. Se gândi că ar trebui să-l convingă să-l urmeze pe Aug. Ar putea fugi amândoi undeva – numai aşa ar putea fi împreună.

Dar el o sărută iarăşi. Nu mai ştia cât timp a trecut, tot ce simţea era căldura buzelor lui pe buzele ei şi mâna care o mângâia cu delicateţe.

Un detaşament de soldaţi şi marinari se apropie de ei. Ţinându-se cu mâinile de coaste, Justin se ridică şi o ajută şi pe Celia să se ridice.

— Căpitane Griffin, spuse Benedict, ar fi înţelept să nu opuneţi rezistenţă.

— Nici nu am intenţia.

— Vă rog să vă îndepărtaţi de prizonier, madame Vallerand, îi spuse Benedict Celiei.

Justin o împinse uşor şi ea făcu un pas în lateral

oftând.

— Te iubesc, du-te, şopti el. Imediat soldaţii îl încercuiră şi-i legară mâinile. Celia văzu o siluetă zveltă apropiindu-se. Îl recunoscu pe Maximilien Vallerand.

— Celia, prostuţă mică, se auzi vocea lui Maximilien. Celia se apropie de el. Max o întrebă dacă fusese rănită, dar ea nu-i răspunse, ci privi spre cei care îl imobilizau pe Justin.

— Domnule locotenent Benedict, spuse Max cu răceală. Se pare că aveţi nevoie să vi se reamintească faptul că fiul meu v-a ajutat să capturaţi insula asta blestemată.

După aceste remarci, se purtară mai blând cu Justin. El urma să fie încarcerat la închisoarea Cabildo.

— Max, trebuie să-l ajuţi…

— Şi tu, Celia, nu-mi vine să cred că eşti aici. N-ar fi trebuit să părăseşti plantaţia. Ţi-ai pus viaţa în pericol, l-ai abandonat pe Philippe, când avea mare nevoie de tine, iar pe Lysette ai lăsat-o în pragul disperării, singură cu toate pe cap.

— Ştiu că nu a fost bine ce am făcut. Te rog să mă ierţi, te-am urmărit şi nu trebuia, dar ce mai contează acum? O mie de scuze nu-l vor ajuta nici pe Justin, nici pe mine!

Max o privea cât de mult se consumă, plânsă, cu părul răvăşit, oftând.

— Draga mea, voi găsi o cale să-l scot pe fiul meu din porcăria în care s-a amestecat singur. Aici nu trebuie să-şi faci griji. Grija ta cea mare, Celia, este să-ţi rezolvi altă problemă.

— Altă problemă? repetă ea ca un ecou. Toate păleau, în comparaţie cu imaginea lui Justin dus legat.

— Mi se pare că uiţi ceva. Philippe te aşteaptă acasă şi trebuie să-i explici multe. Eşti soţia lui, nu a lui Justin. Merită să-ţi sacrifici viaţa pe care o ai acum pentru sentimentele noi? Justin nu-ţi va oferi nicicând o viaţă normală.

— Dar eu îl iubesc.

— Probabil. Dar nu e uşor să diferenţiezi iubirea de senzualitate, comentă Max puţin stânjenit, dar categoric. Celia ştia că subiectul era absolut necesar, dacă Max îl abordase. Pentru o femeie ca tine, care a dus o viaţă aşa de liniştită până acum, continuă el, un bărbat ca Justin, o oaie neagră, o persoană excitantă şi misterioasă ar putea să fie atrăgătoare, dar cu timpul această atracţie se va estompa, sunt sigur.

— Bineînţeles că Justin este atrăgător, dar îl iubesc nu numai pentru asta. Am atâtea să-i ofer, lucruri de care el are nevoie cu disperare şi Philippe nu.

— Şi ce are Justin să-ţi ofere? întrebă Max pe un ton mai blând.

— Totul, răspunse ea fără ezitare. M-am considerat o femeie obişnuită, dar când sunt cu el... Simţea că poate împărţi totul cu acest bărbat, inima ei, mintea şi trupul. Atâta timp cât sentimentul era reciproc, nu-i păsa de o viaţă convenţională.

— În regulă, spuse Max. O privi cu atenţie, ca şi când ar fi luat o hotărâre. Nu pot să iau partea unui fiu împotriva celuilalt. Nici nu-ţi voi sta în cale. Dar să nu te aştepţi ca Philippe să renunţe aşa de uşor.

*

Celia nu se aşteptase să fie aşa de nervoasă doar la gândul că-l va vedea pe Philippe iarăşi. Nu ştia ce va simţi când îl va privi în ochi sau îl va îmbrăţişa. În ultimele luni ea se schimbase; viaţa ei continuase, în vreme ce Philippe fusese încarcerat. Pentru el timpul se oprise în loc. Dormea în camera lui, când ea şi Max sosiră la plantaţie.

Lysette o dojeni şi o linişti în acelaşi timp, şocată de înfăţişarea Celiei. Insistă ca doctorul Dassin să o consulte a doua zi, dar Celia insistă că nu era nevoie.

— Nu-mi trebuie decât să fac o baie şi câteva bandaje, zise ea. Noeline se va îngriji de mine.

— Dar bietele tale mâini, exclamă Lysette examinându-i palmele arse şi zgâriate, precum şi unghiile

rupte.

— Se vor vindeca. Doctorul Dassin nu poate face pentru mine mai mult decât face Noeline.

— Domnul doctor Dassin o să vină mâine să-l vadă pe Philippe. Insist să te vadă şi pe tine. Philippe este obosit şi slăbit, dar tot ce putem face este să stăm în preajma lui şi să-l susţinem.

— Bine, zise ea. Puse multe întrebări despre starea lui Philippe, dar Lysette nu-i putea oferi prea multe informaţii.

— Philippe e slăbit şi foarte obosit, îl descrise Lysette. I s-au pregătit mâncărurile preferate şi se odihneşte. Va trebui să avem grijă de el să ducă o viaţă normală de acum încolo.

— Trebuia să fiu aici ca să-l întâmpin, spuse Celia.

— Trebuie să-ţi spun ceva, spuse Lysette. După ce Philippe a fost adus acasă, am trimis după… Briony Doyle. N-am ştiut ce altceva să fac. Sper că nu eşti supărată pe mine.

— Nu, nu, răspunse Celia surprinsă de o umbră de gelozie. Şi-o aminti pe Briony în seara aceea, în grădină. Deci Briony îl primise pe Philippe, îl sărutase şi-l alinase. Bine că a făcut-o ea, se gândi Celia. Briony îi oferise lui Philippe dragostea şi inocenţa ei. Simţea că nu e bine să-i poarte pică irlandezei. Sper că l-a ajutat, comentă ea.

— Cred că da, spuse Lysette. De ce nu te odihneşti câteva ore înainte de a-l vedea pe Philippe?

— Nu, o să fac o baie şi o să mă schimb în căsuţă. Revin imediat. Vreau să-l văd cât mai repede posibil.

După baie Celia trimise după Noeline. Aceasta o ajută să se îmbrace şi să-şi aranjeze părul. Îi pregăti un sirop pentru gât, apoi o obloji cu cremele sale pe faţă, pe mâini şi pe unde mai suferise arsuri.

— Arăt groaznic, spuse Celia privindu-se într-o oglindă.

— Pe *Monsieur* Philippe n-o să-l deranjeze asta, zise Noeline.

Când termină, se îndreptă către casa principală şi o găsi pe Lysette ocupată cu croşetatul.

— S-a trezit Philippe? întrebă ea.

— Ar trebui să se trezească foarte curând. De ce nu te duci la el?

Celia intră în camera lui Philippe şi se aşeză pe un scaun, privindu-l cum doarme. Ochii i se umeziră la vederea lui. Îşi aminti prima lor cină acasă la familia ei, precum şi primul lui sărut.

Philippe fusese prima ei dragoste… dar înţelese acum că ţinuse la el ca la un prieten. Între ei existase o reţinere pe care timpul nu ar fi atenuat-o. Va ţine întotdeauna la el, dar nu ar fi niciodată în stare să-l iubească aşa ca pe Justin. Se apropie şi-i atinse obrazul cu degetele.

— Philippe, şopti ea.

— Celia? spuse Philippe clipind somnoros. Realizând că nu visează, el se ridică şi o privi.

Ea îi zâmbi, gândindu-se că se va apropia de ea, dar el continuă să o privească. Celia se aplecă stânjenită şi-l îmbrăţişă; braţele lui o învăluiră rezervat…

— Toate lunile astea am crezut că eşti mort, spuse ea, apoi îşi puse capul pe umărul lui şi plânse.

Capitolul 14

După ce lacrimile de pe obrajii Celiei se uscară, ea începu să se simtă mai în largul ei cu Philippe, dar nu pentru mult timp. Explozia de sentimente nu limpezise deloc aerul, iar conversaţia lor era rezervată şi încordată. Celia avea senzaţia că soţul ei se bucura că o vede, însă aceasta nu schimba faptul că între ei existau încă multe obstacole.

Aşezată pe marginea patului, ea încerca să explice de ce nu fusese acolo să-l întâmpine şi să-i spună tot ce se întâmplase.

— Ce-i cu Justin? întrebă el.

— L-a omorât pe Dominic Legare…

— Bine, spuse Philippe pe un ton scăzut, dur.

— Şi cred că e destul de bine, cu excepţia câtorva răni uşoare. L-au dus la închisoare. Eu… mă tem pentru ce i se poate întâmpla. Vor încerca să-l pedepsească. Ar putea fi chiar executat.

— Nu. Tata nu va permite asta.

Celia privi ochii aceia albaştri ai lui Philippe şi îl crezu. Cândva ea îi spusese că are ochi de înger. Iar după câte lucruri i se întâmplaseră, oare cum mai avea el o privire atât de blândă?

Lysette îl bărbierise şi îl tunsese, iar acum liniile frumoase ale feţei i se distingeau clar. Era dezarmant să-l priveşti şi să recunoşti trăsături ale lui Justin. Multă lume era de părere că Philippe era cel mai atrăgător dintre cei doi. Faţa lui era o capodoperă perfectă, elegantă, blândă şi deschisă. Nu şi-l putea imagina schimonosindu-şi buzele în zâmbetul acela zeflemitor al lui Justin. Pe de altă parte, Justin apărea ca un singuratic, un rebel, fiindcă acesta era caracterul său.

— Philippe, şopti Celia, ai putea încerca să-mi spui ceva despre ultimele luni?

Se simţea forţată să întrebe. Probabil dacă Philippe ar fi dat vreun semn că are nevoie de ea, dacă el i-ar fi împărtăşit durerea resimţită şi ar lăsa-o să-l ajute, toate acestea ar retrezi sentimente amorţite. Philippe dădu din cap negativ.

— Nu pot, spuse el pe un ton răguşit. Nu vreau să vorbesc despre asta. Îi distrase atenţia, întrebând-o cum trăise la New Orleans de la despărţirea lor forţată. Celia începu să-i descrie sentimentele pe care le încercase în lunile următoare presupusei sale morţi, dar îl văzu cum se întristează. Căută subiecte mai agreabile şi reuşi să-l amuze cu câteva amintiri despre întâlnirile ei cu familia şi prietenii lui.

Brusc se lăsă o tăcere apăsătoare. Celia înţelese că nu mai găsea nimic de spus. Îl privi stânjenită, întrebându-se oare ce găsiseră de vorbit în Franţa precum şi în toată corespondenţa lor. Conversaţiile nu fuseseră atât de dificile înainte, nu-i aşa? constată că acum era aşezată pe scaun…

oare când se ridicase de pe marginea patului? Ea îi luă mâna şi-l strânse uşor, iar Philippe se strâmbă când simţi unguentul cu care o dăduse Noeline.

— Ugh, făcu el, retrăgându-şi mâna. De ce ai mâinile unsuroase?

— Îmi pare rău, spuse ea. M-am zgâriat atunci când am… Noeline m-a dat cu un unguent.

— Vezi să nu murdăreşti cearşafurile.

Lui Justin nu i-ar fi păsat nici de cearşafuri, nici de puţin unguent. El ar fi făcut-o să râdă, mimând reacţia la o rană foarte serioasă, apoi ar fi copleşit-o cu sărutări. Alungă acest gând din minte.

Philippe se rezemă pe perne şi surâse resemnat.

— Sunt obosit, murmură el.

— Te las să te odihneşti. Poate mâine vei avea mai multă putere să vorbeşti.

— Da, spuse Philippe cu o voce gravă. Avem de stabilit anumite lucruri.

— Mâine. Celia se ridică şi-l sărută pe obraz. *Bonne nuit,* Philippe.

Celia coborî şi ieşi din casă, fără a spune noapte bună nici unui membru al familie Vallerand. Trebuia să fie singură pentru a cugeta. Nu credea că Philippe fusese rece cu ea în mod intenţionat. Niciunul, nici celălalt nu ştiau cum să-şi vorbească. Îşi dorea să-i cunoască adevăratele sentimente faţă de ea, pentru a-i fi mai uşor să ştie la ce să se aştepte!

Celia mergea încet spre garsoniera sa, adâncită în gânduri. Dorea anularea căsătoriei, chiar şi dacă nu-l va avea pe Justin. Nu credea că Philippe şi-ar mai fi dorit această căsnicie, mai ales când Briony îl aştepta. Nici ea nu-şi dorea să-i fie soţie lui Philippe, fiindcă el i-ar fi amintit perpetuu de fratele său. În acelaşi timp, nici nu dorea ca Philippe să creadă că-l părăseşte.

Se întunecase, iar Celia făcu un ocol prin grădină. Se simţea istovită, dar nu putea încă să doarmă. Se aşeză pe o bancă rece din piatră şi adierea răcoroasă o înfioră, dar nu teama de întuneric o înspăimânta de data aceasta, ci

groaza de a-l pierde pe Justin.

Rămase multă vreme contemplând cerul senin, plin de stele. Căscă şi auzi în spatele ei un foşnet. Se retrase în spatele gardului viu şi când privi mai atentă, îl văzu pe Philippe. Ce făcea el acolo? Era îmbrăcat şi strângea în braţe o siluetă înveşmântată într-o mantie neagră. Practic ieşise la o întâlnire clandestină cu Briony! Iar mai devreme era prea obosit ca să discute cu ea!

Urmări cum trage gluga de pe capul lui Briony, apoi o sărută pasional, apăsat, cum nu o făcuse niciodată cu Celia. Briony îi spuse ceva, iar el râse şi o strânse la piept. Celia rămase neplăcut surprinsă de naturaleţea şi vioiciunea cu care i se adresa fetei, de parcă avea multe să-i spună, dar îi lipsea timpul. Eu de-abia scot un cuvânt de la el, îşi zise ea în gând, apoi îi urmări ca o soţie înşelată. O tenta ideea să ţâşnească din întuneric şi să-i surprindă. Pe de altă parte…

Faţa lui Philippe se distingea clar, iar Celia era uluită de metamorfoză. Privirea aceea distrusă, vlăguită, dispăruse, iar ochii îi străluceau când Briony îl mângâie pe obraz. Tandreţea dintre cei doi o mişcă profund pe Celia.

Zâmbi, gândindu-se că lucrurile se simplificaseră. Philippe era alt om cu Briony, fiindcă o iubea. Fără îndoială şi-ar fi dorit anularea. Probabil că mâine avea să discute cu ea despre asta, iar ea îl va asigura că era cea mai bună decizie pentru amândoi.

Răsuflă uşurată şi se retrase.

*

Dimineaţa Maximilien făcu o vizită la închisoare, iar Celia rămase în salon cu Lysette şi copiii ei. Era extrem de încordată, fiindcă se întreba ce poate păţi Justin. Mai demult trecuse pe lângă închisoarea Cabildo chiar când era adus un prizonier detestat. Numeroşi cetăţeni se adunaseră să-l huiduiască şi să strige obscenităţi la adresa lui. Vestea arestării piratului notoriu Griffin se împrăştiase rapid. Nu cumva chiar în acest moment Justin suferea exact acelaşi tratament crud?

Evelina şi Angeline se jucau cu păpuşile în faţa şemineului, iar Lysette cosea ceva. Cum Celia nu putea ajuta prea mult din pricina mâinilor sale zgâriate şi arse, ea şedea într-un fotoliu şi citea un ziar în limba engleză, cu Rafe cuibărit la pieptul ei. Din când în când Lysette îi traducea câte un cuvânt. Timpul se scurgea greu.

În cele din urmă Maximilien intră în salonaş.

— Iubitule, exclamă Lysette întâmpinându-l. Max o luă în braţe şi o sărută scurt.

Celia nu se putea ridica, având în braţe copilaşul care dormea, dar ea punea întrebări cu privirea.

— Max, dă-ne şi nouă ultimele veşti, spuse Lysette şi-i luă mantoul.

Maximilien se aşează comod.

— Diseară mă voi întâlni cu guvernatorul Villere. Am fost informat că Villere va evalua cu mai multă indulgenţă iertarea lui în cazul atacului piraţilor, deoarece Justin a colaborat.

Celia tresări şi-l strânse atât de tare pe micuţ, încât acesta se trezi şi începu să plângă.

— *Mon Dieu,* nici nu-mi permit să sper, spuse ea precipitat.

Lysette îl luă pe micuţ din braţele ei, ca să-l liniştească.

— Dar care este starea lui Justin? întrebă Celia curioasă…

— Este sănătos. Doctorul l-a consultat şi nu are nicio coastă ruptă. La insistenţele mele Justin a primit apă caldă, săpun şi haine curate. Adevărul e că aş fi preferat să nu se facă atâta caz, adăugă Max zâmbind.

— Să nu se facă atâta caz? întrebă Celia ca un ecou.

Max dădu din cap afirmativ.

— *Bien sur,* sunt uimit de reacţia publicului la prinderea lui Justin.

— Ce vrei să spui? întrebă Lysette.

— Se pare că tot New Orleans-ul îl califică drept un pirat elegant. O figură romantică. La cafenele şi în piaţa centrală circulă poveşti despre isprăvile lui, reale sau

imaginare. Deşi pare ridicol, tot oraşul e în fierbere pentru el.

— Ce înseamnă „în fierbere”? întrebă Celia nedumerită.

— Înseamnă că la porţile închisorii Cabildo are deja un grup de admiratori. Nu poate primi vizite – cu excepţia mea, desigur – dar multe femei din oraş sunt extrem de interesate de bunăstarea lui. I-au adus mâncăruri alese şi sticle cu vin, iar pe cele mai multe Justin le-a dăruit gardienilor şi tovarăşilor de celulă.

— Dar e absurd! exclamă Celia.

— Şi asta se întâmplă din oră în oră. Azi dimineaţă am aflat despre trei femei care susţin că au fost seduse de el la balul familiei Duquesne.

Evelina îl privi nedumerită.

— Tată, ce înseamnă „seduse”?

Lysette îl privi mustrător pe Max.

— Taci, Evie, cuvântul acesta nu trebuie rostit de o fetiţă.

— Absurd, repetă Celia roşind consternată. Justin să devină obiectul adoraţiei unor femeiuşti care se cred îndrăgostite de temutul pirat! Şi-l imagina pe Justin încântat de atenţia primită. Se distra de minune, pe când ea îşi făcea griji pentru el! A întrebat cumva de mine? răbufni ea.

Ironia de pe chipul lui Max se transformă în seriozitate.

— De fapt, începu el calm, nu voia să discute decât despre tine.

Celia se linişti şi întrebă cu multă intensitate în glas:

— Ce a spus?

— Sunt convins că în mare parte îţi va spune el în mod direct. Oricum, mi s-a părut că-şi imaginează că în aceste cinci luni de încarcerare tu ţi-ai rezolvat problemele aici.

— Chiar aşa? interveni Celia. El presupune că îmi va fi uşor. Se aşteaptă ca, după cinci luni de despărţire, eu pur şi simplu să merg la Philippe şi să-i spun… Se opri exact când îl văzu pe Philippe în pragul uşii. Era îmbrăcat într-un halat

de casă lung, era pieptănat perfect şi o fixa cu ochii aceia albaştri.

— Ce să-mi spui? întrebă Philippe cu gravitate.

Celia îngheţă. Sângele îi inundă obrajii, iar în cameră se făcuse linişte, toţi o priveau. Doar Lysette tăie groaznica tăcere.

— Philippe, începu ea, nu vrei să mergi cu Celia în sufragerie? Voi nu aţi mâncat azi. O trimit pe Noeline cu brioşe şi cafea. Acolo veţi putea discuta netulburaţi.

*

Celia sorbea din cafea, în timp ce Philippe tăiase o brioşă pe care o ungea cu unt. Ea aştepta un cuvânt de la el, însă nemaiputând suporta tăcerea apăsătoare, o întrerupse, aşezând zgomotos ceaşca pe farfurioară.

— Philippe, ar trebui să ne gândim la… căsnicia noastră şi situaţia în care ne aflăm.

— M-am gândit mult la asta, spuse el, cuprins de o avalanşă de sentimente contradictorii. Nu e deloc uşor.

— Sigur că nu este, recunoscu Celia. Nu o poţi considera o chestiune facilă.

— În anumite privinţe este.

— Philippe, ştiu că nu vrei să discuţi despre ce s-a întâmplat, ştiu că pentru tine e dureros, dar trebuie să-ţi spun anumite lucruri.

— Despre Justin? întrebă el supărat.

— Toate lunile astea eu am crezut că eşti mort. Nu am suferit fizic, dar am fost aşa de îndurerată încât aş fi vrut să mor. Ştiam că o să fiu pentru totdeauna singură şi că nu voi mai putea iubi vreodată. Apoi… am început să mă împac cu moartea ta.

— Dar nu eram mort, spuse Philippe cu răceală.

— E adevărat, dar eu nu ştiam. Apoi Justin a fost adus aici, rănit atât de grav încât nu credeam că o să treacă peste prima noapte. La început l-am urât, dar, ajutând la îngrijirea lui, a început să… Celia se opri şi îl privi neajutorată. Deodată am început să vreau să fiu cu el

fiecare clipă din zi. Când eram cu el, mă simţeam mai vie ca niciodată. Puteam să spun din felul cum mă privea, că nici eu nu îi eram indiferentă... apoi... respiră profund... niciunul dintre noi nu a putut să se oprească.

Philippe se ridică brusc, zguduind masa de cafea.

— L-ai lăsat să...

Celia îşi muşcă buza, întrebându-se dacă era dreptul lui să întrebe. Din punct de vedere legal Philippe era încă soţul ei. Îi fusese necredincioasă, dar nu ştiuse că mai era în viaţă...

Înţelegând răspunsul din tăcerea ei stânjenită, Philippe abia era în stare să-şi stăpânească furia.

— Ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva. Încă de la vârsta de şaisprezece ani Justin era expert în arta seducţiei. Cred că ai fost o pradă uşoară pentru el.

— Am vrut să fiu cu el pentru că îl iubesc.

— Nu, spuse el hotărât. Eşti prea neexperimentată ca să faci diferenţa între dragoste şi pasiune.

— Şi Briony Doyle a fost la fel?

— Ce? o privi Philippe ca şi când l-ar fi lovit cu ceva.

— Ştiu despre relaţia ta cu Briony. Ştiu că m-ai ales pe mine în defavoarea ei, pentru că m-ai considerat mai potrivită.

— Asta nu...

— Te-am văzut cu ea în grădină noaptea trecută. O iubeşti, Philippe. Ai putea fi fericit cu ea, o fericire mai mare decât ai fi putut simţi cu mine.

— Am ales între voi două o dată. Te-am vrut pe tine, Celia. Pentru mai multe motive, printre care şi acela că te iubesc. Încă te mai iubesc.

— Dar o iubeşti şi pe ea.

— Într-un mod diferit.

— Poate îmi explici şi mie în ce mod o iubeşti pe ea şi în ce mod mă iubeşti pe mine, spuse Celia zâmbind amar. Nu voise să pară sarcastică, însă aşa înţelese el replica.

— Înainte nu vorbeai niciodată astfel, comentă Philippe. Influenţa lui Justin, presupun. Spunând aceasta merse la fereastră şi o privi gânditor. Vino lângă mine, o

invită el, sprijinindu-se de tocul ferestrei.

Ea se conformă, apropiindu-se la un metru de el.

— Una dintre marile diferenţe dintre mine şi fratele meu, începu el, este modul în care ne privim îndatoririle şi obligaţiile.

— Aşadar pe mine mă consideri o datorie? O obligaţie…

— Dă-mi voie să vorbesc, o opri el ferm. Suntem căsătoriţi, Celia. Nu crezi că ne datorăm ceva unul celuilalt? Condiţiile s-au mai schimbat, desigur, dar motivele care ne-au făcut să ne căsătorim au rămas. Nimic nu schimbă asta. Împreună putem găsi mulţumire în multe lucruri. Eşti încă soţia mea. O să-ţi iert indiscreţia şi vreau să fii soţia mea.

Celia îl privea uluită. Nu se aşteptase la un asemenea curs al conversaţiei.

— Dar tu nu vrei ceva mai mult decât mulţumire? strigă ea revoltată. Fiindcă eu vreau!

— Tu crezi că o iubire pasională va dura veşnic. Dar ea se consumă pe sine, Celia. Ceea ce simţi tu pentru fratele meu nu poate dura… Va părea magic, ameţitor pentru o vreme, apoi se va transforma în… nimic.

— De unde ştii tu asta?

— Tatăl meu s-a însurat cu mama pentru că era o femeie pasională, pe care a iubit-o cu pasiune. Dar când focul dragostei s-a stins, căsătoria nu s-a mai bazat pe nimic… şi totul s-a terminat în adulter şi tragedie. Atât eu, cât şi Justin am suferit ani de zile din cauza aceasta.

— Dar nu este aceeaşi situaţie!

— Pentru mine este exact acelaşi lucru. Îl cunosc pe fratele meu şi îl iubesc, dar ştiu ce fel de om este, Celia. El nu a avut niciodată o relaţie de durată în viaţa lui.

Celia încercă să se depărteze de el, văzând că e convins de părerea lui. Ea credea în Justin şi ştia cât de mult o iubeşte. Încercă să plece de lângă Philippe, dar el o opri.

— Philippe, zise ea încet. Voi sunteţi fraţi. E normal să ai sentimentul competiţiei când vine vorba de el…

— Nu e vorba de asta, ci de faptul că ţin la tine!

— Şi eu ţin la tine, Philippe, dar acesta nu e un motiv potrivit, ca să mă ţii legată de tine cu forţa! Adevărul este că o iubeşti la nebunie pe Briony Doyle şi nu vrei s-o recunoşti.

— Încerc să fac tot ce-i mai bine pentru noi toţi.

— Taci! îl opri Celia. Ştiu cât contează pentru tine îndatoririle şi obligaţiile, dar, dacă ai putea avea pe oricine doreşti, pe cine ai alege?

— Ţi-am spus ce vreau.

— Alege cu inima ta, Philippe. Măcar o dată în viaţă, fii egoist. Lasă toate regulile şi obiceiurile în urma ta. Gândeşte că nu am fi căsătoriţi. Eşti liber să alegi după voia inimii şi atunci pe cine ai alege?

Philippe tăcu, expresia feţei lui era imobilă.

— De ce te-ai întâlnit cu Briony noaptea trecută în grădină? Pentru că o iubeşti şi ai vrut să fii cu ea. De ce nu eşti cinstit cu tine însuţi? Atât de multe s-au întâmplat încât… niciunul dintre noi nu poate da înapoi.

— Nu, replică el. Doar că putem lua totul de la început.

Văzând cât de mult se încăpăţânează, Celia nu mai spuse nimic.

Nu-l mai văzu pe Philippe tot restul zilei. El luă prânzul în camera lui şi nu veni jos. Fie se odihnea, fie se gândea. Nici de la Max nu află nimic. Ar fi trebuit să fi vorbit cu guvernatorul deja.

Se făcuse seară şi Celia era în bibliotecă, ghemuită pe scaunul de la fereastră, cu Vesta în poală.

— Philippe, zise Celia speriată, apoi râse. Nu ştiam că ai obiceiul să mă spionezi.

— Pot să intru? întrebă el. Era proaspăt pieptănat, îmbrăcat cu grijă şi părea că o povară îi fusese luată de pe umeri.

— Ia loc, te rog, îl invită Celia.

— Te rog să mă ierţi pentru atitudinea mea de azi dimineaţă. Am înţeles că nu ţi-a fost uşor.

— Nu, nu mi-a fost, spuse ea încet.

— Am simţit… şi încă mai simt că am pierdut ceva

preţios. Nu te învinovăţesc pe tine sau pe Justin. Tot ce ştiu este că ai fost a mea şi aveam o viaţă în faţă şi că am fi putut fi fericiţi.

— Şi eu am crezut, dar, Philippe…

— Nu, murmură el. Lasă-mă să termin. Am înţeles că nu numai tu te-ai schimbat, ci şi eu. Viitorul aşa cum îl credeam nu mai este posibil. De când am fost capturat am trecut printr-un coşmar, nu am mai avut nicio speranţă. Dar când sunt cu Briony, coşmarul dispare. Nu sunt sigur că vreau să simt ceva încă, vreau doar siguranţă şi linişte.

— Sunt sigură că vei fi în siguranţă cu Briony. Am văzut ce fericit erai cu ea.

— Chiar o iubesc, spuse Philippe privind în pământ.

— Mergi la ea.

— Deci acum tu dai ordinele, spuse el zâmbindu-i fermecător.

— Da.

— Şi ce să-i spun, madame?

— Spune-i că o adori şi că o să te însori cu ea îndată ce obţii anularea căsătoriei.

— Eşti sigură că asta vrei?

— Oh, da.

— Dar, dacă o să ai nevoie de mine…

— Non, *mon cher,* râse ea încet. Nu-ţi face griji pentru mine. Nu voi fi nici părăsită, nici maltratată. Fratele tău nu se va sătura de mine pentru cel puţin cincizeci de ani.

— Eşti foarte sigură de asta, comentă el.

— Mai sigură decât îţi închipui, răspunse ea zâmbind.

Philippe o sărută delicat pe buze. Era un sărut afectuos, cu care un frate şi-ar fi sărutat o soră.

Deodată Celia simţi o răceală în spate. Se întoarse şi numai se opri, când îl văzu pe Justin. Arăta aşa de viril şi de impunător încât Celiei i se opri respiraţia.

Nu-i văzuse niciodată pe amândoi în aceeaşi încăpere. Deşi arătau identic, era uşor de văzut care era doctorul şi care era piratul reformat. Unul era tipul de bărbat cu care orice mamă ar fi vrut să-şi vadă fiica măritată, iar celălalt tipul de care fiecare mamă ar fi vrut ca fiica ei să stea

departe.

— Deci ai fost graţiat, mon frère, spuse Philippe, lăsând mâna Celiei

— Da, zise Justin zâmbindu-i fratelui său. Cu asta mă tem că influenţa politică a tatii a suferit daune majore. Nu mai are ce favor să ceară.

— Ce ai făcut tu pentru mine, Justin… zise Philippe, îmbrăţişându-şi fratele.

— Cea mai grea parte a fost să joc rolul tău, spuse Justin. Să ascult toate văicărelile şi suferinţele matroanelor din New Orleans.

— Îmi imaginez că nu ţi-a fost uşor. Recunosc, nu mi te imaginez ascultând politicos pe nimeni. Justin îşi studie fratele cu subînţeles.

— Când am auzit că ai murit, am simţit că am pierdut jumătate din mine, zise blând Justin.

— Şi mie îmi venea să te omor cu mâinile mele când am auzit că te-ai predat la schimb cu mine.

— Niciodată nu am stat pe gânduri. Aş fi vrut ca Legare să fi plătit de zece ori pentru ce ţi-a făcut.

— Trebuie să vorbim, Justin.

— Ştiu, spuse Justin. Oricând vrei, *mon frère.*

Celia se ridică şi se apropie de ei.

— Văd că ţi-ai regăsit soţia, Philippe, spuse Justin, ignorând-o pe Celia. Felicitări, le ură el pe un ton neutru, protocolar.

— De fapt…

— Se pare că am întrerupt un moment intim. Vă las pe amândoi să… sărbătoriţi. O să vorbim mai târziu, Philippe. Înainte ca vreunul dintre ei să răspundă, Justin se întoarse şi ieşi din cameră.

— Justin! strigă Celia, dar el nu-i răspunse. Se întoarse cu faţa spre Philippe. A interpretat greşit sărutul. Nu înţelege.

— Eu cred că el se aşteaptă ca tu să-l urmezi. Ar fi bine să o faci imediat, o sfătui el pe un ton amical. Între timp… şi zâmbi ca un copil, cred că am s-o vizitez pe domnişoara Briony Doyle.

— Succes, spuse ea pe nerăsuflate.

— Şi ţie.

Alergând pe hol, Celia îl ajunse pe Justin la intrare.

— Aşteaptă, Justin, îi zise punându-i mâna pe braţ.

El se întoarse brusc, scoţând scântei de furie.

— Legare a avut dreptate într-o privinţă. Se pare că te simţi la fel de bine cu oricare dintre fraţii Vallerand.

— Ce? exclamă ea uluită. Dă-mi voie să-ţi explic.

— Nu te deranja. Nu mă interesează.

— Eşti cel mai egoist şi neînţelegător om…

— Nu te condamn fiindcă vrei să-l ţii pe Philippe la picior, mârâi Justin. E respectabil, un soţ exemplar. Când vezi că nu te satisface în pat, o să vii la mine ca să-ţi trag una bună şi…

Ea îi trase o palmă cât putu de tare. Holul răsună.

— După câte suferinţe am îndurat, nu voi permite să mă insulţi!

— Dar eu nu te insult…

— Eşti gelos.

— Chiar îţi admir dibăcia de a obţine ceea ce vrei.

— Încerc să-ţi spun că eu şi Philippe am hotărât anularea căsătoriei!

— Ce-i cu gălăgia asta? se auzi vocea tunătoare a lui Max. Stătea în capul scărilor, alături de Lysette. Chiar este necesar acest tămbălău? Vă sfătuiesc să vă rezolvaţi problemele într-o manieră mai delicată.

Justin o trase pe Celia în salonul de alături şi trânti uşa.

— *Bien-aimé,* de ce zâmbeşti? îl întrebă Lysette când îl văzu pe Max surâzător…

Max o ridică pe cea de-a doua treaptă şi aşa ajunseră nas în nas.

— Mă gândeam la canapeaua aceea pe care ai tapiţat-o cu damasc albastru, zise el înlănţuindu-i braţele în jurul gâtului său. Şi dacă ei vor avea mai mult succes decât noi când am încercat-o.

Lysette roşi, apoi făcu ochii mari.

— Max, doar nu crezi că acum ei doi vor face…

— S-a lăsat liniştea brusc, nu-i aşa? chicoti Max, făcând semn spre uşa închisă a salonului. Lysette îl dojeni cu privirea.

— Maximilien Vallerand, fiii tăi au devenit la fel de imposibili ca tine! Max rânji ca un lup care-şi intimidează prada.

— Micuţo, altfel nu m-ai fi acceptat, răspunse el arogant.

*

Îndată ce uşa se închise, Justin o întoarse pe Celia şi îşi lipi gura de a ei. O strânse cu putere, devorându-i gura cu a lui până când simţi că începe să tremure. Ea se luptă puţin, încă intrigată de iuţimea cu care trăsese el concluzii greşite. Apoi domol, Celia se arcui pe el trăgând de cămaşa albă până când i-o scoase din pantaloni. Mâna i se urcă rapid pe spatele lui solid.

— Să nu te mai văd niciodată sărutând un alt bărbat, îi şopti Justin. Nici măcar un bunic senil. Nu suport asta.

— Gelos, iraţional, tiranic, comentă ea printre sărutări.

— Da, încuviinţă el, apoi o apăsă pe trupul lui, ca să-i simtă întreaga lungime a bărbăţiei lui excitate. Te iubesc, zise el gutural. Lipindu-şi faţa de gâtul ei, Justin trase de nasturii rochiei, apoi îi scoase pieptenele din părul care se revărsă într-un râu de mătase. Eşti frumoasă…

Înfierbântată şi ameţită, ea îl sărută pe ureche.

— Nu aici, şopti ea, ne-ar putea întrerupe cineva.

— Nu-mi pasă. Am nevoie de tine. Îi căută iar gura şi exploră căldura aceea moale. Celia scânci precum un copil, apoi gurile lor se devorară flămânde.

Celia trăgea fără folos de cămaşa lui până când el se depărtă suficient ca să i-o poate scoate, apoi degetele ei se cufundară în părul de pe pieptul lui.

— Nu prea te-ai gândit la mine, cu toate femeile care îţi aduceau chestii la închisoare… sticle cu vin…

— Toată lumea din Cabildo a băut pentru frumuseţea

ta.

— Acum eşti complet liber? Fără acuzaţii, fără obligaţii?

— Sunt al tău în întregime, zise el râzând. Doar că oamenii te vor preveni că sunt un om periculos.

— Şi eu ce ar trebui să le răspund?

— Spune-le că nu pot trăi fără tine.

O aşeză pe canapea şi-i scoase pantofii, spoi şi-i scoase pe ai lui. Celia se încolăci în jurul lui sinuos, plimbându-şi gura peste pielea fierbinte a gâtului lui. El o împinse pe spate şi îi trase rochia.

Îi acoperi sfârcul cu gura şi îl dezmierdă, până când Celia începu să geamă şi îşi eliberă mâinile. El îi spuse să nu se mişte, iar atunci ea simţi cum nerăbdarea i se transforma în plăcere, apoi se relaxă sub el.

O dezbrăcă până la mijloc, iar ea îi desfăcu nasturii pantalonilor eliberându-i erecţia şi mângâindu-i-o cu pricepere. Justin simţea cum căldura i se adună în coapse şi piept, până când fu nevoit să-i îndepărteze mâna.

— Opreşte-te, spuse el, prea repede… aşteaptă…

Celia se ridică, pipăindu-i spatele cu atingeri delicate ale degetelor până când el gemu şi fu gata să o ia. Justin ştia că ea era gata să-l primească, dar voia să prelungească momentul.

Buzele li se contopiră şi curând el nu se mai putu stăpâni, îi depărtă larg picioarele şi o pătrunse, împingerea lui o deplasă câţiva centimetri pe suprafaţa lucioasă a canapelei. Prinzând-o mai bine, se mişcă iarăşi şi genunchii îi alunecară, astfel că amândoi aproape alunecară pe podea. O pernă mică se desprinse şi îi alunecă Celiei pe faţă. Ea se înecă de râs.

— Mă bucur, spuse el aruncând cu furie perna de-a curmezişul camerei, că găseşti asta amuzant.

— *Oui,* foarte amuzant, dar ce să fac? şopti ea.

— Ţine-te de mine, *mon coeur,* spuse el zâmbind, o să reuşim noi.

O trase sub el, puse un picior jos, apoi se întinse, apucându-se de braţul canapelei. Poziţia îi oferi înălţimea

de care avea nevoie, şi mişcarea începu ritmat şi adânc.

Celia gemea, în timp ce el se mişca între coapsele ei şi plăcerea o inundă, până ce nu mai fu în stare să respire. Tremurând în braţele lui, se scufundă în plăcerea adâncă a orgasmului. El împinse şi mai adânc, apoi rămase acolo, cu ochii închişi, stăpânindu-şi cu greu un strigăt gutural.

Rămaseră aşa, copleşiţi de plăcere. Justin îşi acoperi pieptul cu părul ei lung şi auriu, jucându-se cu o şuviţă.

— Anularea căsătorie va mai dura ceva timp. Certificatul de căsătorie trebuie să sosească din Franţa, apoi trebuie făcută cerere la biserică…

— Nu contează, dacă lucrurile sunt făcute aşa cum trebuie.

— Între timp va fi dificil să stăm aici împreună.

— Nu, iubita mea, o să stau la hotel în oraş. Nu pot sta sub acelaşi acoperiş cu Philippe şi restul familiei. M-ar înnebuni ochii lor curioşi.

— Şi eu când mai pot să te văd? întrebă ea cu delicateţe.

— Nu te îngrijora, o să vin să-ţi fac curte. Voi veni zilnic. S-ar putea să ţi se pară romantic. Vom aranja şi întâlniri particulare.

— Ba nu, spuse ea bosumflată. Vreau să fiu cu tine tot timpul.

— Curând, spuse el râzând. Încearcă numai să mă opreşti…

Epilog
Marsilia

Celia se plimba pe plajă singură, învăluită de briza blândă şi de lumina soarelui. În faţă apa albastră a Mediteranei, iar în spate vila pe care Justin o închiriase de două luni. Ştiind că nu poate fi văzută, îşi ridică poala rochiei şi intră în apă. Pescăruşii zburau gălăgios în jurul ei.

Marsilia era pentru ea locul cel mai încântător din

Franţa. Era un oraş civilizat, dar avea şi farmecul aparte, dat de satele pescăreşti din jur. Simţea că nu se va plictisi niciodată de Marsilia şi spera ca Justin să nu vrea să plece măcar în următoarele luni.

Se căsătoriseră imediat ce obţinuseră anularea şi plecaseră la fel de repede din New Orleans. Deşi era acum împăcat cu familia, plantaţia nu-i aducea amintiri prea plăcute. Căsătoria lui Philippe cu Briony Doyle avu loc la câteva zile după plecarea lor.

Despărţirea de familia Vallerand fusese dificilă. Celia se despărţise de Lysette cu ochii în lacrimi, iar Max cu greu îi lăsase să plece. Doar Justin şi Celia erau bucuroşi.

În lunile care trecuseră de la căsătorie, Justin se schimbase considerabil. Îşi pierduse mult din cinismul care îl caracteriza şi zâmbea mult mai des. La început fusese foarte posesiv, de parcă Celia era pentru el o comoară pe care cineva voia să i-o fure. Acum era mai relaxat şi mai sigur pe dragostea ei.

Plecară spre Franţa, iar în timpul voiajului ea avu un coşmar. Toate zgomotele de pe corabie îi amintiseră brusc de atacul lui Legare. Justin o linişti, deşi ştia că subconştientul uman juca de multe ori feste nebănuite.

Celiei nu-i plăcuse călătoria pe mare, dar încercase să ascundă asta, deoarece lui Justin îi plăcea marea. O plimbase pe corabie şi-i explicase cum funcţiona totul, de la pompele cu lanţuri la roţile care acţionau cabestanul.

De când ajunseseră la Le Havre şi începură călătoria spre Paris totul redeveni minunat. Celia se bucură să-şi revadă tatăl, fraţii şi surorile. Fuseseră cam descumpăniţi la aflarea veştii că, deşi Philippe trăia, ea era acum căsătorită cu fratele lui.

Era acum amuzată să le observe reacţiile. De fapt se simţeau oarecum intimidaţi de Justin fiindcă, deşi era îmbrăcat în cele mai elegante haine, mai avea ceva din atitudinea piratului de altă dată. Până să părăsească Parisul, deja surorile ei îi făceau ochi dulci şi fraţii povesteau prietenilor lor aventurile lui Justin.

Tatăl ei îl tratase cu răceală. Nu era prea convins de

meritele noului său ginere, dar după câteva conversaţii în doi, începu să se mai îmbuneze. Celia înţelese că nimic nu-l putea consola pe tatăl ei după pierderea unui ginere doctor, cu atât mai mult cu cât el i-l prezentase.

Acum erau în Marsilia de mai bine de opt săptămâni, una mai frumoasă decât cealaltă. În ultimele zile Justin petrecuse dimineţile în oraş. Celia ştia că pregăteşte ceva şi încerca să ghicească despre ce ar fi fost vorba.

Într-o zi, pe plajă, Justin se apropie de ea cu cămaşa suflecată la brâu şi în picioarele goale.

— Arăţi ca o mică prăjiturică, spuse Justin, caldă şi aurie şi foarte gustoasă. Cred că o să te muşc. Ea îşi dădu capul pe spate şi chicoti. Fără să ţină seamă de rigorile impuse, Celia ieşise de multe ori fără mâneci lungi, mănuşi şi umbrelă şi pielea ei albă ca laptele se bronzase considerabil. Moda vremii spunea că femeile trebuie să se ferească de soare, dar Celiei nu-i păsa.

Efectul părului ei strălucitor şi al pielii bronzate era izbitor. Când mergeau împreună la o cafenea, sau la o terasă, bărbaţii se uitau insistent la ea, în ciuda privirii aspre a lui Justin. Francezii apreciau frumuseţea feminină la fel de mult ca vinul, considerându-se buni cunoscători în privinţa ambelor subiecte.

Celia protestă, când Justin încercă să-şi strecoare mâna pe sub corsajul rochiei decoltate.

— Ar putea să ne vadă cineva, protestă ea vehement.

— Plaja este pustie, spuse el sărutând-o. La urma urmei, suntem în Franţa. Francezii le iartă totul îndrăgostiţilor.

— Noi nu suntem îndrăgostiţi, suntem căsătoriţi, spuse ea urmărindu-l cum îi mângâia un sân. Justin…

— Bine, *chérie,* deocamdată mă supun, apoi se ridică, ajutând-o şi pe ea, după care o lipi de trupul lui şi privi spre mare.

— Şi ţine-ţi mâinile acasă, îl avertiză ea.

— O să încerc, nevastă răbdătoare, măritată cu un tip lacom.

— Nevastă recent abandonată, spuse ea.

— Da, mă întrebam cât o să treacă până o să-mi observi plecările. Aproape o săptămână. Eşti foarte tolerantă.

— Şi?

— Îţi place Marsilia? îi evită el întrebarea.

— *Naturellement.* E un loc plăcut şi oamenii sunt încântători.

— Mă gândeam... îţi place suficient de mult ca să rămâi aici o vreme?

Celia ar fi vrut să rămână cu siguranţă, dar se hotărâse să nu devină o povară pentru el, ţinându-l într-un loc, când ştia că el vrea să călătorească.

— Ar fi interesant... să mergem şi în altă parte, îl incită ea.

— Am crezut că ar fi interesant să ne stabilim aici o vreme, sugeră el

— Să ne stabilim? *Mon amour,* în întreaga ta viaţă nu ai vrut niciodată să faci aşa ceva. Vrei să-mi faci mie pe plac? Dar casa mea este unde eşti şi tu, aşa că nu este nevoie...

— Nu am vrut să mă stabilesc până acum, pentru că nu am avut pe cineva cu care să mă stabilesc. Dacă nu-ţi place aici, vom căuta un alt loc.

— Dar, n-ai fi nemulţumit să stai într-un loc?

— De fapt am început un fel de activitate în şantierul naval. Acolo am fost în ultimele dimineţi. M-am hotărât să construiesc o corabie. Am proiectat totul în minte. Ceva uşor şi rapid. Ochii lui albaştri străluceau de entuziasm. Trebuie să-mi cheltuiesc şi eu cumva averea dobândită ilegal.

— O goeletă? întrebă ea descumpănită. Şi ce o să se întâmple cu toate locurile exotice în care voiai să mergi?

— Or să mai aştepte până când vom dori să le vedem. Dar acum aş cam vrea o casă, Celia. Şi o familie, spuse el. Familia noastră.

— Şi eu vreau, mărturisi Celia râzând. Dar mi-e teamă că o să te plictiseşti dacă devii domestic dintr-odată, *monsieur.*

— Eu ştiu ce vreau. Ai încredere în mine, inimioară?

— Am, răspunse ea entuziasmată şi-l luă de gât. Justin începu să râdă, apoi se lăsă pe nisip, o trase şi pe ea şi începu să se rostogolească îmbrăţişând-o strâns.

— Înseamnă că eşti de acord să rămânem?

— Sunt de acord cu totul, spuse ea. El o sărută pătimaş.

— Micuţa mea soţie neînfricată. Îţi voi aduce multe bucurii fiindcă mai ales pe mine, zise el încântat.

— Deja mi-ai adus, şopti ea, mângâindu-l pe frunte. Deja mi-ai adus.

Sfârşit